

Giới thiệu Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)

Trước đó, truyện Hotgirls Siêu Quậy phần 1, trong đó...nước mắt...máu...nỗi đau...mất mát...Đều chưa thấm đủ!

Kết thúc truyện tình tuổi teen phần 1 với câu nói vô cùng ngu xuẩn, thách thức sức chịu đựng và giới hạn kìm nén của một ma nữ: “Venus à...cô nghĩ có thể đầu lại tôi?”

Dù sớm hay muộn, cái tập đoàn ấy cũng rơi vào tay tôi thôi. Cả chức danh của cô nữa, hư danh cả! Cô...còn non lắm!” Kẻ đứng sau cùng, khởi đầu cho tất cả những biến đổi của những số phận đã không lường trước được cái kết cục của bản thân.

Đến với Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2) này, tất cả những thử nhân nhượng còn lại của một Tiểu Bảo An đã tan biến, thay vào đó là quyết liệt hơn, không màng tới việc người đó là ai, có quan hệ gì, đối xử với mình ra sao. Tất cả chỉ cần một chữ “sai sót” thì cái chết sẽ đến ngay lập tức. Là sát thủ bậc nhất, nắm trong tay quyền sát phạt, kẻ đầu sỏ của tất cả mọi rắc rối đã dụng nhằm người rồi. Đừng tưởng kết liễu mạng sống là xong. Đúng như Venus nói:

“Con người một khi đã chết thì vĩnh viễn không thể sống lại

Nhưng còn khi đã là ma nữ, một khi đã chết thì nhất định tái sinh.”

Giờ thì mời các bạn tiếp tục đón đọc truyện phần 2 của tác giả nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Người Mẹ Độc Thân

Chap 1:

NGƯỜI MẸ ĐỘC THÂN

“Đoàng...”

Vanessa vừa chạy vừa quay đầu bắn về phía đám vệ sĩ đuổi theo sát nút phía sau. Thật không ổn! Vanessa dù có tự nhận là đệ nhất thiên hạ cũng chẳng thể vừa chạy vừa quay đầu kiểu này mà giết hết. Hơn hết, nhiệm vụ tối nay của cô nàng không phải là giết bọn chúng, mục tiêu chính vẫn là...

Chạy ra tới cổng, Vanessa chui tọt vào trong chiếc Ferrari màu đỏ mầu mở sẵn cửa. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh, chạy nhanh về hướng đường cao tốc hiện đang vắng bóng người.

Phía sau chiếc Ferrari màu đỏ là 6 chiếc xe BMW đen chạy xé gió đuổi theo. Nhìn qua kính chiếu hậu, đôi long mày cô nàng bắt gặp gương mặt cong lại nhưng ngay sau đó nhanh chóng dãn ra, nụ cười hài lòng vẽ trên môi.

- Đồ chơi của em? – Vanessa quay sang nhìn Killer đang phóng tốc độ.

- Ghế sau đây, hai khẩu MS2000. – Killer mỉm cười nhẹ nhàng, hất mặt ra phía sau.

- Hi...có dịp thử nghiệm hai em rồi! – Vanessa hí hửng chồm người ra bằng ghế sau lấy hay khẩu súng có bề ngoài của một khẩu súng ngắn được cải tiến, nhìn chắc chắn hơn hẳn. Loại súng này là sản phẩm mới nghiên cứu của cô nàng, mỗi khẩu có 35 viên đạn, độ giật giảm xuống tới mức gần như bằng 0 cùng lực bắn rất mạnh, ít nhất phải xuyên qua hai người.

Vanessa cười lạnh, nói nhỏ:

“Đã thành công!”

Hạ kính xe xuống, Vanessa luồn người ra ngoài, nửa thân dưới bên trong, nửa thân trên để mặc cho gió mạnh tấp vào. Mát thật! Vanessa ngồi trên cửa sổ chiếc xe đang phóng, khẽ cười tận hưởng chút gió đêm, xong sẽ thi hành nhiệm vụ quan trọng của mình.

- Cảnh đêm chẳng có gì đẹp đâu mà ngắm. Nếu muốn ngắm thì lo cho xong chuyện đi rồi vào đây anh cho ngắm anh. – Killer nhếch môi, hơi liếc nhìn sắc thái của cô người yêu.

- Hừ...đây chẳng thèm. Anh chẳng đẹp bằng cảnh, với lại ngắm mãi cũng bắt đầu thấy chán rồi. – Vanessa bĩu môi.

- Em dám? – Killer nhếch mày thách thức. Dám chán anh à? Đừng có nói đùa kiểu đấy nhé. Killer này đẹp trai vẫn còn ngồi ngồi, bỏ ra ngoài cả khối cô chết lên chết xuống mà bảo chán thì làm sao được?

- Nhiều chuyện rồi đấy, tập trung mà lái đi. Đường sắp tới sẽ xóc lăm đấy. – Vanessa không tỏ chút gì bức dọc, ngược lại còn tỏ ra hứng thú, cười nhẹ nhắc nhở Killer.

Liếc mắt về phía 6 chiếc xe đang đuổi theo, Vanessa chợt thấy thương tâm cho họ. Là thương tâm chứ không phải là bi lụy! Lũ đó thấy cô nàng nửa thân bên ngoài cũng đoán được phần nào, có tên bắt đầu nổ súng.

“Đoàng...”

Viên đạn bắn trúng vào tấm kính xe nhưng không làm nứt mẻ miếng nào. Cũng thật là khâm phục, nếu viên đạn ấy mà gây ra thương tích hay dấu vết trên tấm kính đó thì mặt mũi D.E.A.T.H để đi đâu? Tấm kính chống đạn mà một viên cũng không đỡ nổi thì tất cả về quê chăn trâu đi.

“Đoàng...đoàng...đoàng...”

Vanessa giương tay phải lên bóp cò súng ba phát. Súng không giật nên khi bắn rất dễ chịu, có điều là cũng không quen lắm bởi trước giờ, mỗi khẩu súng trên tay cô nàng đều có, chỉ tùy độ giật khác nhau mà thôi.

Hai phát làm thùng hai lớp xe trước, một phát nhắm vào đầu máy của chiếc xe đang chạy. Rò rỉ bình xăng công với sự tích điện, e rằng không xảy ra chuyện thì cũng hơi lạ.

“Bùm...”

Ngay sau đó, chiếc xe ấy phát nổ giữa màn đêm thanh tịnh. Một tiếng nổ to, kèm theo luồng sáng như pháo hoa nở rộ và hơi nóng bức người, nếu không phải là do Killer chạy nhanh chắc Vanessa đã bị hơi nóng đó nướng chín. Đáng sợ thật!

Thật giống như một phản ứng di chuyển, sau khi chiếc xe bốc hỏa, hai chiếc xe chạy sát cạnh đó cũng bắt đầu nổ.

“Bùm...bùm...”

Hai tiếng vang đĩnh tai nhức óc khiến Vanessa hơi choáng váng. Đầu óc cũng muốn trở thành mù mịt nhưng vẫn phải tỉnh táo.

- Màn trình diễn rất đẹp. – Killer ngồi trong xe nói vọng ra. Anh nhận thấy được cái cau mày của cô nàng nên lên tiếng. Âm thanh vừa rồi nếu không phải là đã chuẩn bị tốt tinh thần từ trước chắc cũng đã chết vì khiếp vía giật mình.

- Cảm ơn...còn 3 chiếc. – Vanessa lạnh lùng gạt đầu, nét cười trên môi lúc đầu đã biến đâu mất. Cũng phải, do âm thanh ban nãy phát ra khiến tai khó chịu, đâm ra bức bối.

- Làm thêm một màn pháo hoa nữa đi! – Killer nhanh nhẩu góp ý nhưng lại lập tức im bặt, giả vờ như chưa từng mở miệng mình ra.

Vanessa trừng mắt nhìn Killer, ánh nhìn như muốn xé đôi người đối diện làm anh đỏ mặt hộc hột. Hừ...đã không làm thì thôi, ai cho ý kiến? Killer ngồi trong xe nên tai không chịu ảnh hưởng như cô nàng, nếu tiếp tục thêm một màn tương tự, chắc chắn sau chuyến này, tai phải khám lại thật kĩ!

Thấy Killer im lặng chẳng dám hó hé nữa, Vanessa mới dụi đi ánh nhìn, thay vào đó, bàn tay cầm khẩu súng lại siết chặt hơn nữa. Dám đùa với cô nàng sao? Uy lực của ma nữ...còn ghê hơn thế nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Trong lúc đó, nơi mật thất của toà dinh thự kia đang trong trạng thái im lặng, đến hơi thở cũng khó nhận định. Sau khi cánh cửa mật thất đóng lại, Jersey và Ellie nghiêng đầu xem xét kĩ.

Đối diện là bệ đá cao chót vót, bên trên nó là cái lồng kính bị nhiễm điện. Thứ bên trong nó lại đáng chú ý hơn, là một viên kim cương đen, ước tính phải tới 100 cara. Ngoài ra nhiều đó vẫn chưa có gì gọi là đáng nói, quan trọng hơn hết là viên kim cương ấy được chạm khắc thành hình đôi cánh. Là một đôi cánh đen kim cương quý giá, là viên đá biết bao người săn lùng “Black Wings” và cũng là thứ mà Tứ ma nữ cùng tổ chức gọi là... “chìa khoá”.

“Bên ngoài an toàn. Có 3ph” – Nó lãnh đạm nói qua bộ đàm.

Thời gian có bao nhiêu, Jersey và Ellie đều nhắm tính được. Duy chỉ có việc là phải nhanh chóng tìm ra trong căn phòng này có gắn thứ gì chết người hay không? Laze, cảm biến, tia hồng ngoại, súng tự động...?

Jersey lấy từ trong túi áo ra một nắm bột trắng, đơn giản, nó chỉ là bột mì mà thôi. Thôi nhẹ, đám bột ấy cuốn theo không khí bay ra khắp phòng.

Từng tia sáng màu đỏ hiện ra rõ nét, là tia laze loại bình thường nhưng chỉ cần đi ngang, cơ thể có thể bị cắt ngay lập tức.

Hai thân ảnh nhào lộn trong không trung, luồn lách qua từng kẻ hở một cách dễ dàng. Thân người dẻo dai cộng với sự khéo léo giúp cho cả hai tránh được nguy hiểm nhanh chóng.

Đến trước bệ đá cao ngang người, Ellie mang găng da vào rồi nhẹ nhàng nhấc cái lồng điện lên. Jersey cẩn thận lấy viên đá từ trong đó ra, đưa lên ngắm nghía xem là đồ thật hay đồ giả. Viên kim cương đen nhưng trong suốt, không chút vân đục, khối lượng và thể tích đúng chuẩn. Có điều nhiều đó vẫn chưa thể chắc chắn. Muốn khẳng định thật giả chỉ có cách đem ra đưa cho nó. “Chìa khoá” chỉ có Venus là người nắm rõ nhất!

Bỏ viên đá vào trong một cái hộp bọc nhung đen, Jersey cất vào túi cẩn thận rồi gật đầu với Ellie. Nhỏ cũng đáp lại bằng cái gật đầu rất nhẹ, xoay người ném mạnh cái lồng thủy tinh xuống đất vỡ tan.

“Choang”

“Tí... tí... tí...”

Chuông báo động vang lên âm trời một thứ âm thanh cực kì khó nghe. Phải! Khó nghe, là rất rất khó nghe!

“Xong rồi... mấy anh tự tìm đường thoát ra đi.” – Jersey nói nhỏ qua bộ đàm, thông báo với hai kẻ đang đứng ngoài canh chừng.

- Không còn thời gian. – Ellie giục Jersey rời vội vàng đảo mắt xung quanh.

Ánh mắt dừng lại trên trần nhà, Ellie lấy con dao có dây buộc ở chuôi ném lên chỗ cửa thông gió. Con dao mắc lại ngay cửa bị Ellie kéo mạnh một cái, cánh cửa bằng kim loại rơi xuống đất.

Lấy đà, Jersey bật người lên cao túm lấy cửa thông gió rồi trèo lên, sau đó giúp kéo Ellie. Khi cả hai vừa an toàn leo lên đến nơi thì bọn vệ sĩ cũng đổ ập vào. Tính từ thời điểm chuông báo động bắt đầu reo cho tới lúc cả hai vào được vị trí an toàn cũng chưa đủ 1ph. Ấy vậy mà bọn này lại vào tới vừa kịp lúc, cũng nhanh thật!

Cả hai mò theo đường ống thông gió, khum người bò. Cái tư thế này thực khó chịu! Kim xuống sự khó chịu nhưng Ellie vẫn không thể nén lại một câu nói tục. Tự dưng đang yên ổn, nhỏ đang tận hưởng những ngày tháng cực kì thoải mái chẳng cần động tay vào bất cứ thứ gì, suốt ngày chỉ có mỗi việc ăn, ngủ, chơi mà thôi lại bị kéo đi làm nhiệm vụ.

Mà nghĩ thử xem có tức không? Đang rành rành là ở Việt Nam mà phải cấp tốc bay sang Anh chỉ để trộm về một viên đá. À mà nhắc tới viên đá nhỏ mới thắc mắc, viên “Black Wings” tại sao lại xuất hiện ở đây? Khi nghe thấy thông tin này, trong lòng tự dưng hình thành một mối hồ nghi.

“Black Wings” vốn dĩ là viên đá quý của Lưu gia truyền nhau rất nhiều đời, đến đời của Lưu Tịnh Cát – thầy tụi nó thì được mang ra làm “chìa khoá”. Thật sự thì “chìa khoá” là thứ mà Bắc ma nữ phải bảo vệ còn ba người còn lại của Tử ma nữ có nhiệm vụ bảo hộ “ba mảnh ghép”.

“Ba mảnh ghép” là ba mảnh của một hình tròn được cắt ra làm bằng ba chất liệu quý: vàng, bạc, đồng, tâm là lỗ hồng để vừa khít viên đá. Bốn thứ này chính là thứ mà tổ chức che giấu bấy lâu nay. Là một căn phòng bí mật. Nếu nó chỉ đơn giản là một căn phòng bí mật thì cũng chẳng có gì đáng nói, thứ nằm trong căn phòng đó mới là thứ quan trọng.

Tất cả các tư liệu mật, các bản nghiên cứu vũ khí hạt nhân, bom nguyên tử, tàu chiến và máy bay chiến đấu thế hệ mới đều nằm trong đó. Thêm vào đó là những ghi chép trong thời kì từ chiến tranh thế giới thứ I đến giờ, tất cả đều được thu thập đầy đủ, những bí mật quân sự. Đó là lý do tại sao những thứ ấy phải được giấu kĩ, thời đại đang hỗn loạn này nếu những giấy tờ đó rơi vào tay bất kì quốc gia nào cũng sẽ xảy ra đại loạn, chiến tranh chém giết nhau khôn lường. Quyền lợi là thứ được đặt lên hàng đầu chứ không phải là mạng sống!

“Rầm”

Jersey bò đi phía trước dùng chân đạp mạnh cánh cửa ống thông gió khiến nó bong ra, rơi xuống đất. Thò cái đầu ra ngoài, Jersey nhìn ngó xung quanh rồi khẽ nuốt nước bọt, quay lại nhìn Ellie

- Sao? – Nhỏ nhướn mày nhìn cô đầy nghi hoặc, ánh mắt kia lộ rõ vẻ phân vân, khó xử.

- Cao quá...chị không dám nhảy! – Jersey gần như meo meo.

- Bao nhiêu? – Ellie chau mày.

- Tầm từ 5 tới 6m. Xuống tới dưới chắc hai chị em mình cũng chẳng còn gì đâu. – Jersey bĩu môi.

- Thế tính sao? Gọi tìm người giúp đi chứ? Sao lần này con An làm việc bất cẩn thế này, tính toán đường chạy trốn mà sao cuối cùng lại mắc kẹt rồi? – Ellie cảm than.

- Biết gọi ai? – Jersey cười như mếu.

- Thế hai thằng cha kia đâu? Trốn biệt tăm hơi chỗ nào? – Ellie nghiêng răng trèo trẹo.

- Chẳng biết... - Jersey nhún vai.

- Hừ... - Ellie tức giận trừng mắt nhìn Jersey một cái rồi nhấn bộ đàm mini trên tai, dò tần số liên lạc với hai anh chàng.

“Có vấn đề gì sao?” – Từ bên kia có giọng nói truyền tới.

“Anh ở đâu?” – Ellie hơi cau gắt.

“Em...có chuyện gì à? Giọng nghe bức mình thế? Anh với Minh sắp ra tới cổng rồi.” – Kun trả lời.

“Hai người ngay lập tức tới chỗ cửa ống thông gió cho em! Em với Jersey bị kẹt không nhảy xuống được.”

“Hừ? Ok...chờ bọn anh chút...” – Kun gật đầu rồi nói, giữ chừng thì bị Ellie cắt đứt liên lạc. Nhỏ là thế, nghe được trọng tâm là đủ, mấy câu sau lúc này chỉ là dư thừa.

- Họ bảo sao? – Jersey nhìn Ellie.

- Sắp tới rồi, cứ cái tư thế này chắc tối nay về đau nhức chết mất. – Ellie thở dài, cứ khum người bò trong ống thông gió, hồi lâu không ra được sẽ khiến các cơ đau nhức cho mà xem.

- Chịu chút đi...không chết là may.

Ellie cũng chẳng nói thêm lời nào, cứ lẳng lặng mà nghe ngóng xung quanh xem có ai không. Thật sự...im lặng đến mức như muốn nuốt trọn cả hai người.

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Ellie đột nhiên hơi nhũn mảy, quay sang nắm giắt áo Jersey một cái. Nhỏ cảm thấy...

- Có chuyện gì sao? – Jersey hỏi.

- Có người đang đến. Nghe tiếng bước chân...chắc cũng không dưới 30 người. – Ellie cau mày nhăn nhó.

- Vệ sĩ sao?

- Không rõ nhưng chắc chắn không cùng phe với ta. – Ellie nhún vai. Nhỏ cũng ở trong này với Jersey thì làm sao biết ngoài kia có phải là vệ sĩ hay không?

- Động thủ trước hay chờ?

- Đứng...cứ để yên xem sao. Mong là họ không biết, ta đỡ phải tốn công. Dù sao cũng không có gì đáng sợ, cho chúng một ít thuốc mê cũng được mà. – Ellie vội ngăn cản.

- Sao hôm nay nhân từ thế?

- Tích đức cho con cháu. – Ellie chán nản, trong lòng thầm rửa hai người kia sao mãi mà chưa tới thể này.

“Bình...bộp...bộp...”

Những âm thanh va chạm da thịt thật mạnh vang lên nhất thời làm cả hai người chú ý. Jersey bỏ phía trước nên hé mắt ra khỏi lỗ thông gió nhìn diễn biến bên dưới, thêm vào đó là Ellie cũng đẩy lên sự tò mò nên cũng chồm người, rướng đầu ra xem.

Hai thân ảnh nhanh nhẹn dùng từng đòn đánh hạ gục đối phương. Một đòn chí mạng đưa tiễn một người, rất nhanh chóng 30 người nằm rạp trên nền cỏ được cắt tỉa gọn gàng của dinh thự.

- David! Kun! Trên này! – Jersey ngó đầu ra, kêu lên không to cũng không nhỏ.

Cả hai tên đứng bên dưới đều bị tiếng nói làm cho giật mình đồng loạt ngẩng đầu dậy nhìn lên phía trên – nơi có một lỗ hổng và có một cái đầu thò ra ngoài. Không cần ai nói cũng biết cái đầu đó là của Jersey.

Không hiểu sao khi nhìn thấy cô trên đó, cả hai gương mặt đang giật mình thảng thốt kia lại chuyển đổi rất nhanh trở nên méo xệch. Cái quái gì thế? Làm sao mà hai người đó lại ở cao đến vậy?

- Em...sao cao thế? Cao vậy sao em nhảy lên ống thông gió được? – David nhìn Jersey, miệng méo mó nở nụ cười.

- Hừ? Trong mật thất từ mặt đất nhảy lên ống thông gió cũng cao chưa qua 3m, chẳng hiểu sao đến đây lại cao thế. – Jersey cũng lắc đầu bất lực.

- Thế bây giờ xuống bằng cách nào? Hya em nhảy đi rồi anh đỡ cho. – David chớp chớp mắt.

- Nhảy? Em sợ đấy, gãy xương như chơi. – Jersey mặt mày trắng bệch.

- Không sao...anh đỡ được. Mà Ellie đâu? Con bé không theo em à?

- Có, nó sau em này. Anh sẵn sàng chưa? Em nhảy nhé! – Jersey hất mặt về phía sau rồi nhanh chóng chồm người tới trước, lao ra ngoài.

- Á...em... - David chưa kịp chuẩn bị, thấy Jersey đang lao xuống thì hoảng hồn chạy tới vị trí tiếp đất của Jersey.

“Bịch”

David chưa kịp dang hai tay ra đỡ lấy người đẹp thì ngã bật ra sau do có vật nặng. Jersey thấy mặt sắp đập xuống đất thì lộn người một vòng trên không về phía trước rớt mạnh về chỗ David đang bước tới.

Quá chuẩn! Tính toán hay thật, vừa vặn đáp vào cái nệm thịt cực êm đó. Ellie từ trên ngó đầu ra tặc lưỡi thầm khen một câu. Nói thật là lúc thấy Jersey chuẩn bị đặt mặt xuống đất nhỏ đã hoảng hồn biết chừng nào. Đến khi thấy “bà chị dâu” đã an toàn yên vị trên người anh trai, nhỏ mới nhẹ trút tiếng thở dài ra.

- Nhảy xuống đi. – Kun ngước lên nhìn thấy cái đầu người yêu ló ra ngoài.

- Hừ...cho tan xương nát thịt à? Anh hai còn xem không chịu được chị ấy nữa, anh thì em không trông mong được rồi. – Ellie bĩu môi.

- Em khinh thường anh? Không tin tưởng anh sao? – Kun cau mày.

- Tin anh để bán nhà à? Em không muốn đem mạng mình đặt lung tung. – Ellie trêu tức Kun. Nói sao chứ, miệng nói vậy nhưng trong lòng hoàn toàn nghĩ ngược lại, bằng chứng là sau câu nói đó, nhỏ cũng lao ra bên ngoài nhảy xuống.

Niềm tin mà Ellie đặt nơi đó là vô tận, là bất diệt, là không bao giờ có thể đánh mất. Đối với người mình yêu, nếu không tin thì đừng dây dưa thêm nữa, chia tay cho rảnh nợ nhẹ người.

“Bịch”

Cứ tưởng là đau lắm chứ. Ellie nhắm tịt mắt lại không dám mở, gương mặt nhăn nhó sợ đau đáng yêu kinh khủng. Gần cả phút trôi qua chẳng thấy đau đâu cả, cả người đều rất bình thường, lại còn có chút ấm ấm nữa.

He hé mắt ra nhìn, ánh nhìn có chút buồn bã lẫn tức giận khiến Ellie giật nảy người.

- Em không tin anh đến thế à? Em sợ anh để em ngã đau hay sao mà mặt nhăn tịt, mặt nhăn nhó thế kia? – Kun bất mãn nói, hiện tại, Ellie đang nằm gọn trong tay cậu.

- Hi... - Ellie cười cười, gãi đầu.

- Em...thật là... - Kun bất lực lắc đầu, thở dài.

- Anh giận em sao? – Ellie chớp mắt ngây thơ hỏi.

- Anh... - Kun đang tính nói nhưng lại ngưng, quả thật là trong lòng có chút giận cơ mà biết nói sao đây? Tại bản thân khiến cho người yêu không an tâm còn trách ai được?

- Thôi mà, đừng giận. Em nói thế thôi chứ anh là người đáng tin nhất. Đừng có giận em tội nghiệp. Anh xem, nếu không tin anh thì em đâu có liều mình mà nhảy xuống chứ? Phải không? – Ellie luôn mồm nói.

- Nhưng em dám nói anh không đáng tin, tội này khó tha à. – Kun lườm nhỏ, ánh mắt vui hơn đôi chút.

- Hơ... chuyện này... tính sau nhé... - Ellie cười méo.

- Khô... - Đang tính trả lời nhỏ, Kun bị giọng nói khác cắt ngang:

- Hai người muốn nói gì thì thoát khỏi đây rồi nói. – Jersey ngồi dậy rồi kéo David đang nằm bên dưới lên, lấy tay phui bụi đất bám đầy trên người cả hai. Thời điểm này là lúc nào mà còn...

- Được... vậy về nhà tính. – Kun gật đầu rồi nhẹ nhàng đặt Ellie xuống.

- ... - Ellie chẳng nói gì, chỉ quay sang liếc Jersey một cái thật dài, đáp lại nhỏ chỉ là cái nhún vai không liên can. Nói giúp kiểu gì thế? Quanh co chung quy vẫn là về nhà sẽ bị xử tội, Jersey muốn giết nhỏ sao?

Cả đám lúc này mới ngó nghiêng xung quanh tìm lối thoát. Chán thật, nhìn một bên là dinh thự, 3 hướng còn lại đều là tường cao. Nhấn mặt, chẳng lẽ lại phải nhờ vả anh “lương tèo” nữa à?

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nó gấp cái laptop màn hình đã tối thui lại. Việc quan sát qua màn hình laptop khiến nó không thể giúp Ellie và Jersey trong việc giám định lại viên đá. Chỉ còn cách là tự mình cầm lấy rồi sẫm soi mới biết nó có phải đồ thật không.

Tiếng thở dài lặng lẽ buông ra, nghiêng đầu sang một bên tựa vào vai người ngồi cạnh rồi đứng đưa hai chân, ngồi vắt vẻo trên cành cây thế này mát thật.

Trong khi nó thích thú với hoàn cảnh hiện tại thì người ngồi cạnh chẳng thích tạo nào, khi không ban đêm lại ngồi trên cây ôm laptop kia chứ? Kiến này, muỗi này, sâu này... ớn chết được!

- Em có vấn đề ở não không mà tự dưng leo lên đây ngồi? Kiến cắn hết cả người anh rồi đây! – Hấn ngồi một bên nhăn nhó.

- Anh đừng có càu nhàu... thích thì xuống xe mà ngồi hưởng điều hoà ấy, có ai bảo anh lên đây với em đâu chứ? – Nó bậm môi, ngồi bật dậy quay sang trừng mắt nhìn hấn.

- Nhưng để em ngồi trên đây một mình không an tâm. Nhờ té thì sao? – Hấn phản bác ngay làm nó cứng miệng.

Sợ... sợ nó té? Hấn đùa à? Nó đường đường là đệ nhất sát thủ đấy, chẳng lẽ lại dễ thiên hạ cười vào mặt vì té cây? Nó mà bị té cây dễ thế thì đã không leo lên được tới vị trí ngày hôm nay rồi.

- Anh thật là! Mất cả hứng ngắm cảnh, đi xuống! – Nó bực dọc cau gắt, một tay ôm laptop nhảy thẳng xuống dưới.

- Tiểu An! – Hấn gọi với theo rồi cũng vội vã nhảy xuống. Gương mặt, giọng nói cùng điệu bộ ấy... giận thật rồi!

Nó dùng dằng bỏ đi vào xe ngồi trước chẳng thèm ngoái đầu đáp trả lại một tiếng. Dám nói thế chả khác nào là đang khinh thường nó kia chứ? Lại còn dám bảo là não nó có vấn đề... ashiii... tức quá mà!

Ai bảo nó khi không lại ngồi trên cây chứ? Ngồi trong xe ghế dựa bọc da, máy điều hoà thổi mát lạnh sướng chết trong khi ngồi trên cành cây khô cứng cùng thời tiết nóng muốn giết người. Nó cũng có điên đầu mà làm vậy? Chỉ là... ngồi trên cây cao thì tầm quan sát sẽ rộng, nó sẽ dễ dàng quan sát mọi việc diễn ra trước cổng và trong khuôn viên toà dinh thự kia hơn.

Hấn đã không chịu thông thì thôi, còn dám bảo...

Á... tức, tức, tức... Đúng là tức muốn học máu mà!

Đang nhẹ nhàng mở cửa xe ngồi vào ghế lái, tự cảm thấy bản thân mình hôm nay may mắn. Đã chọc giận nó thì thôi, nó mà ngồi vào ghế lái chắc không

thể biết được chặn đường về sắp tới hẳn sẽ xuống địa phủ mấy lần? Còn nhớ một lần làm nhiệm vụ, mục tiêu đã chọc giận nó điên lên. Hậu quả là lúc về nó chở hẳn phòng như bay trên moto, thắng gấp, cua gấp mấy lần đến mà đáng sợ.

Bản thân hẳn cũng là một tay lái lụa nên nói với mọi người là mình sợ tốc độ chắc không ai tin. Thật sự, tốc độ thì hẳn không sợ, chỉ riêng tốc độ của Bảo An là khiến hẳn bần rùn tay chân, đổ mồ hôi lạnh. (Hoan hô An tỹ...J)

Liếc mắt qua thấy ánh mắt bình tĩnh của nó, lòng tơ sau ót bỗng nhiên rụng đứng hết cả. Vốn dĩ ánh mắt bình tĩnh ấy là thứ luôn dùng để che mắt mọi người, che đi sự giận giữ, bốc hỏa và cả suy nghĩ của ban thân. Phen này chết chắc! (Cho anh chữa cái tội nói xấu An tỹ của em!!!)

- Tiểu...An... - Hẳn đề giọng, kéo kéo tay áo nó.

- ... - Không trả lời, nó chỉ quay sang, mày nhưn lên một bên kiểu muốn hỏi hẳn là có chuyện gì.

- Giận anh? – Hẳn chớp mắt, mặt ngây thơ còn hơn cáo già. (so sánh cực hay)

- ... - Nó không đáp cũng không nhìn.

- Tiểu An à...anh xin lỗi mà. Tha lỗi cho anh, là tại lúc đó bị kiến cắn đau quá nên anh mới bực tức mà trút vô em...anh... - Hẳn gãi đầu đầy ần ần. (Công nhận...biết lấy lý do thật...)

- Anh? Kiến cắn? Anh đang kể chuyện cười ai nghe thế? – Nó mặt mày méo xệch. Một thân khổ luyện trở thành sát thủ chuyên nghiệp lại vì mấy con kiến cắn mà nổi khùng? Ôi trời ơi...

- Hi...anh có kể chuyện cười gì cho ai đâu. Tha lỗi cho anh, lần sau không dám nữa! – Hẳn lay tay nó như con nít.

- Hừ... - Nó nhăn mặt rồi lại thờ dài. Cái tên này...

Đúng lúc đó, bốn con người kia đã thoát khỏi dinh thự gọn gang đứng trước cửa xe của nó, gõ vào tấm kính.

- Sao? – Nó hạ cửa kính xuống, chống tay, hất mặt hỏi.

- Đây...xem thử đi. – Trang lấy ra chiếc hộp bọc nhung, thầy cho nó.

Nó chụp lấy chiếc hộp đang bay về phía mình, nhanh tay mở ra. Một viên đá tuyệt đẹp! Tất cả mọi thứ đều không có gì để nói. Từ độ trong, kích thước, khối lượng...tất cả đều hoàn hảo!

- Thế nào? – Vi hào hứng chen vô.

- Ừm...đúng...đồ thật nhưng...đây không phải là Black Wings. – Nó hơi chau mày rồi lại thờ dài, cất viên đá trả lại vào hộp.

- Sao? – Khánh cùng với Minh neoh mắt. Không phải? Thế sao lại gọi nó là đồ thật?

- Haiz...biết ngay mà... - Trang lắc đầu.

- Có nói cũng không tin được là viên đá lại bị lấy sang tới tận đây. – Vi bĩu môi khinh thường. Ngay từ đầu nhỏ đã có chút nghi ngờ. Viên đá này đang nằm trong kết sát của Tịnh Cát ở Nhật Bản, sao lại có thể dùng một cái bay sang Anh quốc được?

Tuy nhiên khi nghe tin có người bảo thấy viên đá ở đây thì cả đám dù có nghi ngờ cũng cuốn gói lên đường xem thử. Dù sao cũng là một tia hy vọng, lỡ như viên đá thật ở đây thì sao?

- Nhưng sao em biết nó không phải Black Wings? – Hẳn nhìn viên đá. Rõ ràng là giống với tấm ảnh hẳn từng nhìn.

- Thiếu kí hiệu trên viên đá. – Nó liếm nhẹ môi dưới.

- Kí hiệu? – Cả đám cùng đồng thanh.

- Ờ...hình con bướm được khắc lên, cỡ bằng cái móng tay á. – Nó gật gù.

- Nhưng sao lại là hình con bướm? – Trang day day hai huyệt thái dương.

- Bởi vì đó là...biểu tượng của Ropez. Là Bướm Đêm.

- Nhưng tại sao lại là chị ấy? – Hẳn cảm thấy có gì đó không ổn.

- Haiz...thật ra, viên đá đó là chính thầy đã khắc lên kí hiệu, thầy quyết định sau này sẽ dùng nó làm quà cưới cho chị Ropez. – Nó thờ dài.

- Quà cưới sao? Rõ ràng viên đá chỉ giao cho người của dòng họ giữ. Chẳng lẽ... - Vi cắn môi.

- Ồ...dù Kiệt không thích Ropez đi chăng nữa thì thầy đã định chị ấy là con dâu rồi. Chuyện này chỉ có tao biết, đến hai người họ còn không hay mà. – Nó gật đầu.

Cả đám chìm vào im lặng. Hai người đó vốn được định sẵn sẽ phải kết hôn, thế mà bây giờ lại cùng nhau ngụp lặn trong bể tình trớ trêu. Một kẻ đứng sau luôn hướng nhìn người đứng trước, mà người đứng trước lại chẳng bao giờ để tâm ngoảnh mặt nhìn về kẻ đứng sau. Thật là trớ trêu. Đúng là cuộc đời...

- Thôi...về! Đứng đây làm gì. Mọi người ra sân bay về nước trước đi, em ngày mai sẽ bay về sau. – Nó phẩy tay.

- Sao mai mới về? – Vi huyếch nhẹ tay nó.

- Còn chút việc cần làm. Cần gặp người đó đã... - Nó nháy mắt, miệng nhếch lên.

- Hừ? Thế thì đi đi rồi mai về sau. Cho tao gửi lời hỏi thăm. – Vi gật đầu rồi quay ngoắt đi về xe mình, tay kéo theo Khánh đang ngu ngơ.

- Chị cũng thế, nói là khi nào đến thôi nôi, chị sẽ tới dự cùng với quà mừng. – Trang cười nhẹ với nó rồi cũng đi về xe.

- Vâng. Đi đường cẩn thận. – Nó gật đầu.

Trang với Vi không ngoảnh lại, chỉ giơ tay lên vẫy vẫy. Hai chiếc siêu xe kia cũng nhanh chóng rời đi trong màn đêm và ánh đèn đường.

- Chờ em về biệt thự rồi anh ra sân bay sau được không? – Nó nghiêng đầu nhìn hấn.

- Được, nhưng em muốn thăm ai? – Hấn nhún ga cho chiếc xe vọt đi.

- Một người quen thôi, là phụ nữ 1 con, anh không cần phải lo em đi gặp trai đâu. – Nó miệng hơi cười.

- Ai bảo anh ghen? – Hấn phản bác ngay.

Nó cũng không nói gì nữa, chỉ ngồi tựa vào ghế rồi nhìn ra bên ngoài. Thời gian trôi nhanh quá, mới đó mà đã một năm trôi qua rồi. Bọn hấn đã gia nhập tổ chức, trở thành một phần tử không thể thiếu cũng được một năm.

Nếu một năm đã trôi qua nhanh đến vậy thì chắc 7 tháng để ngày đó đến chẳng cũng mau thôi nhỉ?

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Một đêm không ngủ.

Nó lết thết đi vào phòng tắm vệ sinh cá nhân và nhìn đôi mắt đã thâm đen của mình trong gương. Quả thật nó rất khâm phục chính bản thân mình. Đã 4 đêm không ngủ...cũng may là nó vốn đã quen, không thì gục lâu rồi. Suốt cả bốn ngày chỉ ngủ được nhiều lắm là 3 tiếng, nó sắp kiệt sức mất!

Chung quy cũng tại KK gần đây có rất nhiều đối tác tìm đến kí hợp đồng, thêm vào đó là một vài dự án mới mang tầm ảnh hưởng lớn mà Thụy Dương không kịp xoay sở. Thế là nó phải nhúng tay.

Vừa xem xong được 2 cái hợp đồng ngược mắt lên đã thấy 9g hơn rồi. Thời gian mới đó mà trôi qua nhanh thật. Nó đang suy nghĩ không biết lũ kia về tới nước an toàn chưa?

Đang vừa suy nghĩ vừa đánh răng, chuông điện thoại nó reo. Vội vàng làm cho nhanh rồi cuộn cuộn chạy ra, là hấn gọi. Mới nhắc đã thấy rồi, cái tội lâu la này thật khiến người khác sợ!

“Alo...em đây.” – Nó nhắc máy.

“Tiểu An...em dậy rồi à?” – Hấn dịu dàng hỏi thăm

“Không.” – Nó thẳng thắn đáp.

“Sao thế? Lại thức làm việc nữa sao?” – Hấn cau mày tự hỏi công việc đâu mà nó làm nhiều thế? Ba hôm trước là đã có hấn phụ chung một tay, làm mệt là người mà tận hôm nay vẫn còn?

“Ừm... còn vài hợp đồng cần xem. Mà mọi người về tới nơi chưa?” – Nó lảng vảng đề. Nó biết nếu cứ tiếp tục nói thế nào hấn cũng lại mắng nó cho xem.

“Vừa đáp đây, đi chuyên cơ riêng nên nhanh hơn bình thường.”

“VẬY anh về nhà nghỉ ngơi đi. Đêm qua thức khuya làm nhiệm vụ rồi còn ngồi máy bay cả chặn đường như thế, sẽ suy nhược mất!” – Nó lo lắng.

“Không sao... anh không yếu thế đâu. Mà em tính khi nào bay về nước? Anh bắt đầu cảm thấy nhớ em rồi đây này.” – Hấn nheo mắt cười gian một cái, bất quá là nó không thể nhìn thấy được nụ cười đó.

“Hừ... không có em ở đó anh tranh thủ đi tìm mấy con bồ cũ thì có, nhớ cái gì? Anh mà lén phéng trong lúc không có mặt em đi...” – Nó nghiêng răng ken két.

“Hơ... em đánh giá anh cao quá rồi đó... anh sao mà dám...” – Hấn cười gượng.

“Biết thân biết phận thế là tốt. Anh mà dám thì... không chỉ con nhỏ đó bị em tru di cửu tộc mà cũng đem anh đi thiến đấy!” – Nó đe dọa.

“Thôi thôi... anh xin. Em làm gì con đó cũng được nhưng em mà đi thiến anh thì sao được? Em muốn lấy một ông chồng không thể sinh con sao?”

“Hừ... ai nói sẽ lấy anh? Mà anh bảo em cứ việc xử con nhỏ ấy... tức là có phải không? Anh dám đi lảng nhăng với con nào?” – Nó bốc hỏa quá lớn vào điện thoại.

“Bình tĩnh bình tĩnh... anh chỉ nói thế thôi chứ nào có. Em phải tin anh, anh vô cùng trong sạch.” – Hấn cười khổ thầm than trong lòng.

“Ai chứ lũ mấy người khó tin à...” – Tiếng Vi đứng cạnh đó nghe cuộc nói chuyện của nó và hấn chen vào. Nhỏ còn lạ gì? Nói Thiên thì con tin được chứ hấn, Minh cho đến Khánh vốn dĩ là playboy mà. Sát gái không có giới hạn luôn ấy chứ. Nó nghe cũng đủ biết nhỏ đang lờm Khánh cháy da rồi.

“Em nói thế là sao? Anh có làm gì đâu mà lờm anh?” – Giọng Khanh oang oang lên phản đối. Cậu thừa thông minh để hiểu mục tiêu trong câu nói của Vi là ai.

“Hừ... anh liệu hồn đi.” – Vi quát lớn.

Bật cười. Nó thật không tưởng tượng nổi cái tính trẻ con của tụi này lớn vậy, đã vậy máu ghen còn cao nữa chứ? Nó biết là Vi mạnh miệng thế thôi chứ tin Khánh sai cả cô. Và lại có cho tiền Khánh cũng chẳng dám tìm nhỏ khác, tính mạng quan trọng, tới nó còn không tưởng tượng nổi lúc Vi ghen lên sẽ làm những chuyện kinh khủng gì nữa là Khánh. Phòng bị vẫn hơn.

“Chậc... thôi em tắt đây. Phải đi công việc nữa, kéo lại không kịp chuyến bay. Hẹn sáng mai gặp anh.” – Nó tặc lưỡi.

“Ừm... nhớ ăn uống cẩn thận, chăm sức khoẻ cho kĩ đấy. Về mà sụt mất kí lô nào là biết tay anh.” – Hấn hăm he dặn dò kĩ lưỡng. (Anh này làm quá... nhin thêm ngày nữa về để cho anh kiểm thì chị ấy cũng chẳng sụt được kí nào đâu...)

“Dạ... em biết, biết...” – Nó thờ dãi, lo thừa thật nhưng cũng thấy ấm lòng.

“Ừm... vậy bye em... yêu nhiều.” – Hấn mỉm cười nhẹ nhàng.

“Vâng... yêu anh, bye.” – Nó nhẹ nhàng trả lời rồi tắt ngay máy.

Day day hai huyết thái dương, nó lại cảm thấy đau đầu. Chắc là do thức đêm nhiều, thiếu ngủ, cộng thêm việc nó ăn uống không điều độ nên đâm ra như thế.

Lục lại một hồi trong hộp tủ, nó tìm thấy hai viên thuốc giảm đau rồi cho vào miệng, uống một ngụm nước nuốt trôi xuống cổ họng. Có chút vị đắng vờn lại trên cuốn lưỡi.

Nhanh chóng tạy đồ, nó xuống gara đảo mắt một vòng rồi leo lên chiếc Ferrari màu đỏ máu. Giờ cũng tầm 10g rồi, nhanh chóng đến gặp người đó xong, nó còn phải ghé sang trụ sở KK bàn gia lại một số chuyện với Thụy Dương nữa. Hai giờ là lên máy bay, thời gian ít thế, sợ không kịp.

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Phanh xe trước cửa một toà nhà lớn, nó chậm rãi ngược mắt lên nhìn rồi thở một hơi dài. Nó ghét mùi công sở! Thực tranh giành và ngột ngạt.

Vò vò mái tóc dài màu hung đỏ xoắn lộn, vẻ đẹp của nó khiến biết bao người đi ngang qua phải kinh ngạc. So với một năm trước, gương mặt cùng phong thái đều không thay đổi, thứ khác xa với ngày xưa chính là sự trưởng thành và trái tim. Nó ấm hơn nhưng cũng sắc đá hơn. Bộ não kia bây giờ còn vượt bậc hơn ngày xưa nữa!

Gỗ ngón tay xuống mặt bàn lát đá hoa cương, nó giương đôi mắt bất cần cùng chút lơ đãng của mình lên nhìn chị tiếp tân:

- Tổng giám đốc, cô ấy tới chưa?
- Rồi ạ...xin hỏi cô có hẹn trước? – Chị nhân viên gật nhẹ đầu.
- Không có...nói với chị ấy Tiểu An tìm – Nó phát tay.
- Vậy xin cô chờ chút. – Chị tiếp tân lắng nghe kĩ lưỡng rồi trả lời, tay nhấc điện thoại nội bộ.

Nó cũng chẳng thêm để ý mà nhòm ngó xung quanh một chút, trong đầu lo nghĩ vẫn vơ gì đó mà chính bản thân cũng chẳng rõ. Thật sự lúc này trong lòng có dọn lên chút sóng, trong đầu bỗng dưng hiện ra câu hỏi: “Sao chị ấy có thể chấp nhận được?”

Nhận thấy được suy nghĩ ngu ngốc của mình, nó tự đánh vào trán một cái. Hời gì kì cục! Chính bản thân cũng biết rõ câu trả lời là gì mà sao vẫn thắc mắc? Nếu thật sự người đó yêu đến mức chết đi sống lại thì bấy nhiêu vẫn cảm thấy chưa đủ. Bản thân cũng trong tình trạng đó một thời gian nên hiểu rất rõ cảm giác là thế nào.

Đau, chua xót, hận...nhưng bị chữ yêu đánh gục tất cả. Dù bị người ta ruồng rẫy, chán ghét đến mức nào vẫn một lòng yêu trọn vẹn. Biết người phụ ta, biết ta xót người nhưng tình nguyện đem dâng hết tất cả. Đó là ngu ngốc hay là vì tình yêu cao cả?

Hít sâu một hơi, tự trách bản thân. Đó là chuyện người ta, nó lấy đâu ra cái quyền để soi xét chứ? Chỉ là có chút chút xót thay và...đồng cảm thôi!

- Tổng giám đốc bảo cô cứ vào phòng cô ấy. – Chị tiếp tân quay lại nói với nó.
- Hừm? Cảm ơn. – Nó hơi nhưn mày lên rồi cũng gật đầu trả lời.

Quay lưng lại bước về phía thang máy, trong đầu nó vẫn còn suy nghĩ rất nhiều.

...

“Cạch”

Nó đẩy cánh cửa gỗ có gắn bảng “tổng giám đốc” mà bước vào, không thêm gõ cửa thông báo lấy một tiếng.

- Vào phòng người khác mà không gõ cửa là bất lịch sự đấy! – Một giọng nói cao vút nhưng lạnh tanh vang lên.
- Chắc...toàn là người nhà với nhau cả, câu nệ tiểu tiết làm gì? – Nó tặc lưỡi.
- Nói hay nhỉ? – Cô gái không ngẩng đầu lên nhưng cũng hơi liếc nó.
- Vâng...và lại nói chuyện mà không nhìn người khác cũng là bất lịch sự đấy.
- Thì đã nói rồi còn gì, người với nhau cả, mấy cái tiểu tiết quan tâm làm gì?
- Chị! – Nó gầm lên, tức tối.
- Sao? – Cô gái buông bút xuống ngược lên nhìn nó.

Gương mặt tuyệt mỹ đẹp bởi nét trưởng thành, cứng rắn, ánh mắt kiên định cùng phong thái bình tĩnh. Tất cả những đường nét so với lần cuối cùng nó nhìn thấy không khác nhau là bao, nếu có khác thì chính là vết thương đã nứt toát trong tim cùng với một khối đầu mới của cuộc đời – bước lên thiên chức làm mẹ!

- Haiz...Ropez à...em lặn lội thế này sang thăm chị, không hỏi thăm em lấy được một câu hay sao mà đã vội đá đều thế? – Nó thở dài, phồng má giận dữ.
- Chị không quan tâm. Vả lại nguyên nhân em sang đây đâu phải thăm chị? Là tìm “chìa khoá” cơ mà? – Ropez chẹp miệng.
- Hừm? Chuyện “chìa khoá” lan tới tận đây rồi hả? – Nó nhưn mắt.

- Tất nhiên, chuyện tổ chức thì chị cũng có một phần trách nhiệm, cho dù không tham gia nhưng ít nhất cũng phải nắm bắt thông tin. – Ropez thật thà gật đầu.

- Ủm... mà kể ra đúng là đáng tiếc thật. Hết Thụy Dương rồi lại đến chị xin nghỉ vô thời hạn, đúng là tổn thất lớn cho tổ chức. Thiết nghĩ đến lúc cả Tứ ma nữ cùng Tứ hộ vệ tụi em giải nghệ còn đáng tiếc tới mức nào nhỉ? – Nó chống cằm và bắt đầu... “tự kỉ”.

- Em phải cảm ơn vì chị và Thụy Dương đã hy sinh “nhượng” lại “đất diễn” cho mấy đứa chứ? – Ropez cười đùa.

- Không ham! – Nó trừng mắt.

- Hahaha... – Ropez bật cười ha hả.

- Chị có biết từ lúc chị đi công việc đồ dồn lên đầu em nhiều đến mức nào không? Đến mức em phải nghỉ học ở Kingdom mới có thời gian giải quyết hết mớ rắc rối ấy đấy! – Nó nhăn mặt cau mày, tâm tình càng lúc càng xấu.

- Chị đi thi công việc có tăng lên bao nhiêu đâu? Chưa kể nhóm em tận 8 người, chia nhau làm không được à? – Ropez tỏ thái độ khi dễ.

- Nghe hay nhỉ? Bình thường một tháng chỉ có đôi ba vụ, từ lúc Thụy Dương đi cũng tăng thêm vài vụ, rồi đến chị nữa cũng thêm vài vụ. Chị có biết là bây giờ một tháng em phải gánh ít nhất mười vụ không? Em biết em thông minh nhưng không có thừa chất xám để đầu tư mãi vào đó! – Nó nghiêng răng.

- Haiz... nhiều vụ thì tăng lương tháng, em phải biết là nghỉ ngơi thì chị mất hẳn khoản lương ấy không? Mà sau mỗi vụ, tiền thưởng cũng đâu ít? – Ropez hất mặt.

- Chị còn dám nói? – Nó trừng mắt.

- Ha... thôi... dù sao chị cũng cần thời gian nghỉ ngơi, khi nào ổn chị sẽ quay lại. Em cố gắng gánh thêm hai năm nữa giúp chị. – Ropez nài nỉ nhìn nó.

- Hay nhỉ? Hai năm nữa? Chị giết em luôn đi! – Nó hét.

- Xin lỗi đã làm phiền em nhưng giúp chị đi!

- Hừ... nếu không nể mặt chị là chị của anh ta thì chị chết với em! – Nó nghiêng răng lắm nhảm không nói lớn.

- Sao? Em nói gì? – Ropez nhún mày, tai cổ động lên nghe.

- Không có...

- Thế thì tốt... vói lại nghe chị dặn này, vì tính chất công việc nên em phải tiếp xúc nhiều với thằng em trai chị. Chị biết nó đẹp trai, có tài nhưng tuyệt đối em phải tránh xa nó ra. Càng không liên quan nhiều đến nó càng tốt.

- Hừ? Bộ anh ta bị bệnh gì sao? – Nó chớp chớp mắt ngây thơ hỏi. Có thể vì Ropez không để ý nên không phát hiện nơi đáy mắt kia gợn lên chút xao động.

- Không... chỉ là chị dặn trước. Nam với nữ tiếp xúc lâu ngày sẽ dễ sinh ra tình cảm, mà chị lại không muốn em dây vào nó. – Ropez thờ dãi. Căn bản chị là tất cả vẫn chưa thể nhìn nhận rõ vấn đề này, vẫn chưa phát hiện (trừ Vi). Cứ mỗi lần thấy nó với hân hay đi chung thì cũng nghi ngờ mà hỏi, đáp lại chị là ánh mắt rất bình thường của nó, nói: “Là bạn bình thường thôi, tại có một vài sở thích giống nhau nên mới thân.”

Dù sao nói gì thì nói, là cái bọn ngọc ấy không nhớ rằng kẻ trước mặt là một diễn viên giỏi tới chừng nào. Tài ứng phó như thần và gương mặt lúc nào cũng tỏ vẻ bình thản, ít khi nào lộ lảng chính là một phần giúp cho nét giả vờ kia giống như thật.

- Làm gì có... em chỉ được cái nói linh tinh! Chị tự thấy rằng dính dáng với những người đẹp trai rất phiền phức... vì họ... sớm muộn cũng tổn thương chính chúng ta. – Ropez nhăn mặt, càng nói về sau càng trầm giọng.

- Hi... chị đừng lo, chuyện của em, em tự giải quyết được. Em sẽ không để ai tổn thương mình, sẽ bắt họ trả giá. – Nó cười, có chút gượng. Trả giá? Nói nghe dễ thật!

- Nhưng chị...

- Đừng lo... sẽ không! Em hứa. Mà sức khoẻ Nguyệt Ân gần đây thế nào rồi? – Nó cắt ngang rồi lảng sang vấn đề khác.

- Hừm? Con bé do sinh non nên sức khoẻ yếu hơn những đứa khác. Cũng sinh được gần ba tháng rồi nên cũng dần ổn định, tăng cân đều. Nói chung là tình hình hiện tại không cần phải lo lắng nhiều. – Ropez dịu dàng nói, ánh mắt ánh lên vài tia ôn nhu.

- Vậy còn chuyện cha nó? Chị không tính... – Nó đảo mắt một vòng rồi hỏi, nói được chưa xong một câu thì ngưng lại nhìn sắc mặt Ropez dò xét.

- Sao? Em nói tiếp đi, chị không sao. – Ropez lắc đầu, hơi cười. Để có thể bình thản như vậy, chị đã phải tập chịu đựng với nỗi đau rất lớn đến mức có thể che giấu đi một cách hoàn hảo.

- Chị không tính nói cho anh ấy biết về sự có mặt của đứa nhỏ? – Nó hít sâu rồi thở mạnh ra một hơi.

- Anh ta... là cha của Nguyệt Ân nên... anh ta có quyền được biết! Đó chính là lý do chị đề họ của anh ta cho con bé: Luru Nguyệt Ân. Chị cũng không chặn thông tin về nó, cũng không làm bất cứ điều gì phủ nhận về sự tồn tại của con bé... chỉ là nếu anh ta tìm hiểu thì sẽ biết. Còn không mãi mãi anh ta cũng chẳng thể biết được anh ta từng có một đứa con. – Ropez cắn nhẹ môi một cái, hai ngón tay vô thức vuốt vuốt chóp mũi đã bắt đầu cay cay của mình.

- Sao chị không nói thẳng?

- Để làm gì? Trước khi rời khỏi, chị đã nói là sẽ không làm phiền anh ta nữa, không để anh ta thấy mặt chị nữa. Đem con bé quay về chẳng khác nào để anh ta khinh thường, nói chị muốn níu kéo? – Ropez cười lạnh.

- Anh ấy đâu phải người như thế? – Nó cau mày, phản đối.

- Nhưng chị vẫn không muốn. Anh ấy là người có trách nhiệm, nhất định sẽ cưới chị vì con bé nhưng... chị không muốn Nguyệt Ân sống trong một căn nhà mà ngay chính cả cha ruột nó còn không để mẹ nó vào trong lòng. Như thế thì không có cha còn hơn. – Ropez nhếch môi cười đầy chua chát nét, nét chán ghét lẫn đau thương hiện rõ trong mắt.

- Vậy là chị chấp nhận để con bé bị người ta nói là không cha sao?

- ... - Ropez chợt im lặng, bản thân rơi vào một khoảng trầm tư. Điều này... không phải là chị không nghĩ đến. Đó là sớm muộn, chị cũng sợ con bé bị người ta nói là thứ con rơi, là đứa không cha lắm chứ nhưng mà... so với việc có một người cha không thương yêu nó thật lòng thì...

- Em... không có tư cách gì để khuyên chị. Chỉ là em muốn chị sẽ hạnh phúc còn quyết định thế nào trong tương lai, chỉ có chị là hiểu rõ. – Nó ngập ngừng.

- ...

- Còn đây... em nghĩ chị nên giữ thứ này. Nó nằm trong tay em lúc này là vô cùng nguy hiểm. – Nó thấy Ropez im lặng thì lấy trong túi xách ra một chiếc hộp bọc nhung màu tím, khá giống với chiếc hộp mà Trang dùng để đựng viên Black Wings vừa trộm tới qua, có điều là khác màu.

Ropez nhanh tay đón lấy. Cái gì thế nhỉ? Bình thường thì mọi thứ nằm trong tay nó sẽ là an toàn nhất, vậy thì thứ gì mà ngay cả chính bản thân nó cũng không tự tin rằng mình sẽ giữ tốt?

Mở cái hộp, Ropez suýt nữa đánh rơi nó.

- Sao... lại... lại là... - Ropez cứng đờ cả khuôn mặt.

- Là của chị mà, lúc này bọn họ chắc cũng đang săn lùng nó. Chị cũng hiểu bọn họ thông minh, chắc chắn không dễ dàng tin em cùng thầy làm mất, nhất định sẽ lục kỹ chỗ em. Trong khi đó, họ không biết được nơi chị đang ở, chị giữ sẽ an toàn hơn. – Nó nhanh miệng giải thích.

- Nhưng sao lại là của chị? “Chìa khoá” là của em!?! – Ropez nhíu mày.

- Chủ nhân thật sự của nó vốn là con dâu tương lai của Luru gia, mà trong khi đó thầy đã định chị là con dâu rồi thì tất nhiên, viên Black Wings thật sự này là của chị chứ?

- Con dâu?

- Phải... là thầy định, viên đá là của hồi môn đấy. Giữ cho kỹ. – Nó hăm he.

- Nhưng... - Ropez tính lên tiếng phản bác nhưng nó lại cắt ngang.

- Đừng nói nữa. Em biết là chị muốn nói gì. Những chuyện đó cứ để thời gian trả lời, việc hiện tại của chị chỉ là chăm sóc Nguyệt Ân thật tốt là giữ thật kỹ viên đá. Chị cũng hiểu là viên đá này quan trọng thế nào mà? Black Wings không chỉ là vật gia truyền của Luru gia mà còn là tử thần của cả nhân loại. – Nó chậm rãi nói tiếp.

- ...

Ropez khoé miệng hơi giật giật. Sao những chuyện này chị không biết, lại chưa từng nghe qua? Thật sự là quá bất ngờ.

Lấy viên đá từ trong hộp ra ngắm nghía thật kỹ, không khí chìm vào im lặng. Cả hai chỉ im lặng và suy nghĩ mặc cho thời gian cứ lặng lẽ trôi qua cho tới lúc nó rời khỏi toà nhà.

Chương 7

Chap 2:

VALENTINE VÀ TỜ GIẤY

Ánh nắng buổi sáng len qua ô cửa kính, hắt vào gương mặt thanh tú đang ngủ ngon trên giường. Hơi thở đều đều, mi cong đôi lúc rung nhẹ, làn da trắng mịn, môi đỏ mọng tự nhiên... đúng là một nhan sắc hiếm có. Thật sự nét đẹp kia khiến cho đàn ông khó kìm được lòng.

Mây thanh tú bỗng dừng hơi chau lại, gương mặt mỗi lúc biểu hiện nét khó chịu càng rõ ràng. Rõ là do nắng!

- Uhm... - Nó cự người, mắt nhắm mắt mở ra lười nhác nhìn xung quanh.

Đáng ra nó chưa tỉnh nhưng thật sự, nắng chói quá khiến nó không thể không mở mắt. Liếc một con mắt qua cái đồng hồ, mới hơn 8g sáng. Còn sớm chán!

Nó hơi bĩu môi rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp. Bốn đêm kia chưa ngủ, giờ giải quyết xong hết công việc rồi thì nó phải ngủ bù cho đã.

Hửm? Cái gì thế này?

Nó vừa nhắm mắt lại thì lại bất chợt hé mắt ra. Nó về nhà lúc nào nhỉ? Rõ ràng tối qua vừa xuống sân bay thì nó gặp hân rồi lên xe trở về. Tỉnh dậy đã thấy là nằm trên giường?

Là hân đem nó lên phòng?

Lại cự người một cái, hơi giật mình, vòng eo nó bị siết chặt lại. Đến lúc này nó mới để ý đến hơi thở nóng ẩm phả vào trong cổ mình. Mây hơi nhú lại nhưng lại dần ra, xem việc đó dường như rất bình thường.

Tay nắm chặt lấy cánh tay đang ôm chặt eo của mình, nó nhẹ nhàng xoay người lại đối mặt với người phía sau. Khuôn mặt ngược lên nhìn người đó, nó không khỏi nín cười một cái đầy dịu dàng.

Là hân!

Hơi thở trầm ổn, cảm giác ngọt ngào cùng an toàn, mùi hương quen thuộc trên người đàn ông này làm nó cảm thấy có chút “nghiện”. Cũng phải thôi... từ nhỏ tới lớn, ngoài papa Minh và anh trai, nó tiếp xúc với ai cũng không gần gũi như vậy. Chỉ có hân là nằm trong trường hợp “cá biệt” xui!

Vòng hai tay ôm thắt lưng hân, nó dúi đầu mình vào khuôn ngực chắc chắn kia, thỏa mãn hít hà mùi hương quen thuộc rồi nhắm mắt lại, ngủ tiếp. Nó thật sự chưa muốn thức dậy lúc này.

Hân cảm thấy một vòng tay ấm áp ôm lấy thân mình thì he hé mắt ra nhìn. Thấy gương mặt nhắm nghiền mắt ngủ ngon cùng với điệu bộ vùi đầu vào lòng hân an ổn như con mèo con của nó thì chỉ cười nhẹ rồi lại nhắm mắt lại ngủ tiếp. Vòng tay dường như siết lại chặt hơn. (May cho hai anh chị là chị Vi đã dọn sang nhà anh Khánh chơi vài tháng nay nên anh Đăng mới dám vác mặt sang đây ngủ ké đấy chứ! Thế mà có mấy hôm mới sáng sớm cái lũ ấy đã đến tìm làm nó bấn loạn tìm chỗ giấu hân đi rồi nhanh chóng đuổi khách...chắc chắn...tội nghiệp!)

...

Nó đang nằm ngủ mê man, tay vô thức vòng sang bên kia tìm “cái gối ôm 37 độ” của mình thì trống trơn. Nhăn trán nhú mày, nó đột ngột tỉnh giấc.

Ngồi bật dậy, nó nhìn sang bên cạnh. Không thấy một ai, kê cả chỗ nằm ấy hiện tại cũng đã lạnh rồi. Chứng tỏ hân rời giường cũng được khá lâu.

Đảo mắt khắp phòng, nó đặt chân xuống giường thì chuông điện thoại chợt reo:

“Alo...” – Nó cất chất giọng ngái ngủ, khàn khàn nhưng đáng yêu, có phần mềm dịu.

“Dậy rồi hà Tiểu An?” – Hân nhẹ nhàng hỏi thăm nó.

“Vâng...mới thức thôi, tại không thấy anh...” – Nó nheo mắt lại, chu chu mỏ ra nói.

“Hi...xem ra em xem anh như gối ôm thật rồi.” – Hân nhún nhoe, trong lòng cảm thấy cao hứng.

“Vâng...không có anh không ngủ được.” – Nó phụng phịu trả lời.

“Thế cũng được, anh tình nguyện làm gối ôm cho em suốt đời đồng ý không?” – Hấn chẹp miệng rồi cười ranh mãnh.

“Tất nhiên là đồng ý. Anh cả đời chỉ được làm gối ôm của em thôi.” – Nó rất nhanh đồng ý mà không biết rằng mình vừa bị lừa một cách trắng trợn. (Haiz... Chết đồng ý sẽ ôm ảnh ngủ suốt đời chẳng khác nào đồng ý chị là sẽ gả cho anh ý?)

“Anh rất vui khi nghe điều đó.” – Hấn cười gian.

“Ừm... mà anh đi đâu vậy?”

“À... đi công việc chút thôi, sẽ về sớm mà nên em đừng có lo.”

“Vâng... thế thôi anh lo công việc đi, xong rồi về. Đừng lo cho em” – Nó cười nhả răng, mắt sáng lên thấy rõ.

“Ừm... vậy thôi anh có việc rồi. Bye em yêu.” – Hấn dịu dàng nói với nó.

“Dạ... bye anh.” – Nó nhanh nhẩu trả lời rồi cúp máy cái “rụp”.

Gương mặt ngái ngủ đáng yêu lúc đầu bỗng dung biến mất, thay vào đó là nụ cười gian trá trên gương mặt.

Ngước lên nhìn đồng hồ, nó suýt té giường. Nó ngủ cả ngày tới 9g tối?

Sau một loạt các biểu hiện khó đỡ trên gương mặt, nó mới vận vẹo người một chút để dẫn gân cốt. Đúng lúc đó, chuông điện thoại lại reo lên.

“Alo... chuyện gì?” – Nó ngáp dài trả lời. Hôm nay là ngày gì mà nhiều người đến tìm nó thế nhỉ?

“Hehe... An ơi. Khánh đi đâu rồi, bảo là đi công việc. Tụi mình ra bar chơi đi. Tao bị lão Khánh cầm tù bốn tháng nay rồi, chịu không nổi!” – Vi hí hửng, giọng nói dường rất hào hứng.

“Được đấy! Tao cũng tính gọi tụi tụi bây đây... mấy người này đồng tâm hiệp lực giam lỏng tụi mình ở nhà hay sao ấy. Tao thêm Vodka!” – Nó tán thành ngay lập tức.

“Ừm... thế thì chuẩn bị nhanh nhanh đi rồi tao sang đón mày. Mày gọi luôn hai người kia đi nhé!” – Vi cười măn nguyệt rồi tắt máy đi sửa soạn.

Buồng điện thoại xuống, nó vui vẻ đi thay đồ. Bốn tháng rồi bị bốn “ông chồng cà tung” cầm cung làm tụi nó ngứa ngáy muốn chết! Tụi nó vốn náo nhiệt, sôi động thì làm sao chịu nổi cái cảnh suốt ngày ở nhà chứ? Nguyên do cũng tại mấy anh chàng phát tiết thích ăn giấm chua thôi. Ai bảo mỗi lần tụi nó đến bar đều trở thành tâm điểm, bốc lửa đến thế chứ?

Đảm bảo đêm nay sẽ là một đêm làm loạn cả thành phố!

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“Kìt...”

Vi phanח chiếc xe thể thao màu đỏ chói mắt của mình lại trước cửa bar Vegas. Thật sự là không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả được vẻ mặt của Vi. Có hứng khởi, có nôn nao, có phấn khích... thậm chí có một chút... nhớ nhung!

- Mày đẹp cái ánh mắt đó đi giùm tao. Có nghĩ lại tao cũng không biết là giữa bar và Khánh, mày thích bên nào hơn. – Nó cau có nhìn Vi, thật sự có cần làm quá lên thế không?

- Hừ... tất nhiên là tùy thôi. – Vi hất mặt lên.

- Chậc... - Nó tặc lưỡi, bĩu môi quay đầu đi. Cũng may là chỉ có nó nghe thấy thôi chứ mà tên Khánh chứng kiến được, đảm bảo thể nào cũng “tăng cường kiểm soát”, không thoát được mà trốn đi đâu chơi nữa!

Đúng lúc đó, một chiếc Lamborghini màu trắng đỗ lại bên cạnh chiếc xe thể thao màu đỏ của Vi. Thảo Anh vui vẻ cùng Trang bước xuống, tiến về phía 2

người.

- Haiz...chậm đấy nhá! – Vì chóng mặt nhìn cả hai.

- Hừ...nếu không phải tại kẹt đèn đỏ phải đứng lại thì đừng có mơ mà mày đến trước được! – Thảo Anh trừng mắt. Thật ra mọi chuyện đều là do trước khi đi, Vì với Thảo Anh cùng nhau cả cuộc xem ai đến trước thì thắng, phần thưởng là toàn bộ chi phí tối nay người thua đều phải chi hết cho nên Thảo Anh mới đâm ra cáu gắt. Gì chứ đi với cái lũ quỷ này, tiền bỏ ra không ít nha. Tính đi tính lại thì cũng đủ để cô nàng đi Hàn Quốc du lịch một phen xa xỉ.

- Thế sao không vượt đèn đỏ luôn mà chạy? – Nó nheo mắt, hơi cười nhìn Thảo Anh.

- Ở đây không giống với Anh hay Nhật nhé. Mày tưởng đây là đâu? Việt Nam xe đông như kiến, tao không muốn vào viện sớm, còn tốn tiền hơn. – Thảo Anh trừng mắt với nó.

Đến lúc này tự dưng nó cảm thấy hình như Thảo Anh ngày càng hồ báo hơn thì phải? Tính cách không còn trẻ con cho lắm mặc dù đôi lúc thì vẫn còn như thế nhưng mà...đường như ngày càng đánh đả hơn. Ngắm lại tự dưng lại thấy tội nghiệp ông anh trai!

Trang lúc này đứng một bên ngồi nghe thì xen ngang. Thảo Anh thua cũng như Trang thua, hai chị em cũng như chung tiền mà? Em mất tiền cũng là chị mất tiền thôi.

- Thôi...đi vào đi. Chị biết chị đẹp, đủ làm mọi người nhìn nên chị không muốn bị mọi người chú ý hơn nữa đâu à!

Ba người còn lại bỗng dưng khựng người, đồng loạt hướng ánh mắt về phía Trang, biểu tình thật khó đỡ!

- À...thôi thôi...cũng chẳng có gì. Vào, vào nhanh! – Trang bỗng chốc ngượng chín mặt, tự dưng nhìn như thế.

Ba người còn lại bỗng dưng nhủu mày. Thay đổi nhanh như chong chóng. Nó bỗng dưng ngược mắt nhìn lên trời, rõ ràng thời tiết hôm nay cũng không tới nỗi nào, không đến mức thất thường mà sao thần kinh của Trang lại bị chạm thế này?

Khẽ thở dài, nó lắc lắc đầu bó tay rồi dẫn đầu bước vào bar.

Vừa đẩy cánh cửa, tiếng nhạc âm ỉ như đập một phát vào tai, có chút không quen. Đưa mũi lên ngửi, nó hít hà một làn hơi mang mùi rượu thơm ngát, lẫn vào đó có chút khói thuốc cũng dễ khiến người ta say.

Oa...mùi rượu thơm thật! Đã hơn bốn tháng nó không uống rượu, tự dưng bản thân lại cảm thấy thêm ghê gớm! Ngắm ngẫm lại cũng thấy chắc nó bị nghiện thật rồi!

- Chị! – Zun đang đứng ở quầy bar quan sát thì thấy bốn đứa nó.

- A...nhóc đấy hả? Gần đây có chuyện gì xảy ra không? – Vi hí hửng.

- Ừm...cũng không có gì. Từ dạo đó đến nay các bang đều chung sống ôn hoà với nhau. Đặc biệt là mọi người đều e sợ Killing với Monster, trong lúc hai bang gần như có thâm tình liên kết lại khiến không ít người không dám tạo phản.

- Tốt...tụi đây làm phản thì cũng chẳng có gì, chỉ là hơi cực vì phải giải quyết hậu sự mà bọn chúng gây ra thôi. – Thảo Anh hài lòng.

- Hi...mà sao lâu quá không thấy mấy chị ghé? – Zun chớp chớp mắt hỏi, điều này thật sự là cậu nhóc thắc mắc mấy tháng này. Gì chứ chẳng lẽ Zun lại không hiểu tính mấy bà chị mình? Ít nhất một tuần phải ghé bar một lần, thế mà lần này hơn bốn tháng rồi vẫn chưa thấy mặt, tự hỏi không biết mấy chị công việc gì mà nhiều thế?

- ... - Một câu hỏi, cả bốn con người còn đang vui vẻ lập tức khựng lại ngay, nét biểu cảm trên gương mặt dường như cứng đờ.

- Sao thế ạ? Không lẽ em không nên hỏi? – Zun nhìn bốn đứa bằng ánh mắt e dè.

- Không phải, cũng chẳng phải là nói không được. Thật ra là bị...cầm tù! – Vi đảo mắt một vòng rồi chep miệng, hàng lông mày chau lại thấy rõ.

- Cầm...tù? – Zun dường như muốn bật ngửa. Thật sự lại không nghĩ đến sức công phá của hai tũ đó ghê gớm đến vậy.

- Em đừng có làm như gặp ma như thế có được không? – Trang im lặng nãy giờ cũng bắt đầu cau có.

- Nhưng rốt cuộc...là thế nào? Em không tin với khả năng của mấy chị lại có thể bị bắt đi...cầm...cầm tù... - Zun nhăn mặt, cụm từ đó thật mới lạ và khó phát âm

- Thì tại bốn cái tên của Monster chứ à! Hừ! – Vì đậm mặt, lửa bốc lên đỉnh đầu không ít.

- ... - Zun vẫn thộn mặt ra, thật không tiêu hóa nổi.

- Thu lại bộ mặt ấy. – Thảo Anh bình thường rất dịu dàng với Zun mà hôm nay cũng không tránh khỏi bức tức với biểu cảm của cậu nhóc, tặng một cái “bóp” vào đầu Zun.

- Au... - Zun ôm đầu.

- Em biết nhiều đó được rồi. Đừng có hỏi việc này nữa, tội này cũng không ngăn việc tiếp nhóc một chạng xuống dưới. – Nó vỗ vỗ vai Zun rồi chỉ ngón tay xuống đất.

- Híc...dạ... - Zun xụ mặt xuống hẳn, trong lòng thầm nhủ sau bữa nay phải tìm mấy anh bên Monster chỉ giáo thêm.

- Lấy chị 2 chai Vodka lạnh. Còn tội này. – Nó nói tiếp rồi quay sang nhìn ba người còn lại.

- Whisky. – Vì hờ hững.

- Ôm...gì nhĩ? XO nhé! – Thảo Anh nhăn trán rồi nở nụ cười.

- Không! – Tất cả đồng thanh, kể cả Zun.

- Hừ? Tội này ích kỉ...thì thôi, Calvados. – Thảo Anh xụ mặt, phụng phịu giận dỗi.

- Được...lấy cho Thảo Anh Calvados đi, chị thì Brandy Collins. – Trang gật đầu hài lòng, cứ tưởng cô em gái mà uống XO thật thì...không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

- Vậy mấy chị tìm chỗ ngồi đi. – Zun chạy đi ngay. Nếu như cậu nhóc nhớ không lầm thì...mấy anh Monster đang trong phòng Vip2 thì phải? :))

...

Phòng Vip2

Trong một căn phòng của bar có bốn chàng trai đẹp như tượng tạc ngồi nói chuyện với nhau, dường như có chuyện gì đó rất quan trọng cần thảo luận.

- Mày tính làm thế thật? – Thiên thoáng giật mình, đứng bật dậy tròn tròn mắt.

- Ủ...dù gì ngày đó cũng sắp tới. Tao cũng hưởng những ngày tháng hạnh phúc cuối cùng. Dù thắng hay bại, đến lúc đó tao cũng không hối hận. – Minh cười nhẹ, ánh mắt ánh lên tia nhìn âm áp nhưng kiên định.

- Cũng phải. Trang nam nay 19, mày cũng 20 rồi còn gì? Nhưng không tính tổ chức lớn à? – Khánh gật gù.

- Không...sau khi mọi chuyện kết thúc thì mới tổ chức. – Minh lắc nhẹ đầu.

- Tao không phản đối, hạnh phúc của mày, mày tự quyết định. – Hấn nhún vai, ngồi ngả ra sau ghế sofa.

- Cảm ơn đã ủng hộ. – Minh cười hiền.

- Ủ...

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9

“Choang...”

Nó ném chai Vodka vừa hết vào bức tường. Tự dung uống xong một chai thì thỏa hết cơn nghiện...có điều lại cảm thấy có chút buồn bực.

- Mày sao thế? Không khoẻ? – Vì ngồi nhিপ chân, ánh mắt lơ đãng như thể không chú tâm vào câu hỏi, tay cầm ly Whisky đưa lên miệng.

- Có chút gì đó hơi khó chịu. Chẳng biết là sao? Là có gì đó bất an... - Nó hơi nheo.

- Chắc lại sắp có chuyện xảy ra. – Trang thờ dãi.

- Nói cũng phải...thời gian qua im hơi lặng tiếng cũng lâu quá rồi. Đứng vào thời điểm này bọn họ rục rịch chuẩn bị cũng chẳng có gì là bất ngờ. – Thảo Anh tỏ vẻ lo lắng.

- Vậy mọi chuyện thế nào rồi? – Vì buông ly rượu xuống ngã người ra sau ghế.

- Ôi...vẫn theo đúng kế hoạch đề ra, không có bất cứ phát sinh ngoài ý muốn nào. Chúng ta...chỉ cần đi bước cuối cùng nữa thôi... - Nó khui chai Vodka thứ hai.

- Vậy tính khi nào bắt đầu tiến hành bước cuối cùng đó? – Vì hỏi tiếp.

- Bây giờ. Gọi thằng Zun vào. – Nó hất mặt.

Một lúc sau, Zun mở cửa bước vào. Trước khi tiến vào trong còn cẩn thận đứng lại dận dò hai người ngoài cửa căn chừng căn mặt, không cho bất cứ ai tiến vào phòng.

- Máy chị gọi em? – Zun ngồi xuống đối diện nó.

- Chứ nhóc nghĩ ai? – Trang nghiêng đầu.

- Thế có việc gì cần em làm ạ?

- Ừm...biết nói sao đây ta? Việc này phải để con An trực tiếp phân phó em thôi. Tụi chị không chắc là nắm rõ được suy nghĩ của nó. Muốn hỏi gì thì hỏi nó ấy! – Vì hất mặt về phía nó đang ngồi nhip chân uống rượu.

- Có việc gì quan trọng lắm sao chị? – Zun hơi e dè hỏi nó.

- Phải. Việc này có vẻ khá vất vả cho em, tuy nhiên nó cũng là một cơ hội rèn luyện bản thân. – Nó gật đầu.

- Có việc gì thì chị cứ nói, em theo chị bao nhiêu năm, được chính bàn tay chị huấn luyện thì không lẽ thấy khó khăn lại chạy trốn?

- Tốt...vậy trong vòng hai tuần. Em nghe cho rõ, là hai tuần! Em hãy chọn ra trong bang chúng ta 300 người mạnh nhất, tất nhiên phải loại trừ những thành phần không tận tâm nhé, rồi tranh thủ sang Nhật. – Nó hài lòng.

- Nhật? Về đó... - Zun nhướn mắt.

- Em sẽ phải phối hợp với Thụy Dương, ngoài ra còn có một người nữa... - Nó nói đến đây thì ngưng lại, nhìn Zun.

- Là Mizu? – Zun cười gượng.

- Phải. Mục đích là huấn luyện số người đem sang của em, của Thụy Dương và số có sẵn tại Nhật. Tổng cộng 1200 người sẽ luyện tập. Thời gian là 6 tháng. Sáu tháng sau chị sẽ đích thân sang kiểm tra. Em cũng phải tham gia tập luyện.

- Nhưng sao lại còn có cô ấy? – Zun cuối đầu.

- Đừng xen tình cảm của em vào công việc. Mizu có mặt tại đó vì chị ta là quản lý của bang tại Nhật. – Thảo Anh xen vào một câu.

- Hừ...thật không tưởng... - Zun cười nhạt.

- Còn có thứ khác còn không tưởng hơn. Người trực tiếp huấn luyện em và các thành viên trong bang sẽ là Mizu và Thụy Dương, ngoài ra đôi lúc còn có Ropez.

- Huấn luyện? Mizu căn bản không đánh lại em. – Zun nhú mày tỏ rõ sự không hài lòng.

- Đến lúc đó rồi em sẽ hiểu lý do chị sắp xếp như vậy, còn bây giờ thì đừng phàn nàn. Mizu có thứ đặc biệt mà em không thắng nổi.

- ... - Zun không trả lời, trong lòng có chút gì đó rất...bối rối? Còn có hộp hòm nữa chứ.

- Em đi chuẩn bị mọi việc đi. Không có nhiều thời gian. – Trang thấy tình trạng im lặng này kéo dài mãi cũng không hay nên cắt đứt khoảng không gian khó chịu ấy.

- Vâng...thế thôi em ra trước sắp xếp. – Zun không nói nhiều, trực tiếp đứng dậy đi nhanh ra ngoài, không ngoái đầu lại lấy một cái.

“Cạch”

Khi cánh cửa vừa khép lại, mọi thứ lại trở nên im lặng.

Thật sự, nó hiểu cảm giác của Zun lúc này là thế nào. Đó cũng giống như lúc nó còn đang ở Nhật trước khi sang Việc Nam cách đây hơn 1 năm trước. Đối mặt với người mình yêu thương đã lâu không gặp cùng với trở ngại tâm lý lớn chính là thứ ngăn cản quyết định lúc đó của nó.

- Sau em lại để Zun đi? Chị thấy ý kiến này không hay đâu. Thằng bé chưa chuẩn bị được tâm lí đối mặt. – Trang nhìn nó, cắt tiếng hỏi.
- Hừ...mềm yếu như thế không đáng làm đàn ông. Chuyện gặp mặt không sớm thì muộn, cũng đâu thể tránh? Sớm chút cũng tốt, giải quyết hết mọi chuyện trước khi đầu sẽ tập trung hơn. – Nó cười lạnh.
- Nhưng làm sao em chắc được mọi thứ trong 6 tháng sẽ được giải quyết? – Trang không khỏi nhăn nhó mặt mũi.
- Cứ chờ rồi xem. – Nó không trả lời thẳng vấn đề, chỉ nói như thế rồi tiếp tục uống rượu.

Trang nhú nhú mày rồi quay sang nhìn Thảo Anh cùng Vi. Đáp lại cô chỉ là hai cái nhún vai chứng tỏ mình cũng chẳng biết, Trang chỉ biết thờ dài.

Đừng là suy nghĩ của nó lúc nào cũng khác với mọi người mà!

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sau khi nó nốc cạn chai Vodka thứ hai, hai gò má đã ửng hồng vì say.

Vì thi sau khi dẹp chai Whisky đầu tiên sang một bên thì thấy chưa đủ, mò mẫm xuống hầm rượu xách lên thêm một chai XO và một chai Brandy.

- Thảo Anh...em đừng uống nữa! Là XO đó! – Trang chồm tới gạt ly rượu trên tay Thảo Anh, đầu óc bắt đầu văng lên vì chất men của rượu.
- Ừm...chút thôi. – Thảo Anh làm nũng.
- Mày điên à? Mày đừng có làm loạn ở đây nhé. – Vi trừng mắt.
- Nhưng sao không cho tao uống? Mới có 2 ly thôi mà? – Thảo Anh gục gặc cái đầu. (Haiz...cái tật uống không được XO mà ham...=.)
- Tao muốn uống...muốn uống... - Thảo Anh phồng mặt giận dữ.
- Thôi nào, đừng uống XO nữa. Say...đó! Ra sàn nhảy với tao... - Nó cười hì hì, kéo tay Thảo Anh.
- Sàn nhảy á? Được đó...tao thích! – Vi bật người ngồi dậy.
- Vậy hai đứa mình đi. – Nó bám vào bức tường, loạng choạng đứng dậy.
- Hi...hai người đi không? – Vi quay sang nhìn Thảo Anh và Trang, hỏi.
- Ok. – Trang gạt đầu, kéo Thảo Anh cùng đứng dậy.

Ánh đèn màu xoay vòng trước mặt. Nhú mày, nó cố gắng thích nghi với không gian mới.

Chẹp miệng, nó cảm thấy hưng phấn. Đúng là ngày xưa đi thường xuyên nên thấy chán, giờ xa bar 4 tháng nên bước vào mới có cái cảm giác thích thú đến lạ này.

Huyếch tay Vi, nó nói thầm bên tai:

- Ê này...lâu quá chưa xem mày nhảy đó! Tối hết ga một lần nhé.
- Hừm? Xem tao nhảy? Ý mày là... - Vi nhìn nó, chớp chớp mắt.
- ... - Nó không trả lời, chỉ cười nham hiểm.
- Hừ! Mày nhảy cũng có thua gì tao? Mày đang tính giết tao đấy hả? Người của Monster đầy trong đây đấy, tai mắt của tên Khánh ở đây không ít đâu. Tao chưa muốn chết. – Vi lườm nó cháy da.

- Mày sợ tên đó à? Mày nghĩ tui Monster dám hó hé sao? Đứa nào dám mở miệng tao cắt lưỡi đứa đó. – Nó hất mặt.
- Mày nói nghe ngon com dữ nhĩ? Ok...vậy tao với mày lên sàn! – Vì không chịu kém, quắc mắt nhìn.
- Được thôi. – Nó cười lạnh, xoay người giặt lấy ly rượu trên tay mà Thảo Anh cầm ra uống sạch.
- Hờ? Của tao mà? – Thảo Anh nghệt mặt nhìn nó, ngậy thò.
- Hừ... - Nó không trả lời, uống xong rồi thì ném thẳng cái ly xuống đất vỡ tan.

Nó lườm Vi một cái, Vi liếc nó một lần. Không khí bắt đầu nóng lên. Ánh kia thật sự rất khiêu khích. Lâu rồi không thử, nó cũng chẳng biết tay nghề mình thế nào nữa rồi đây. Tối nay, tự dưng cảm thấy hứng thú.

Được thôi, màn trình diễn của hai hotgirl hạng đầu chính thức bắt đầu!

Để xem...trình của ai nhìn hơn nhé!

Hai cây cột kim loại dựng thẳng đứng, mang theo chút hơi lạnh được đặt cạnh nhau. CHạm bàn tay lên thân cây cột, nó miết nhẹ, môi mỏng đỏ hồng vẽ nên một đường cong tuyệt hảo. Tâm trạng tốt đây. Máu nóng trong người cũng được khơi dậy. Nó thật sự rất hứng thú với màn solo này với Vi.

Đứng tựa lưng vào cây cột cao, Vi hát cảm tỏ vẻ kiêu ngạo, nét tự tin hiện rõ trong đôi mắt. Đưa bàn tay trắng nõn lên vuốt vuốt vài sợi tóc mái lòa xòa trước mắt, Vi thật sự không biết hành động của mình tạo nên nét đẹp mỹ hoặc đến thế nào.

Trang bỏ lại Thảo Anh đang đứng lẫn trong đám người đồng đức, chen chúc nhau vây quanh sàn nhảy mà đi tới chỗ DJ. Nói thầm vài câu vào tai anh chàng DJ, Trang mới vui vẻ đi tìm cô em gái. Đấy mắt đó...thoảng lên vài tia ranh mãnh.

Âm thanh sôi động vang lên, rất nhanh! Phải nói là tiết tấu cực nhanh lại rất chất. Đây có thể gọi là nhờ vào âm nhạc kích thích thêm phần tài năng của họ.

- Oh...bài này... - Nó nhưn một bên mày, liếc mắt về phía tên DJ.
- Là Zun. Khả năng DJ như thế...đúng là một tầm cao. – Vì không thèm nhìn, chỉ chep miệng.
- Haiz...đúng là...bắt đầu nhé! – Nó hơi thờ dãi, gờ ngón cái ra với Zun rồi lại nhìn Vi.
- Sẵn sàng – Vì nhún vai tùy ý, cơ thể cũng theo đó từ từ chuyển động.

Bắt đầu, hai cô gái với những động tác thật gọi cảm khiến cả nam lẫn nữ phải hò hét, thậm chí xịt máu mũi.

Vội về bề ngoài nóng bỏng của bản thân, Vi tự hiểu múa cột chính là hình thức “lấy máu” triệt để nhất. Đây cũng chính là một phần nguyên nhân mà Khánh giam lỏng Vi ở nhà.

Nó thì sao nhĩ? Sinh ra vốn là thiên tài nên nó cũng chẳng cần phải học nhiều với những động tác rườm rà. Bản thân là chính mình vẫn tốt nhất, tất cả các động tác hầu như là bộc phát, chỉ nhảy theo cảm hứng và sự thật đã chứng minh, những động tác đó làm sàn nhảy nóng nhanh đến mức khó tin. Thật sự thì kể cả Trang và Thảo Anh đứng bên dưới cũng bắt đầu vất vả suy nghĩ, đây có thể gọi là một con người hoàn hảo, không học cũng giỏi?

Trong khi không khí bắt đầu nóng lên, những kẻ bên trong phòng Vip2 cũng vừa vận đứng dậy, chuẩn bị ra về. Mới đi có vài tiếng mà nhớ “người đẹp” quá, trong lòng tò mò không biết “người đẹp” ở nhà có nhớ mình không? (Xin thưa là KHÔNG...mấy chị ấy mừng như bắt được vàng khi mấy anh đi mà...:))

- Hừm? – Thiên chợt cau mày vì âm thanh sôi động này, thêm vào đó là tiếng hò hét rất chói tai. Đôi mắt theo quán tính mà nhìn cả lượt xem xem chuyện gì đang xảy ra.
- Kìa! Là Vi mà? – Minh nhìn về hướng sàn nhảy, mắt hơi nhú lại rồi lấy tay chỉ vào cô nàng sexy với chiếc váy ngắn ôm màu đỏ.
- Vi? – Khánh hơi ngẩn ra rồi cũng nhìn theo hướng ngón tay của Minh. Chẳng phải lúc này nhỏ đang ở nhà sao?
- Múa cột sao? Chẳng phải Vi không muốn nhảy nữa à? – Thiên chớp mắt.
- Bên cạnh...hình như...là An! Con An! – Minh chăm chú nhìn cho kỹ, xong rồi lại la lên rất to.
- Sao? – Hân nãy giờ chẳng chú ý lắm, bản thân cảm thấy khó chịu vì những tiếng hét nhưng lại bị câu nói của Minh thu hút tầm nhìn.
- Cái gì thế này? Sao Vi với An ở đây? Lại còn...múa cột? – Khánh tròn mắt nhìn chăm chăm. Cái gì kia chứ, chẳng phải là đã bảo ở nhà rồi sao còn tới đây? Chẳng những thế, cái kiểu ăn mặc hở huyệt cùng với điệu nhảy quá nóng bỏng như đốt con mắt người nhìn như thế kia mà!

Khánh với hân có chung một cảm giác khó chịu. Dù gì cũng là hotboy, nếu đã yêu thì sĩ diện cũng rất cao, kèm theo đó là...tính chiếm hữu cũng cao không kém. Nếu thế thì nhìn thấy cảnh này, chữ “GHEN” sẽ hiện rõ rành rành trên mặt rồi còn gì?

Hừ...dáng rất chuẩn, ăn mặc rất sexy, khả năng nhảy nhìn thì mê ly nhưng mà...tuyệt đối không thể nhảy ở đây, trước mặt mấy tên sói già này như thế được! Nếu muốn nhảy, cả hai tự nguyện bỏ tiền lắp sẵn một cây cột ở nhà để Vi và An nhảy. Đương nhiên kiểu nhảy nóng bỏng như thế thì chỉ có thể nhảy riêng cho hai người xem mà thôi.

- Hai đứa mày lên ngăn lại, bọn bên dưới thêm lắm rồi! Vi với An mà đã đến đây thì chắc chắn không thể thiếu Trang với Thảo Anh. Tụi tao đi tìm hai người kia. – Minh nói.

- Đưa hai đứa trên đó về tận nhà giùm, nhìn điệu bộ, chắc cũng khá say rồi! – Thiên nhú chặt mày, nói rồi nhay chóng bỏ đi tìm người.

Minh không nói gì thêm, cũng ngoảnh đầu đi theo Thiên. Bốn chàng trai trong đôi mắt hiện lên sự tức giận rõ ràng. Đã cấm là không được đến bar mà vẫn còn lên lúc tụi hấn vắng nhà, chưa kể là còn mặc đồ quá sexy đến mức như thế, đừng nói là a, đến tụi hấn cũng còn muốn phạm tội chứ đừng nói cái lũ du côn kia.

Lần này về nhà là biết tay!

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Thảo Anh và Trang đứng cạnh nhau, không hiểu vì lý do gì mà toàn thân bất chợt lại run lên. Cảm giác có gì đó không đúng, Trang nhấn màn hình điện thoại xem giờ.

- 12g30 rồi! Giờ này không lẽ Minh với Thiên chưa về sao? – Trang chau mày, trong lòng hiện ra nỗi sợ hãi mơ hồ.

- Chị lo gì? Nếu họ mà về tới nhà rồi thì kiểu gì cũng sẽ gọi điện thoại tìm chúng ta thôi. Chưa gọi tức là chưa về. – Thảo Anh vô tư.

- Nhưng chị... - Trang ngược mắt lên khỏi cái điện thoại, vô tình bắt gặp hai người đang đi lẫn trong đám đông, ánh mắt như tìm kiếm ai đó.

- Chị sao vậy? – Thảo Anh đẩy nhẹ vai Trang.

- Không xong rồi! Thiên với Minh làm cái gì ở đây vậy? – Trang lăm bầm, mặt cau có hằn, quay lưng cố gắng luồn lách tránh né tiến thẳng về hướng cửa sau.

- Thiên với Minh?? – Thảo Anh hướng theo ánh nhìn của Trang, hơi hoảng hốt rồi cũng chạy theo sau chị gái.

Trang với Thảo Anh ra ngoài bãi đỗ xe, nhanh chóng tìm con Lamborghini màu trắng, lên đường trở về biệt thự.

- Chúng ta đi về trước, bỏ hai đứa kia ở lại có ổn không? Dù không bị Thiên với Minh phát hiện nhưng sớm muộn cũng bị con An mắng cho xem! – Thảo Anh nhìn sang Trang đang cầm lái, ánh mắt lo lắng.

- Lo việc trước mắt đi! Con An cũng sẽ bỏ về nếu như trong trường hợp đó.

- Haiz...thế thì chị lái nhanh nhanh đi. Em sợ hai người kia về trước mắt. – Thảo Anh thở dài rồi hối thúc.

- Chị biết rồi! Ban đêm phóng trên 150km/h là nguy hiểm lắm đấy! – Trang trừng mắt nhưng không nhìn Thảo Anh.

Sau 20ph, chiếc xe phanh lại trước cổng căn biệt thự xa hoa trắng muốt của Thiên.

- Mở cửa nhanh! – Trang cau có, giọng nói gấp rút.

Thảo Anh không đôi co với chị nhiều, ngoan ngoãn mở cửa xe chạy đi nhập mã mở cửa.

Cánh cổng sắt cao vút từ từ chuyển động. Khi Trang ổn định xong cho chiếc xe vào gara thì chạy lên phòng khách, dặn dò Thảo Anh:

- Bây giờ em nhanh chóng lên phòng tắm lại cho kĩ, mùi rượu kiểu này...sẽ bị lộ mất thôi. Còn lại bộ quần áo, giầy đâu thì giấu, không thì thấy ngay vào trong máy giặt đi. – Trang phẩy phẩy tay.

- Em biết r... - Thảo Anh đang định trả lời thì tiếng còi xe bên ngoài vang lên khiến hai chị em chết đứng.

Không phải ngay lúc này đây chứ?!

Mình bước vào phòng khách, thấy cả hai đang đờ người, mặt tái mét thì sự tức giận trong lòng cũng nguội đi bớt. Biểu hiện đó chứng tỏ còn biết sợ, còn biết mình làm sai điều gì.

- Hai người sao thế? Sao còn chưa ngủ? Khuya rồi, thừa khuya không tốt cho sức khỏe đâu, lại hại da nữa. – Minh cười tỏ nể nhìn hai chị em.

Ông trời đánh chết con đi!

Ai chứ Trang từ nhỏ gắn bó với Minh cơ mà. Cả hai được xem là thanh mai trúc mã, có chung một tuổi thơ và hơn bốn năm yêu nhau. Nụ cười đó... có đâu có lạ gì...

Người ta thường nói, trước con bão trời bình lặng, nếu đem ghép vào trường hợp này thì có lẽ sẽ là: “Trước khi nổi điên thì hiền lành!”

Nụ cười cực cự, rất cực kì đáng sợ, rất tươi nhưng cũng rất lạnh, ánh mắt lạnh theo nét cười nhưng vẫn còn vài tia tức giận.

Lần này thật sự là Trang đã chọc trúng Minh rồi. Bình thường anh chàng là một ông chồng ngoan, sợ vợ nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Trang không biết sợ Minh. Hơn ai hết Trang hiểu, bình thường là vì Minh rất thương cô nên cái gì cũng nghe theo để cô vui, riêng về vấn đề chọc trúng những thứ anh chàng kiêng kỵ thì lại sẽ có kết quả khác!

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy Minh hiền lành, riêng Trang thì khi được hỏi đến chắc chắn sẽ không ngần ngại nói Minh đích thực là một con quỷ đội trong cái lột thiên thần đẹp trai!

- A...tại tụi em... - Trang đảo mắt khắp phòng, cố gắng lấp liếm.

- Mà khoan...hai người sao lại mặc thế này? Chẳng lẽ lại vừa mới đi đâu về sao? – Minh cất giọng nói của Trang.

Àm...kiểu này trả lời sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trang gần như muốn chết đứng. May sao lúc đó, Thảo Anh cũng còn chút lạnh trí, trả lời:

- A...hai chị em tụi em mới...mới...mới đi shopping về! – Thảo Anh nở nụ cười rất tươi, rất thật nhưng chính bản thân cũng biết là nó rất gượng gạo.

- Shopping sao? – Thiên đỗ xe vào gara xong, bước vào phòng khách cất tiếng.

- A...dạ! – Thảo Anh giật mình đến mức này cả người.

- Làm gì mà em giật mình dữ vậy? – Thiên chau mày.

- Tại...tại anh...nói bất ngờ sau lưng nên... - Thảo Anh mặt nhăn nhó, cộng với nụ cười có chút gượng trên môi nhìn rất là kì quái.

- Nhưng mà sao shopping đến giờ này mới về? Gần 1g sáng rồi? Đi tới giờ này có phải là rất kì cục không? – Minh nhìn vào đồng hồ đeo tay.

- Hừ...mà hình như còn có mùi rượu... - Thiên khịt khịt mũi nhìn ngó xung quanh.

- Thôi đủ rồi! – Trang siết chặt hai nắm đấm, nhắm mắt hét to.

- Hai người đừng có như thế nữa! Nếu đã biết tụi này đi đâu thì nói luôn đi, đừng có giả vờ kiểu như thế! – Thảo Anh bực tức cúi người tháo đôi giày cao gót ra, ném sang một bên.

Thiên với Minh im lặng nhìn thái độ của cả hai mà không nói. Căn phòng khách sang choang với không khí có chút kì dị, rất yên tĩnh nhưng lại đầy sát khí. Mọi người một lẽ, đều có lý do riêng mà không chịu hiểu xem đối phương thế nào.

Trang cảm thấy bản thân không chịu nổi sự im lặng này, lên tiếng trước:

- Có gì thì nói đi! Sao im lặng thế? – Làn môi cười khẩy.

- Em đi bar? Không nhớ anh nói gì sao? – Minh không hề có chút lép vế so với khí chất tỏa ra từ người Trang, bình thản ngược lên đối mặt với cô.
- Nhớ thì sao? Cho dù nhớ thì em cũng xem như bản thân đã quên. Anh lấy quyền gì mà cấm em tới đó? Tới đó thì đã sao? Chẳng phải anh cũng đến ư?
– Trang mỉm môi, trợn mắt.
- Em đừng có mà suy diễn lung tung như thế. Anh đến đó gặp Đăng với Khánh nói chuyện thôi chứ có chuyện gì xảy ra đâu? Có làm gì đâu? Trong khi đó em xem, em cũng tự biết bản thân mình thế nào mà? Em không an tâm khi anh tới đó thì anh cũng không an tâm khi em tới bar thôi! – Minh không chịu thua, gắng hòng nói.
- Hừ...nói nghe hay nhỉ? Thế em cũng tới đó gặp An với Vi đấy thôi? Anh nghĩ em như anh sao? Làm sao em dám yên tâm khi anh tới đó? Bọn con trai tới gần, em đuối. Còn anh thì thế nào? Trong lúc em không ở Việt Nam, anh có dám nhận là mình làm gì không? Anh tưởng em không biết trong lúc đó anh cặp bồ với bao nhiêu người hả? – Trang to tiếng.
- Em! – Minh trừng mắt.
- Hừ...em không nói không có nghĩa là em không biết, mà em không nói có nghĩa là em tin tưởng anh. Em biết là anh ham vui nên em cũng không cấm, không quản anh quá chặt. Chúng ta yêu nhau, nhưng cũng phải có những lúc riêng tư! – Trang cười lạnh rồi lườm Minh.
- Riêng tư? Ý là bây giờ em bảo anh phải cảm ơn em vì không xen vào chuyện riêng của anh sao? Nực cười. ... - Minh cười lạnh.
- Nực cười? Anh...anh dám? – Trang cau mày lặp lại, không dám tin Minh dám nói với cô bằng giọng điệu đó.
- Em nghĩ anh không dám? Em nghĩ anh sợ em? Trương Khánh Minh này vốn chẳng biết sợ ai, em nên hiểu tất cả là anh nhún nhin cho em thôi! – Minh hất mặt sang một bên.
- Ủ...thế thì được lắm! Tôi không thèm! Anh vui lòng đem cái sự nhún nhin ấy cho người khác đi, tôi rất biết ơn đấy! – Trang gần từng tiếng rồi quay lưng bỏ ra ngoài, lấy xe từ trong gara phóng thẳng đi.
- Hừ! – Minh giận dữ nên không thêm ngăn, thấy Trang rời khỏi thì lại điên tiết hơn đi thẳng lên lầu đóng cửa lại, phá hoại tài sản cá nhân. ^^~

Thảo Anh thấy chị gái bỏ đi ra ngoài cũng chẳng nói năng gì chạy theo, trước khi rời khỏi cửa cũng không quên lườm Thiên một cái. Đối với Thảo Anh, suy nghĩ của cô nàng cũng giống hệt Trang. Những lời nói đó của Minh chẳng khác này đánh vào lòng tự tôn của hai chị em. Theo cách nói của Minh có khác gì là bảo cả hai không đáng tin cơ chứ? Như kiểu sợ hai chị em phản bội, bắt cả hai tay, muốn xoay người theo kẻ khác ấy! Thật là hết chịu nổi mà!

Thiên thấy ánh nhìn tóe của của Thảo Anh cũng không chút biểu cảm, nhẹ nhàng xoay người trở về phòng mặc dù lòng canh cánh nỗi khó chịu trào dâng. Ánh mắt ấy...Thiên đủ hiểu Thảo Anh nghĩ gì...

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 2.7

Không khí đã lạnh do điều hòa, nay nhiệt độ còn giảm xuống hơn nữa. Khánh nghiêng rặng, nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp mặc váy đỏ trên sàn nhảy đông người, bản thân tự cảm thấy có một sự khó chịu đến cùng cực.

Đăng đứng bên cạnh, không chút biểu hiện nhưng đôi mắt âm u, lãnh băng nhìn không thấy đáy đã tố giác mọi thứ. Liếc mắt về phía Zun đang làm DJ, không khí xung quanh cậu nhóc bỗng hạ xuống, động tác cũng theo đó mà dừng lại. Jun rung mình ngẩn đầu dậy, đập vào mắt là ánh nhìn đáng sợ của hắn.

Chẳng thèm liếc nhìn Zun nữa, hắn quay mặt lại đã thấy Khánh hùng hổ xông thẳng lên sàn nhảy, kéo mạnh tay Vi lôi ra khỏi bar trong khi nhò vẫn còn ngu ngơ chưa kịp phản ứng lại điều gì.

Nó chau mày đứng nhìn về phía cửa bar, nơi mà Khánh vừa kéo Vi đi khỏi. Trong lòng cảm thấy có chút gì đó mơ hồ, không an tâm. Bỗng dưng lại lạnh sống lưng...

- Đi về!?! – Hắn đứng sau lưng nó, dựa lưng vào cây cột luc nầy của Vi cất lên tiếng nói. Câu nói nghe như hỏi nhưng cũng vừa lại như ép buộc.
- Hừ? – Nó nhún mày quay lưng lại nhìn người đứng sau.

- Múa cột...Zun! – Hấn nhìn chăm chăm nó và cây cột, môi vẽ nên một nụ cười tàn nhẫn rồi gọi lớn.

- Anh Trent! – Zun hấp tấp chạy từ vị trí của DJ lên sàn nhảy, cười như mếu gãi đầu nhìn hấn. Nhìn gương mặt kia mặc dù lạnh băng nhưng dù sao cũng là con trai với nhau, Zun hiểu bên ngoài lạnh bao nhiêu thì độ nóng bên trong còn kinh khủng hơn thế nữa.

- Đánh hết những kẻ này giờ đứng đây xem! – Hấn quát con mắt xuống bên dưới sàn nhảy.

Nghe xong câu nói của hấn, tất cả những con người này giờ đang đứng đây xem trò vui ngay lập tức vội vã, sợ hãi chạy đi ngay rồi khỏi chỗ đó.

Hấn bước hai bước lại gần nó hơn nữa, bàn tay chụp lấy cổ tay mảnh khảnh bóp mạnh khiến nó chột cau mày vì đau. Dù sao nó cũng là con gái, so với sức của con trai dĩ nhiên là có chênh lệch, mà lại còn là chênh lệch rất lớn nên dù có tài đến mức nào cũng phải đau do cái nắm tay siết chặt ấy.

- Buông em ra...đau... - Nó mím môi, kêu nhỏ chỉ để hai người nghe.

- Ra ngoài! Về! – Hấn không chút do dự ném ra ba chữ, sau đó buông bàn tay nó ra, ngoảnh mặt bước ra khỏi bar trước.

Nó đứng lại phía sau xuyết xoa bàn tay nhứt nhối đã đồ lên hấn dấu 5 ngón tay của ai kia, trong lòng đầy than oán. Cái gì chứ? Cái vẻ mặt đó là sao đây? Thật là hết chịu nổi mà!

Dù khó chịu nhưng nó vẫn không thể nói, cũng chẳng nhiều lời bước theo về hướng mà trước đó hấn đã đi. Mỗi bước chân càng lúc càng mang theo một cỗ hoang mang càng lúc càng dâng cao trong lòng.

...

Trên suốt chặng đường về, hấn chẳng hề môi nói lấy một tiếng và tất nhiên, hấn đã không lên tiếng thì mặc gì nó phải nói trước? Muốn chơi trò im lặng? Được thôi...xem ai hơn ai...

Về tới nhà hấn bỏ lên phòng nó trước, gương mặt vẫn lạnh tanh lãnh đạm. Nó biết là hấn đang rất tức giận, ắt thế mà lại chẳng có lấy một hành động quá đáng nào như to tiếng quát vắn nó, đóng mạnh cửa... Hấn không bộc lộ bất cứ hành động gì nó cũng mừng...nhưng cũng lo. Bởi người ta thường nói mà...càng im lặng thì càng nguy hiểm...

Nó đẩy cửa phòng bước vào, không thấy hấn mà nghe tiếng nước chảy. Chắc là đi tắm nữa rồi! Bực bội, nó bước về phía tủ quần áo, lục lọi tìm quần áo để thay. Nếu không có chuyện gì thì thôi, nó đi ngủ cho rảnh, mệt quá rồi, chẳng có chút tâm tình nào mà tranh cãi với hấn đâu.

Thay xong chiếc váy ngủ bằng satanh mà đen, nó loay hoay chuẩn bị leo lên giường đi ngủ. Lăn qua lăn lại, sau mười lăm phút nó bật người dậy và kết luận rằng: Mình không buồn ngủ. Đây là hậu quả của việc nỏ ngủ cho tới tận 9 giờ tối. Dù có mệt lắm, nó cũng chẳng ngủ thêm được nữa!

Cau mày khó chịu, nó kéo ngăn kéo chiếc tủ gỗ đầu giường, bên trong là một cái bật lửa mạ vàng trắng có khắc hình hoa hồng cùng một bao thuốc.

...

Hấn mở cửa phòng tắm bước ra trong tâm trạng bức rức. Rõ ràng là nhiệt độ trong cơ thể đang rất cao, thế mà ngâm nước lạnh cả một buổi cũng chẳng thấy có chút hiệu quả. Đường như lúc này chỉ có cách tìm chỗ cho hấn phát tiết thì may ra tâm trạng mới bình thường được trở lại.

Hừm?

Đâu rồi? Rõ ràng lúc này hấn nghe có tiếng mở cửa mà? Sao lại không thấy nó trong phòng?

Đảo mắt xung quanh, hấn dừng lại ánh nhìn của mình trên cơ thể của người con gái mặc chiếc váy ngủ màu đen đứng ngoài ban công như hòa tan vào bóng tối. Suối tóc dài thả tự do tùy ý, nước da trắng nõn đối lập với màu đen của không gian và của bộ váy khiến nó trở nên hấp dẫn. Thêm vào đó là làn khói trắng mờ ảo lượn lờ xung quanh, hấn cảm thấy hình ảnh đó thật cám dỗ.

Bỗng dưng hấn hơi giật mình.

Cái gì? Khói? Sao lại có khói?

Bước chân về phía ban công, mùi thuốc lá xộc vào mũi hấn. Không còn nghi ngờ gì nữa, làn khói trắng ấy chính là khói thuốc.

- Anh không nhớ là em có thói quen hút thuốc? – Hấn đứng sau lên tiếng, người dựa nghiêng sang một bên vào cửa ban công.

- Ngủ không được. – Nó hơi quay đầu, nhìn hấn bằng nửa con mắt, nhẹ nhàng nhả ra thêm một làn khói nữa.

- Đừng hút nữa. Không tốt cho sức khỏe và... - Hấn gương mặt bình lặng chẳng chút sắc thái, đang nói nhưng đột nhiên lại ngưng giữa chừng.

- Và? – Nó nhướn đuôi mày, muốn biết phần còn lại của câu nói.

- Và rất cám dỗ. – Hấn không chút chần chừ, nói tiếp.

- Hừ... - Nó nhếch môi cười lạnh, tiện tay ném điều thuốc còn dang dở đi ra xa.
- Em thật sự không coi anh ra gì?! – Hấn đặt hai tay lên lan can ban công, giậm nó giữa lòng ngực.
- Anh nghĩ sao? – Nó xoay người lại đối diện với cái nhìn trong gang tấc của hấn.
- Vậy thì em tới đó làm gì? Chẳng phải anh đã nói là đừng tới à? – Hấn nói giọng đều đều nhưng nếu nghe kỹ, sự kìm nén trong đó là trái bom có thể nổ bất cứ lúc nào.
- Em có nhiệm vụ quản lý nơi đó...bỏ bốn tháng rồi. Anh muốn em trở thành người vô trách nhiệm? – Nó không e dè trước hấn, ngược lại còn ngẩng cao đầu nhìn, ánh mắt điềm nhiên.
- Thế gì đâu cần phải nhảy? Em rõ ràng biết mình rất quyến rũ đàn ông. – Nói tới đây, ánh mắt hấn chợt tối lại, có hấn vài tia máu.
- Em không quan tâm, chỉ là xả stress. – Nó nhún vai vô tội.
- Hừ...cho dù em không để người nào đụng đến mình nhưng em cũng phải hiểu, anh không thích người yêu mình bị người khác nhìn chằm chằm. – Hấn thờ hất ra rồi cúi sát đầu xuống, nói nhỏ vào tai nó.

Hơi thở nóng ẩm phả vào tai khiến cơ thể nó bất giác run nhẹ, có cảm giác tất cả các tế bào thần kinh như bị tê liệt.

- Anh ghen? Tính chiếm hữu của anh thật cao nhưng mà...hình như em không phải là của anh. Là người yêu, em không đồng nghĩa là của anh. Đừng đánh đồng hai việc đó. – Nó nhếch môi cười khe khẽ.
- Nhưng anh muốn em là của anh! – Hấn nghiêng răng nói, dùng răng cắn nhẹ vành tai nó rồi thổi nhẹ.
- Anh muốn ăn em? - Nó hơi nghiêng người tránh né nhưng bị hai tay hấn giữ chặt cái eo thon.
- Phải...anh rất muốn! – Hấn thừa nhận.
- Nhưng em không đồng... - Nó đang tính phản kháng thì bị bịt miệng lại.

Đôi môi mềm đỏ mọng bị một đôi môi khác nhấn xuống chiếm lấy thế thượng ưu, không chút khó khăn tiến vào bên trong đảo quanh từng góc ngách.

Hô hấp như bị ngưng trệ, nó không có cách nào hô hấp. Cứ mỗi lần muốn thoát ra lại bị kéo lại. Một nụ hôn đầy dục, ướt át...rất ngọt ngào, mê đắm khiến cơ thể nóng bừng lên nhanh chóng.

Hấn nhả môi nó ra nhìn người con gái trong lòng. Nó thờ dốc vài cái nhưng chưa kịp ổn định lại bị tiếp tục quấy rầy, hấn lại cúi đầu xuống tiếp tục chặn đường hô hấp của nó.

Hắn một tay ôm eo nó, bước lui vào trong phòng, một tay cầm chặt lấy hai bàn tay mảnh khảnh khóa chặt sau lưng không cho vùng vẫy.

Bàn tay của hấn mạnh chút hơi lạnh, không chịu yên phận đang vòng qua eo lại mò dần lên dọc theo cánh tay nó khiến nó run rẩy thật sự. Có cảm giác như bị kiến cắn, đầu óc mơ hồ không thể suy nghĩ.

Xoa nhẹ bả vai nó, chiếc dây áo ngủ của nó bị hấn vuốt ve trôi tuột khỏi vị trí ban đầu. Cảnh xuân bắt đầu lộ ra...

Rồi môi nó, hấn lướt xuống dần. Cái lưỡi liên tục động đậy, đảo quanh phần xương quai xanh làm nó cảm thấy rùng rợn, ngồi bệt xuống giường phía sau.

- Ừm...Đặng... - Nó hô hấp không đều, ngắt quãng gọi tên hấn.

Nghe thấy tiếng kêu của nó, hấn như bùng nổ, cơ thể nóng dần lên nhanh chóng. Nó đang ngồi trên mép, bỗng chốc bị hấn đè giương giường, nó nằm dưới, hấn nằm trên.

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quý - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 2.8

Sáng sớm, nó nằm trên giường say giấc. Thật sự lúc này cho dù tận thế nó cũng chẳng thèm lưu luyến, vẫn sống chết bám lấy cái giường đáng yêu của mình.

Cảm giác hơi lạnh, nó theo quán tính kéo nhẹ chiếc chăn lên trùm qua đầu rồi xoay người tìm hơi ấm quen thuộc.

Hửm? Đầu mất rồi?

Nó nhắm mắt, khó chịu mở mắt ra nhìn. Trống trơn! Thay vào khoảng trống đó là tiếng xả nước xối xả trong phòng tắm.

Ngước nhìn đồng hồ, chỉ mới 8g sáng. Sớm không tắm, muộn không tắm, sao giờ mới tắm?

À...mà nghĩ đến tắm nó mới thấy khó chịu, cả cơ thể dính lấy nhau vì mồ hôi, nhớp nháp làm nó không thể ngủ tiếp được nữa.

Chống hai tay xuống mặt giường, nó cố gắng ngồi dậy.

A! Một cảm giác đau buốt truyền đến từ bên dưới, truyền đến não và từng tế bào li ti trong cơ thể. Cẩn rằng nghiêng lợi, nó rửa cái tên nào đó đã khiến nó rơi vào hoàn cảnh này.

Cúi người nhặt lên chiếc váy ngủ màu đen rơi cạnh giường lên, tính mặc vào lại thì nó bỗng đứng hình, không biết nên cười hay nên khóc trong hoàn cảnh này.

Chiếc váy ngủ bằng vải satin đen của nó, biết phải nói sao đây nhỉ? Rách? Không đúng. Nát? Cũng chưa phải. Thật sự nó không thể hình dung được cái đồng vải bụi nhùi trên tay mình từng là chiếc váy satin đen hàng hiệu mấy triệu bạc ngoài cửa tiệm. Còn thua cái giẻ lau nhà nữa là!

Rít răng, nó bắt đầu thăm hỏi hẩn qua từng câu từng chữ rất “dịu dàng”, “đầy quan tâm” và “thiết tha” (Vâng...thiết tha lắm cơ ạ...)).

Đúng lúc đó, hẩn mở cửa phòng tắm bước ra với mỗi chiếc quần short jeans bạc màu. Làn da màu đồng khỏe mạnh, cơ bắp không đến mức nhiều, chỉ thấy rất săn chắc, bụng cũng cò rõ sáu múi. Thật đúng là người đàn ông hoàn hảo của thời đại!

Những điều đó đều là mơ ước của hàng ngàn, hàng vạn cô gái. Có điều, làm ơn xin chờ nó ra! Đối với nó, những thứ này rất rất rất ư là bình thường. Bởi vì sao? Vì bản thân nó vốn là trung tâm, mà hàng trăm tên con trai đẹp là vệ tinh xoay quanh nó. Những thứ ấy, nó thấy thiếu gì? Chưa kể đến, nó còn có một tên anh trai cũng chẳng thua kém, cũng rất đẹp mã nhưng chẳng biết bên trong thế nào. Điều này muốn kiểm chứng chắc nó phải chọn một hôm trời đẹp hỏi nhỏ Thảo Anh mới biết được.

Hẩn thấy nó ngồi nhìn mình thì nhanh chóng quay mặt sang chỗ khác, đi luôn ra khỏi phòng không thèm ngoái lại nhìn lấy một cái làm nó đỏ mặt. Đó là vì tức chứ không phải vì ngượng!

Gi thế? Sao nhìn thấy nó cái là quay mặt đi luôn chẳng thèm nói gì? Chẳng lẽ còn giận nó chuyện tự ý bỏ đi bar sao? Con trai gì mà giận dai còn hơn con gái vậy?

Thật là uống công mà! Nó biết hẩn giận nên tối qua không phản đối, bị hẩn hành hạ lên xuống tới gần sáng mới chợp mắt. Vậy mà đến giờ vẫn còn giận là thế nào?

Thật sự thì điều này có trời mới biết. Hẩn vốn dĩ không phải là còn giận nó cho nên mới không thèm nhìn. Không đúng! Nói đúng hơn là không dám nhìn chứ không phải là không thèm nhìn. Chẳng lẽ nó không biết bộ dạng lúc này của mình quyến rũ thế nào sao?

Làn da trắng hồng như ẩn như hiện dưới lớp chăn mỏng, mái tóc dài hơi rối thả dài trên tấm lưng ngọc, môi đỏ mọng như cherry, mắt như có một tầng sương mờ đầy mê hoặc vì vừa mới ngủ dậy. Thật sự là quá thu hút! Quá đẹp! Đẹp say lòng người! Hẩn chỉ sợ nếu mình cứ tiếp tục nhìn sẽ không chịu nổi mà lại phải vào phòng tắm xả nước lạnh. Cảm giác gấn ngay trước mặt mà không thể làm gì, hẩn không chịu được.

Bằng chứng là lúc sáng sớm, hẩn không ngủ được nên nằm bên cạnh nhìn nó ngủ. Bàn tay không yên phận làm những chuyện mình muốn và điều ấy đã dẫn đến việc hẩn không tìm thấy nơi để phát tiết. Nó lúc này đang ngủ say, hẩn không muốn phá hỏng giấc ngủ ấy vì nó đã bị hẩn hành hạ cả đêm, mới ngủ được 1, 2 tiếng đồng hồ chẳng lẽ lại kêu dậy?

Lúc ấy, hẩn chỉ đành ngậm ngùi đi ngâm nước lạnh mà thôi.

...

Trong lúc ấy tại mọi nơi cách đó không xa, trong căn biệt thự mà xanh lam tuyệt đẹp phát ra một tiếng động rất lớn:

“CHÁT”

Dấu năm ngón tay thon dài hiện rõ trên gương mặt sưng lên tấy đỏ do lực tát vừa rồi. Vì vẫn giữ bàn tay trên không trung không thả xuống, khuôn mặt tái mét, sa sầm lại, môi hồng mím chặt đầy vẻ căm tức.

Giương mặt điển trai của Khánh nghiêng sang một bên vì cái tát mạnh, ánh mắt dường như biểu hiện như kiểu không thể tin được.

Cả hai cứ duy trì trạng thái như thế khá lâu cho đến lúc Khánh không nói bất cứ câu gì mà đứng dậy khỏi giường, đi thẳng ra khỏi phòng.

“Rằm”

Cánh cửa đóng lại rất mạnh, nghe thấy như muốn rớt ra.

Vì ngồi im lặng, bàn tay từ từ hạ xuống rồi vo chặt tấm chăn trắng trên người. Từ khóe mắt nhỏ rơi xuống một giọt nước mắt trong veo. Nhìn về tấm gra giường màu trắng điểm lên dấu vết màu đỏ tươi như bông hoa nở rộ, lòng nhỏ hơi thất lại.

Cúi đầu gục mặt giữa hai đầu gối để che đi gương mặt, bờ vai gầy run lên từng hồi không đều. Là khóc. Vì thật sự khóc. Bản thân nhỏ tự trách vì sao lúc này mình làm vậy đối với Khánh, vì sao bản thân cứ phải lo lắng về chuyện đó. Đến nỗi khi vừa thức giấc và phát hiện ra mọi chuyện, nhỏ đã không kịp suy nghĩ gì mà tát Khánh một cái thật mạnh, thật đau.

Có phải vì bản thân mình đã suy nghĩ nhiều quá rồi không?

...

Ngày 12 tháng 2

Kể từ cái ngày xảy ra cãi vã cho đến giờ cũng được bốn hôm, Thiên với Minh thì làm lơ Trang với Thảo Anh, mà nói một cách chính xác hơn là chưa từng gặp mặt kể từ đó đến nay. Vì và Khánh thì ở trong tình trạng còn tệ hơn như thế, sống chung nhà, chung một bầu không khí mà lúc nào cũng làm mặt lạnh với nhau, thực ngột ngạt. Riêng về nói với hấn thì trái ngược hoàn toàn, rất ư là bình thường như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mà kể cũng phải, rõ ràng sau vụ việc đó, Đăng có hơi tức giận nhưng mà xét về mặt khác, hấn cũng khá “hời” trong vụ này. Thế thì ngu gì mà giận tiếp, giận dai thì đến khi nó ghét không thêm nhìn mặt hấn luôn thì khổ à?

Một buổi chiều đầy nắng với bầu không khí đầu năm mát mẻ, tụi nó ngồi ngay chiếc bàn tròn cạnh cửa sổ nhìn ra dòng xe tấp nập qua lớp cửa kính. Cả đám im lặng không lên tiếng.

Bê ly cappuchino nóng đặt trên bàn lên miệng nhấp một ngụm, nó mở lời:

- Sao không ai nói gì thế? Không khí này thật không quen. – Nó nhàn nhả.
- Nếu mày vào trong trường hợp của tụi này thì biết. – Thảo Anh cau có, lấy ly cocktail lạnh lên uống ừng ực hạ hỏa.
- Thì làm hòa đi, chẳng lẽ lại muốn tiếp tục cái tình trạng này sao? Không lẽ lại muốn tao nhắc hai ngày nữa là valentine rồi à? – Nó bĩu môi.
- Hừ...tao cũng có muốn đâu? Nhưng rõ ràng nếu mà nói ra thì không chỉ tụi tao có lỗi trong chuyện này, bọn họ cũng có lỗi mà? – Thảo Anh dung dăng không chịu nhượng bộ.
- Thế mày tính kéo dài chuyện này? – Nó nhướn một bên mày?
- Không! Khi nào chị Trang với anh Minh hòa thì tao mới nói chuyện lại với anh Thiên. – Thảo Anh không chút do dự lắc đầu, nó tự dừng lại cảm thấy cô bạn này phiền phức.

- Rõ là...làm sao thì làm, không thì valentine năm nay mày chẳng có quà đâu. – Nó thờ dãi.

- Hừ...không cần. Chỉ cần tao nói một tiếng, thiếu gì người chen nhau mà tặng? – Thảo Anh hất mặt tự tin.

- Mày...thật là! – Nó lắc đầu ngán ngẩm.

Đúng lúc này, Vi không nói không rằng mà đứng bật dậy, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi và ưu phiền nhìn nó, lãnh đạm nói:

- Tao về trước...có chuyện gì thì gọi sau. – Vi nói xong rồi cầm túi xách bước thẳng ra khỏi quán cà phê không thèm ngoái lại nhìn.
- Chị cũng về trước nghỉ ngơi, có chút mệt mỏi. Hai đứa cứ ở lại nói chuyện. – Trang cũng giống như Vi vội vàng rời khỏi đó, ánh mắt của cô nhìn thật...buồn.
- Cái gì thế này? – Nó nhăn mặt.
- Thôi...nếu hai người đó về rồi thì tụi mình cũng về luôn chứ còn ngồi tiếp ở đây làm gì? Tao về trước á...mày ở lại thanh toán đi. – Thảo Anh nhìn theo hai hình dáng vừa khuất bóng, nói với nó rồi đứng dậy trốn đi mất.

Nhìn ba con người vừa mới tới chưa được 15p đã nhanh chóng bỏ đi, nó chỉ biết tặc lưỡi nhún vai mà thôi. Bất chợt, nó nhìn về phía ly cà phê espresso của Vi.

Espresso là cà phê Ý, là cà phê đen đậm đặc, rất đắng. Vì rất ít khi uống loại này trừ khi nhỏ muốn cảm nhận vị đắng của nó, để lấn át cảm xúc của bản thân. Đến bây giờ thì nó mới chợt hiểu ra Vi đang buồn phiền về điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 2.9

Một tay đặt trên vô-lăng, một tay gác lên cửa sổ xe chống cầm đầy chán nản, gương mặt Vi chẳng chút biểu cảm. Chiếc Ferrari mui trần màu đỏ phóng đi với vận tốc nhanh trên con đường cao tốc dài và vắng.

Cho chiếc xe giảm tốc độ từ từ khi đi vào địa phận Bà Rịa – Vũng Tàu, nhờ cố gắng cảm nhận hơi mặn của biển một cách trọn vẹn nhất, cố gắng thả hồn vào con gió biển mát mẻ tự do tự tại kia nhưng lại không thể. Không có chút tâm trạng.

Đỗ chiếc xe trước cánh cổng to của một căn biệt thự cỡ vừa màu trắng hai tầng nằm len lỏi trong rừng hoa giấy màu hồng rực rỡ chói lóa, Vi cẩn nhẹ môi rồi thở hắt ra. Buồn thật, cứ ngỡ valentine năm nay sẽ có thể hạnh phúc vui chơi rồi chứ, ai ngờ lại phải trốn biệt ở đây đón valentine một mình, có chút tủi thân.

Thế cơ mà là tại nhỏ, là nhỏ quyết định như thế thì trách ai bây giờ? Nhỏ có cái “tôi” lớn, Khánh cũng lớn chẳng kém, chẳng ai chịu nhường nhịn ai lấy một chút nên năm nay cả hai đều phải chịu thiệt thòi.

À...mà nếu nói đúng hơn thì thiệt thòi chỉ có mình nhỏ thôi chứ Khánh thì làm gì có, ở thành phố cậu thiếu gì người tặng quà valentine? Chắc sẽ không để ý đến món quà nhỏ bé của Vi trong hàng tá quà tặng đó đâu. Nghĩ lại mà thấy buồn, yêu một hotboy cũng đâu có sướng?!

Cho xe chạy vào nhà, nhỏ mở cốp xe lấy cái túi xách ra rồi bước vào phòng khách. Bỗng chuông điện thoại lại reo.

“Mây rời thành phố rồi à?” – Nó ôn tồn hỏi.

“Hừm...sao mày biết tao không ở lại?” – Vi nhẹ nhàng thả túi xách xuống xuống chiếc ghế sofa đắt tiền, thân nhiên hỏi như chẳng lấy làm ngạc nhiên khi nó biết mọi chuyện. Nhỏ biết là thế nào nó cũng sẽ đề ý đến ly Espresso đó.

“Chỉ đơn giản là biết thôi. Đón valentine một mình...cô đơn lắm!” – Nó nhún nhẹ vai, nói tiếp nhưng giọng có vẻ ngập ngừng.

“Cũng chẳng sao, quen rồi. Đây đâu phải là năm đầu tiên tao ở một mình ngày này. Mày đừng lo lắng quá cho tao, cũng đừng nói với hấn ta tao ở đâu. Tao muốn một mình mấy ngày này.” – Vi nói, giọng bình thường như thể không thể bình thường hơn được nữa mà chỉ có chính nhỏ biết, càng cố ra mạnh mẽ chính là càng tỏ ra yếu đuối.

“Vậy tao ra với mày nhé?” – Nó lo lắng.

“Không sao, đã bảo là tao muốn ở một mình. Mày đừng lo, tao không phải là đứa đại dốt, sẽ không có chuyện gì...”

“Thật ra thì tao thấy mày bỏ đi mấy ngày như thế này mà không nói Khánh cũng tội hấn ta. Mày hiểu là Khánh yêu mày mà? Là “yêu” chứ không phải “thích”. – Nó ngồi trước bàn làm việc, tay cầm điện thoại còn tay còn lại thì xoay xoay cây bút bi.

“Đừng...ở lại mà chơi valentine với tên Đấng của mày đi. Mày mà ra đây sớm tối gọi điện thoại anh yêu, em yêu tao chịu không nổi đâu. Chắc chết sớm mất!” – Vi nhăn mặt cười cười.

“Hừ...là tao có lòng tốt mà mày từ chối đấy nhé, có gì thì đừng hối hận. Cơ hội không quay lại thêm lần nữa đâu.” – Nó bĩu môi.

“Tao chắc chắn, mày không cần tới đâu, tao vẫn ổn.” – Vi cười hiền.

“Có thật là ổn không đó? Tao thấy mày với tên Khánh đó làm căng mọi chuyện lên quá nên giờ mới cách mặt nhau thế này này. Chuyện đó chẳng phải không sớm thì muộn sao? Mày lo lắng chuyện chi? Nếu sợ thì sau đó cứ uống thuốc là được.” – Nó nhún mày.

“Chỉ là tao sợ, tao không muốn lại như thế. Cảm giác của tao lúc đó, đã rất đau rồi, nếu lại xảy ra lần nữa chắc tao chết. Thời gian này là không thể...có thai lúc này...là điều không nên...” – Vi lắc đầu, thờ dãi. Ngày xưa là một vai trò khác 1m nếu bây giờ nhỏ có thai trong cái hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng thế này, nhỏ có chuyện bắt trac gì thì sao?

Nói sao đây nhỉ? Nỗi sợ của Vi bắt đầu từ nỗi ám ảnh...bi kịch của sự việc cách đây 7 năm.

Bảy năm trước là khoảng thời gian mà những tập đoàn đứng đầu như KWT, Trương gia, Vương gia, D.E.A.T.H, Hoàng gia, Hoàng Anh...phát triển mạnh mẽ nhất. Sự tiến bộ vượt bậc và gặt hái được nhiều thành công hái ra tiền khiến nhiều kẻ căm ghét. Đó cũng chính là một phần lý do quan trọng

nhất dẫn đến một bi kịch.

Thông thường, khi con người đã đi vào bế tắc thì sẽ cố gắng tìm đường thoát thân, bất chấp tất cả mọi thứ, chỉ cần đạt được mục đích là tất cả những gì họ quan tâm. Thậm chí không thể cạnh tranh công bằng trên thương trường lũ người đó chấp nhận mình là kẻ tiểu nhân, sử dụng những toan tính hèn hạ mà tất nhiên, trong đó không thể nào thiếu việc thuê mafia, băng đảng xã hội đen thanh toán những kẻ ngáng đường.

Điều đó không nằm ngoài dự tính của Trương Đình (papa Vi nè!!!), ông không khó để đoán ra việc đó bởi...thương trường vốn dĩ là như thế. Muốn leo lên, trước hết phải dọn sạch kẻ đứng mình trước cái đã, như thế mới có thể thuận lợi mà từng bước phát triển.

Đối với Trương Đình ông, những kẻ như thế không đáng để ông bận tâm, không đáng để hao tâm tốn sức vào cho phiền toái. Chiêu trò vặt vãnh chẳng thể đầu lại một vị chủ tịch có thể từng bước đưa một tập đoàn vô danh lên đến hàng top thế giới chỉ trong vòng chưa quá 10 năm ngắn ngủi. Thế thì Trương Đình tất nhiên phải có bản lĩnh, tài cán đặc biệt rồi.

Chỉ có một điều khiến ông phải suy nghĩ, đó là gia đình. Vì lúc này vốn dĩ chỉ mới là cô bé 11 uổi vẫn còn rất thơ ngây mặc dù quậy như quỷ sứ. Minh thì bước sang tuổi 13 nên bắt đầu chính chắn hơn, lịch thiệp hơn đúng theo như kiểu con nhà quyền thế. Vấn đề là ông không sợ bọn người kia sẽ làm gì hai đứa con cưng của mình, có khi tiếp xúc với cả hai một lúc lại chạy mất không chừng... (Wow...hai anh em nhà này kinh!)

Cái ông lo lắng chính là...bà Phương Nguyệt – Trương phu nhân. Thật sự ông cũng chẳng hiểu tại sao lại là vào lúc này bà lại mang thai. Đứa trẻ trong bụng chính là em của Vi và Minh.

Khi đứa bé trong bụng đã dần thành hình, cái bụng thon thả của Bà Phương Nguyệt nhô lên tròn trĩnh, đó là vào đầu tháng thứ 6 của thai kì. Ông Trương Đình cứ mong rằng mọi thứ cứ thế qua đi đừng xảy ra bất cứ chuyện gì vào những ngày tháng này. Đã 6 tháng trôi qua vẫn yên ổn, mong rằng 3 tháng cuối sẽ êm xuôi.

Có điều, ông muốn như thế nào còn phải tùy thuộc vào ý định của trời, Ngay tối hôm sau, lũ người mặc áo đen bậm trợn kéo đèn đồng nghịt. Trên dưới không ít nhất 400! Tay người nào người nấy cũng cầm gậy gộc, dao búa, rất đáng sợ vây kín khu dinh thự của ba nhà Kiwasato, Trương gia và Vương gia.

Dù đã cố gắng rất nhiều, ông luôn bên cạnh bảo vệ cho vợ mình nhưng mà...một nhát dao chém! Ông chính là người đáng lý ra phải nhận vết dao cắt sâu đầy đau đớn ấy. Thế mà vết cắt ấy lại hiện rõ ràng trên cái bụng tròn nhẵn nhô cao kia. Bà Phương Nguyệt lao ra chắn cho ông Trương Đình, máu tươi tràn ra thấm ướt lớp vải áo dày của bà.

Kết cuộc...cái thai đã...bị mất. Ông Trương khẳng định, chắc chắn với vị bác sĩ rằng hãy bỏ đứa bé và bảo vệ lấy mẹ nó. Trong tình cảnh chỉ cứu được một trong hai, Trương Đình chưa bao giờ từng nghĩ mình sẽ rơi vào tình huống phải quyết định khó khăn ấy. Một bên là con, một bên là vợ...thật sự rất bối rối!

Vi sau nghe tin mẹ sảy thai cũng trầm mặc, nhốt mình trong phòng gần cả tháng, gương mặt lầm lì ít nói hẳn, chưa kể mỗi đêm đều ôm gối thút thít khóc một mình cho đứa em còn trong bụng mẹ chưa kịp thấy mặt. Vi thương đứa em trong bụng ấy lắm!

Đó chính là lý do sáng sớm hôm ấy tỉnh dậy, khi thấy trên người mình chẳng còn lấy một mảnh quần áo nào, nhờ chẳng cần nghỉ ngơi nhiều mà nổi cáu với Khánh. Nhờ có thai thì nhỏ biết tính thế nào đây. Trong khi còn chưa tới 1 năm nữa là đến “Ngày Tái Giã”? Trong khoảng thời gian này là khoảng thời gian mà những người trong tổ chức đấu đá nhau và Tứ ma nữ là mục tiêu hàng đầu.

Khi đó với cương vị là một người chị, Vi đã suy sụp như thế. Vậy thì nếu là ở cương vị của một người mẹ bị mất đi đứa con trong bụng, nhỏ sẽ cảm thấy thế nào? Chắc sẽ chết mất!

Lặng người đi với những dòng hồi tưởng, Vi không tiếp tục cuộc nói chuyện điện thoại với nó nữa, im lặng nắm chặt điện thoại trong tay. Nó cũng biết ý, hiểu là con bạn thân đang kim nén nỗi mất mát vào trong nên cũng chẳng nói tiếp, âm thầm lặng lẽ gác máy.

Thờ dài...nó cũng từng có suy nghĩ như Vi vậy, rất sợ nhưng lại không tránh. Nó tin là mình có thể vẹn toàn được mọi thứ.

Nhìn vào chiếc điện thoại nằm trong tay, nó phân vân không biết có nên gọi không. Gọi cho một người biết cách xoa dịu đi nỗi đau lớn trong tim của cô gái nhỏ ngốc nghếch kia.

...

Valentine năm nay, mỗi trái tim đều mang theo một nỗi niềm riêng, một nỗi khắc khoải riêng, một nỗi cô đơn riêng.

Ai nói valentine chỉ dành cho những cặp đôi đang hạnh phúc, nếu có thể thì có lẽ để dành nó trở thành một ngày suy nghĩ thật sâu về tình yêu của bản thân thì vẫn hơn. Và có lẽ, năm nay...valentine sẽ rất buồn...có phải không???

...

Đứng ngay ban công ngược nhìn lên trời ngắm ánh trăng sáng trong đêm khuya tịch mịch, nó tựa người ra phía sau, dựa hẳn vào lồng ngực vững chắc của ai kia. Hắn đứng phía sau ôm eo nó, vùi đầu vào hóm cổ, hít hà mùi hương thơm dịu dàng say mê kia. Hắn đứng là rất “nghiện” hương vị này!

- Anh...ngứa...! – Nó nhăn mặt, cố né cái cổ rời xa khỏi hắn.

- Nhưng anh thích! – Hấn bá đạo tuyên bố.
 - Anh thật là...mất hết sĩ diện. Cái tính hotboy kiểu ngạo đầu mất rồi? – Nó cười như trêu ghẹo.
 - Hừ...em còn hỏi? Muốn theo đuổi lại để có được em, việc đầu tiên cần làm chẳng phải là vứt bỏ mất thứ đó vào trong xó sao? Em khó chiều chết đi được. – Hấn nhăn mặt.
 - Thì thế đấy. Em khó chiều đấy...không thích thì bỏ đi. – Nó lớn giọng thách thức.
 - Em nói đùa kiểu gì vậy? Làm sao mà bỏ được? Yêu còn không hết...đã thế...em bây giờ còn là của anh, anh phải có trách nhiệm với em chứ? Nói bỏ là bỏ được hay sao? Không bao giờ! – Hấn kiên quyết, điều này khiến trai nó ảm áp, ngọt ngào thật!
 - Hừ! Hóa ra là do trách nhiệm sao? – Nó bĩu môi nhưng trong lòng thì lại đang cười.
 - Ấy...ý anh không phải thế. Ý anh là anh phải có trách nhiệm với người mà sau này sẽ trở về làm Hoàng phu nhân của anh ấy. – Hấn cười ranh mãnh, cúi thấp đầu tiến về phía gương mặt nó
 - Em không thèm nhé! – Nó hất mặt.
 - Ồ...anh có bảo là em đâu? – Hấn chớp chớp mắt ngây thơ.
 - Thế-thì-con-nào? – Nó gằn từng tiếng, ánh mắt sắc lém nhìn hấn.
 - Hi hi...em...bình tĩnh đã nhé! Là em chứ là ai? Anh chỉ đùa...không lẽ em lại không biết là anh đang đùa sao? – Hấn cười cầu hòa.
 - Đùa mặc xác anh...nhưng em tin là quyền của em. Anh liệu làm sao thì làm! – Nó chẳng thèm bận tâm tới hấn nữa, tiếp tục ngắm trăng.
- Vòng tay ảm áp bao vây lấy nó nhẹ siết chặt thêm, khoảnh khắc này thật ngọt ngào. Bỗng dưng, hấn lại lên tiếng:
- Valentine này...em thích quà gì? – Hấn dịu dàng hỏi.
 - Hừm... - Nó nhướn mày nhìn hấn như khó tin. Cái tên này từ bao giờ hình thành cái thói quen hỏi nó muốn gì thế nhỉ?
 - Valentine mà...không lẽ em lại không muốn có quà?
 - Tất nhiên là muốn. Vậy anh nghĩ em thích gì? – Nó hơi cười.
 - Chocolate? Hoa hồng? Nhẫn? Dây chuyền? Đá quý? – Hấn đảo mắt một vòng rồi liệt kê khiến nó trở mắt.
 - Anh sành nhỉ? Tặng bao nhiêu em rồi mà rõ thế? – Nó cười trêu.
 - Hừ...bình thường thôi. Mà không phải là anh tặng đứa con gái nào hết. Là do lúc trước khi em mất trí nhớ, năm nào anh chẳng tặng quà valentine cho em? Ngày đó hình như em rất có hứng thú với những thứ đó. – Hấn thành thật khai báo.
 - Thế à? – Nó gật gù, trong lòng cười lạnh. Thì ra là ngày đó...hấn nhớ hết những việc này sao?
 - Vậy thì em muốn thứ gì, anh tặng. – Hấn gật đầu.
 - ... - Nó không trả lời, khẽ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Chocolate, hoa hồng, nhẫn, dây chuyền, đá quý...là một tiểu Bảo An ngây ngô chấp nhận những món quà đó, không phải nó của hiện tại. Ngày đó đối nó những món đồ này rất quý, rất đáng trân trọng nên giữ gìn rất kĩ. Là vì hấn tặng chứ không phải là vì nó vốn là con gái nên mê mẩn những thứ đó. Những món đồ như vậy, gia tộc Kiwasato chẳng hề thiếu. Nhưng vì nó là món quà của một người rất quan trọng nên, nó mới thấy những thứ đó đặc biệt hơn hẳn. Nhưng mà...ờ hiện tại...kí ức đã bị đánh vỡ mất rồi...nó thay đổi và tất cả mọi thứ cũng thay đổi theo.
 - Tiểu An! Em suy nghĩ gì thế? – Hấn gọi nó.
 - Chẳng có gì...chỉ là...nghĩ đến một số thứ đã đánh rơi rồi vỡ nát... - Nó nhoen miệng cười có chút cô đơn. Cũng đúng...là một số thứ đã đánh rơi rồi vỡ nát...giống như khúc dạo đầu của cuộc tình này...
 - Đánh rơi rồi vỡ nát? – Hấn chau mày nhìn nó.
 - Không có gì...vậy anh tính valentine tặng em những thứ ấy sao? – Nó cười đánh trống lảng.
 - Hừ? Vậy là em không muốn?
 - Em không giống bọn con gái khác. Em là Venus...những thứ đó không có giá trị. – Nó cười khẩy.
 - Vậy em muốn thứ gì? Hấn siết chặt vòng tay, trong lòng lóe lên chút tia sáng.

- Một khẩu FR3000. – Nó nhẹ nhàng thốt ra.
- Là khẩu súng tiên tiến nhất hiện nay sao? Nó vẫn còn đang nằm trong kì thử nghiệm của bộ quân sự Mĩ! – Hấn cảm thán.
- Em không quan tâm. Chính vì nó chưa hoàn thiện nên em mới cần. Nếu có được khẩu súng đó thì với khả năng của Thảo Anh, cũng không khó để FR3000 trở nên hoàn hảo. – Nó nhún nhẹ.
- Thế thì để anh tính cách. – Hấn chep miệng.
- Hi...vậy thì cảm ơn anh trước. Thôi...em xuống dưới làm chút thức ăn, anh có muốn ăn gì không? – Nó cười.
- Ừm...mì Ý đi! – Hấn suy nghĩ rồi trả lời.
- Ok anh yêu! – Nó gật đầu rồi nhón chân, đặt lên môi hấn một nụ hôn phớt rồi nhanh chân chạy khỏi hiện trường.

Hấn nhìn theo bóng lưng nó khuất dần, bật cười. Thật là dễ thương! Có điều ngay sau đó nụ cười hấn tự dưng tắt ngấm. Hấn nhớ tới đôi mắt lúc ấy của nó, lúc nó nhắc đến thứ đã đánh rơi rồi vỡ tan. Đôi mắt đó như che giấu rất nhiều thứ, rất nhiều suy nghĩ. Nhiều đến nỗi đã vô tình để lộ ra!

Hấn muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì?

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 2.10

Ngày 14 tháng 2 – Valentine

Ngay từ sáng sớm, lúc hấn mở mắt đã không thấy nó đâu, ngó quanh khắp phòng cũng không thấy. Từ trong nhà cho tới ngoài sân, hấn tìm đủ mọi góc ngách trong căn biệt thự cũng không thấy nó đâu.

Kì lạ thật!

Nó bình thường rất thích ngủ nướng, thế sao hôm nay lại đột xuất dậy sớm như thế? Đã vậy, mới sáng sớm thì có thể đi đâu được?

Hấn xoa cằm đầy nghĩ ngợi, quay người bước và lại trong nhà thì cánh cổng biệt thự được mở ra nhờ hệ thống tự động, đánh động tới sự chú ý của hấn.

Chiếc BMW màu xanh dương từ từ tiến vào rất nhẹ nhàng trước con mắt của hấn. Nó từ trong xe bước ra, chưa kịp để hấn mở miệng nói năng điều gì thì đã nhảy vào hòng hấn trước:

- Xách hết đồ trong xe xuống bếp giúp em, em có chút chuyện! – Nó nói rồi đi thẳng, ngang qua hấn mà không nói thêm gì nữa khiến Đăng trợn tròn mắt.

Gì nữa thế? Sao cái thái độ của nó hôm nay lạ vậy? Quay ngoắc 360 độ khiến hấn chẳng kịp đỡ.

Bình thường nếu nó đi về sẽ để cho hấn hỏi là đi đâu rồi ngoan ngoãn trả lời hết, tưởng tận mọi thứ, thế mà sao hôm nay chưa gì đã cắt ngang hấn.

Mà thôi cũng kệ, chắc cũng tại cái “việc bận” mà nó cần làm như lúc nãy nó nói nên nó mới hấp tấp thế thôi, cũng chẳng có gì cần đề mà phải suy nghĩ nhiều.

Hai tay đút túi quần, thong dong đi về phía xe nó, hấn mở cửa và thở dài đầy chán nản. Thảo nào nó bắt hấn xách! Trong đó là mấy túi đồ nó vừa mua ở siêu thị về, có 4 túi to và 3 túi nhỏ? Nó tính khuôn của cái siêu thị về chắc, đồ đâu mà lăm thế này?

Khệ nệ xách một hồi, hấn mới đem tất cả vào sau bếp cho nó. Đang tính quay người lên phòng, hấn bỗng nghe thấy tiếng nói chuyện:

“Cứ làm như thế đi!” – Nó cất giọng có phần mất bình tĩnh.

“...”

“Tôi đã bảo là anh cứ làm như vậy đi, hậu quả tôi tự chịu.” – Nó hơi gắt.

“...”

“Chắc chắn thành công, bảo với ông ấy là tôi sẽ tự tay dẫn tên phản bội ấy về chịu tội, không cần ông ấy phải lo lắng. Bấy nhiêu để dụ con cá lớn sa lưới coi như cũng không uổng phí.” – Nó khẳng định, răng cắn chặt môi dưới đến nỗi muốn rách cả môi.

“...”

“Việc đó tôi giao anh sắp xếp. Việc bố trí người tôi sẽ bàn lại với anh sau. Tôi muốn nghe kết quả vào 4 ngày nữa. Chậm nhất là ngày hôm đó mọi thứ đều phải chuẩn bị sẵn sàng hết cho tôi, còn nếu anh mà lo không xong thì đừng nhìn mặt tôi nữa!” – Nó nhạ giọng nói, sau nó gác máy ngay không nói chuyện nữa.

Cắt điện thoại trở vào trong túi, nó nhủ mày suy nghĩ. Việc này tạm thời chưa thể thông báo với mọi người, ít nhất bốn hôm nữa khi đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi hẳn nói. Trong quá trình chuẩn bị chưa chắc đã không xảy ra sơ suất, nói điều này với những người còn lại không phải là cách hay. Nhất là ở thời điểm hiện tại.

Thảo Anh, Trang và Vi vẫn còn đang nằm trong tình trạng lơ ngơ vì dư âm câu vụ xung đột tình cảm. Chuyện tình cảm của ba cô gái này mà không giải quyết sớm, e là sẽ ảnh hưởng đến công việc nên tốt nhất, cứ khoan hãy nói. Tới đâu rồi tính tiếp tới đó.

Hắn đứng dựa vào cánh cửa sau của bếp nhìn tấm lưng của nó. Cuộc đối thoại vừa rồi của nó, hẳn nghe... và đương nhiên, với chỉ số thông minh của hắn cũng đoán ra được...30% nội dung cuộc đối thoại vừa rồi.

Sợ qua, hẳn có thể đoán là đây là một nhiệm vụ mới của Tứ ma nữ cùng Tứ hộ vệ, nội dung là bắt tên phản bội tổ chức về chịu sự trừng phạt. Có điều, hẳn vẫn không rõ ý định của nó là gì? Nó tính dùng cách gì để bắt hắn ta, thậm chí đến mức trong tay chẳng có chút thông tin nào? Những thứ nó có hiện tại chỉ là những thông tin lí lịch giả nằm trong kho bảo mật của tổ chức, nhưng mà từ đó cũng chẳng thể làm gì được?

Hắn đang rất trông chờ xem nó sẽ làm gì để tóm lấy tên phản bội ấy đây?

Nó đứng chep miệng không thềm suy nghĩ nữa, có chút đau đầu. Xoay người tính trở lại vào trong nhà, nó suy nghĩ thì bị hù cho đứng tim vì hắn. Đáp vào mắt nó là hắn đang đứng dựa vào cửa sau của căn bếp, hai tay khoanh trước ngực rất lãnh đạm.

Nó nhưn một bên mày, không lẽ hắn đã nghe? Không phải chứ?!

- Anh đứng đây làm gì? Từ bao giờ? – Nó chau mày hỏi.

- Anh tìm em, đứng cũng được một lúc rồi. – Hắn nhún vai tỏ vẻ bình thường.

- Thế thì đã nghe được những gì? – Nó liếm nhẹ môi.

- ... - Hắn không trả lời nó, chỉ khẽ nhếch môi cười rồi lại quay người bước vào trong.

Nó nhìn theo hắn, cũng chẳng gọi lại chất vấn thêm. Thái độ ấy, nụ cười ấy...

Được thôi, nếu hắn đã muốn biết nó sẽ làm gì thì cứ chống mắt lên mà chờ, màn trình diễn đó thật sẽ không khiến hắn phải thất vọng đâu. Nó chấp nhận đánh cược, nghĩa là nó phải suy nghĩ đến cách chu toàn cho mọi thứ. Tuyệt đối không được phép xảy ra sai sót, phần thắng...không nói trước cũng có thể rõ!

Vân về lộn tóc trên tay, môi nó chợt kéo lên thành nụ cười quỷ dị.

Cắt bước vào trở lại trong bếp, nó bắt tay vào chuẩn bị một bàn tiệc thật thịnh soạn cho ngày hôm nay.

...

Thảo Anh thả hồn đi dạo trên con đường tràn ngập hương vị của ngày valentine, ánh mắt rất trong sáng thoáng nét buồn.

Cô nàng cứ lảng lạng đi một mình giữa con phố. Lướt qua từng cặp đôi ân ái cùng nhau, thỏa sức bày tỏ tình cảm của mình vào ngày lễ tình nhân, môi Thảo Anh vẽ nên nụ cười.

Năm nay là năm valentine thứ hai tính từ ngày cô nàng quen Thiên, có điều, cả hai mùa valentine, không một mùa nào là có được một buổi đi chơi trọn vẹn. Năm ngoái cũng vào dịp valentine, cả đám bất ngờ bị dính vào một nhiệm vụ. Tất cả mọi lịch trình đều bị xáo trộn, kết quả là ngày valentine hôm đó không hề có hoa hồng, ánh nến. Đơn giản chỉ là một hộp quà.

Quà sao? Thảo Anh dù có rộng rãi mấy cũng cảm thấy có chút không hài lòng. So với việc được tặng một món quà, đối với Thảo Anh, được dành thời gian cùng Thiên hẹn hò như bao cặp đôi khác lại hạnh phúc hơn cả. Đối với nhỏ, quà không quan trọng, chỉ cần có Thiên là đủ.

Nén lại tiếng thở dài, đôi vai chợt run lên vì lạnh. Ngày đầu năm còn có chút lạnh vì mới sang xuân.

Dừng chân, bên cạnh cô nàng là tấm kính của một quán cà phê. Nghiêng đầu sang một bên nhìn vào tấm kính, không hiểu sao... dù chẳng thấy rõ nhưng Thảo Anh thấy được vài giọt lấp lánh trên gò má, cảm thấy được rõ ràng hương vị mặn nồng ấm trên gương mặt mình.

Chỉ cần nghĩ tới... là dễ khóc vậy sao?

Mím lại bờ môi, nước mắt đã rơi, thế thì Thảo Anh sẽ tuyệt đối không để cho tiếng khóc bật lên.

Lấy bàn tay quạt đi hàng nước, bước chân Thảo Anh ngày một nhanh. Cô nàng phải đi khỏi đây càng nhanh càng tốt. Những cảm xúc ngọt ngào đó... nếu cứ tiếp tục ở lại, sớm muộn cũng giết chết cô.

Thảo Anh cũng chưa từng nghĩ sự việc diễn ra cách đây một tuần tại bar lại tồi tệ đến thế. Vốn dĩ cứ tưởng sẽ bị trách móc một chút rồi thôi, không ngờ lại khiến mấy người kia giận dữ đến vậy. Dù biết là do mấy người kia sợ tội nó bị làm phiền nhưng... những lời nói của Minh với chị gái cô nàng lúc đó có quá đáng lắm không?

Ừ thì cô nàng chấp nhận nếu nói Trang và Thảo Anh cũng có phần sai trong việc này nhưng Minh nói thế thì thật sự đã tổn thương đến lòng tự trọng của cả hai mất rồi. Nói thế nào cũng được nhưng cũng không nên nghi ngờ tấm lòng của chị Trang đối với anh Minh được chứ?

Đối với người con gái, trong tình yêu cần có sự tin tưởng. Chính vì tin tưởng nên trong khoảng thời gian 2 năm mà Trang và Thảo Anh ở Pháp cách đây 3 năm, Trang mới không quản thúc Minh, để mặc anh tự do cặp bồ với người khác. Tin tưởng nhưng lúc đó Thảo Anh đã thật sự nghĩ: “Chẳng lẽ chị chưa từng lo sợ anh ấy sẽ quay lưng?”. Đáp lại cô nàng chỉ là câu nói: “Minh không phải loại người đó.”

Phải... tin tưởng đến mức một mực chắc chắn rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra! Trang tuyệt đối đặt niềm tin với Minh. Vậy mà...

Minh thời gian đó còn cặp kè với người này người khác, Trang chỉ đơn giản là đến bar giải khuây. Thế thì lấy lý do gì trách cả đám tội nó? Tội nó hoàn toàn chưa vượt quá phạm vi cho phép của bản thân. Tội nó thoáng vì sống theo phong cách, tập quán của Nhật, kèm theo đó là một khoảng thời gian dài ở Anh. Nhưng như thế thì đã sao? Thoáng không thể đánh đồng với buông thả!

Thảo Anh bước càng ngày càng nhanh. Đêm này... sẽ là một đêm valentine buồn!

...

Thiên kéo sụp chiếc mũ lưỡi trai xuống che đi khuôn mặt, lầm lũi bước theo sau bóng dáng của người con gái mình yêu. Thiên hiểu rõ Thảo Anh. Dù có là sát thủ máu lạnh, Thảo Anh cũng vẫn là con gái. Vẫn yêu sự dịu dàng và lãng mạn như bao người và tất nhiên, cũng muốn có một tình yêu đẹp như cổ tích.

Đi theo Thảo Anh qua từng con phố, Thiên kiên nhẫn không tiến lại gần, không nói cho cô nghe là anh đang ở phía sau. Cũng giống như con đường mà Thảo Anh vẫn luôn bước đi, cũng có Thiên luôn luôn đứng đằng sau bao trọn mọi thứ, bảo vệ cô trong vòng tay của mình.

Đừng khóc chứ, thiên thần!

Bước chân nhanh dần theo bước chân của Thảo Anh nhưng đến ngã tư thì lại mất dấu.

Ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc trong dòng người đông đúc, Thiên bất chợt cảm thấy bức bối khi không thấy Thảo Anh. Không phải chứ? Đã mất rồi?

Giữa ngã tư đường anh lạc mất em.

Có khi nào trong dòng đời anh cũng để lạc mất?

Đề rồi đến khi bừng tỉnh giấc.

Mới phát hiện chính mình đã thương tổn em quá nhiều?

...

Mưa trút xuống nặng hạt trên thành phố vào buổi chiều buồn. Trong con hẻm nhỏ tối tăm không thấy ánh sáng, vị mằn mặn hòa cùng nước mưa, rơi xuống đất. Đầy chua chát, đắng ngắt và tủi thân...

Mái tóc dài màu nâu hạt dẻ thấm ướt nước mưa, dính chặt vào gương mặt xinh đẹp tuyệt nữ, môi mím chặt, mắt nhắm nghiền.

Trang đưa tay vuốt hết nước trên gương mặt rồi nhẹ mở mắt ra.

“Rằm”

Trang tức giận nện một đòn vèo bức tường đối diện. Vài miếng vụn gạch rơi xuống, thấm màu đỏ tươi của máu, bức tường lõm sâu một lỗ nhoe nhoẹt máu.

- Hức... - Trang nấc lên một tiếng rồi khụy hai chân xuống đất thất thần.

Minh là đồ ngốc, là đồ đáng ghét, là tên tiểu nhân!

Trang trách, gào lên trong lòng. Bấy nhiêu lâu này, hóa ra... chỉ có mỗi Trang là có niềm tin với tình yêu này. Tin tưởng đến mức... mãi đến lúc này mới chợt nhận ra là mù quáng. Phải! Là quá tin tưởng, là tin Minh hiểu cô, là tin Minh cũng sẽ tin tưởng mình như vậy!

Nhưng hóa ra... ở cạnh Trang, Minh chẳng có chút cảm giác an toàn nào cả. Luôn sợ cô cầm súng anh, luôn sợ cô phản bội trong khi Trang tin tưởng Minh đến như vậy. Thử hỏi như thế có công bằng hay không?

À... mà không đúng. Vốn dĩ chữ “công bằng” không hề tồn tại!

Trang không hề nghĩ Minh chưa từng có lòng tin với cô. Chính vì thế mới thất vọng đến mức này. Quá thất vọng!

Môi cong lên thành nụ cười gượng đầy nhạt nhẽo. Trang ngược lên trời nhắm mắt cho nước mưa tấp vào mặt.

Hận vì niềm tin anh cho em không có.

Hận vì tất cả mọi thứ đã có cũng không khiến anh tin em.

Hận vì bản thân không đáng để tin tưởng.

Hận vì tình yêu anh chưa đủ lớn để có thể tin tưởng em.

...

Minh ngồi trên bàn làm việc, mắt nhìn chăm chăm vào khung hình bằng cả bức tường phía đối diện. Trong tấm hình... là thiên thần hay là ác quỷ?

Và nếu Minh được trả lời, xin nói: “Người tôi yêu vốn không phải là thiên thần! Mà là một ác quỷ có trái tim còn đẹp hơn cả thiên thần.”

Trang trong bức hình với nụ cười tươi năm 16 tuổi, mái tóc màu nâu hạt dẻ bồng bềnh thoảng bay trong gió, trên người là bộ váy xuong chấm gót màu trắng tinh. Phải... là hình ảnh thực thụ của một thiên thần, nhưng mà là một thiên thần không-trọn-vẹn với đôi cánh hai màu đen trắng.

Đứng giữa cánh đồng cỏ lau phát phơ buổi chiều mát, Trang quá đẹp!

Rời khỏi chỗ ngồi, Minh đặt bàn tay lên vuốt ve gương mặt trong tấm hình rất nhẹ nhàng. Đặt nụ hôn nhẹ lên đó, Minh mím môi lắm lắm.

- Anh xin lỗi... vợ yêu...!

Hít sâu một hơi, Minh xoay người nhanh chóng rời khỏi căn phòng rộng thênh thang. Một bức hình... không thể lấp thỏa một nỗi nhớ!

...

Vì một tay cầm đôi giày búp bê, một tay giữ chặt cái nón rộng vành đội trên đầu khỏi cơn gió to. Một chiếc áo ba lỗ đỏ, khoát ngoài áo len trắng cùng cái váy trắng dài qua đầu gối, Vi nhìn rất dịu dàng với bộ trang phục này.

Đi dọc bờ biển, để cho từng cơn sóng nhỏ vừa vào bờ tấp vào chân mát lạnh, Vi nhovn miệng cười vui vẻ. Nụ cười chẳng chút gượng gạo, rất ấm áp chứ không hề lạnh lùng.

Vì suy nghĩ rất lâu, cả đêm không ngủ. Nhỏ biết là bản thân đã rất quá đáng với Khánh nhưng mà... nhỏ ám ảnh! Chính vì thế mà Minh luôn bảo bọc nhỏ rất kỹ càng, không để cho xã hội này tổn thương đến Vi. Cái vỏ bọc mạnh mẽ... rất dễ vỡ khi bị chạm vào.

Thả đôi giày trong tay xuống, làn nước lạnh ngắt tóe lên trúng vào quần áo Vi, thật lạnh!

Mắt nhìn chăm chăm vào làn sóng cứ mãi vỗ về, mặc cho cơn gió khẽ lùa qua mái tóc... cảm giác lúc này thật tuyệt!

Không gặp nhau... thật nhớ! Nhưng chính vì những giây phút này ngắm nghĩ mới thấy được tầm quan trọng của nhau.

Em lần tránh vì em ám ảnh.

Em căng thẳng vì em không dám đối mặt.

Em xin lỗi vì bản thân sợ hãi.

Nhưng làm ơn đừng như vậy mà ghét bỏ em.

...

Hung hăng nhấn mạnh chân ga, con Bugatti Veyron màu cam đen phóng đi bạt mạng trên đường cao tốc. Khánh hiện tại đang rất bối rối, trong lòng như

một mớ tơ vò.

Tối hôm qua, Đăng gọi cho Khánh. Và kết quả của cuộc nói chuyện đó là hiện tại Khánh đang gấp rút đi tìm Vi theo địa chỉ đã có được từ thằng bạn.

Cậu thật sự hối hận vì hành động hôm đó. Chỉ vì bản thân kiểm chế không tốt nên...

Khánh đã vô tình làm Vi phải khổ sở mấy ngày qua. Ở chung một nhà, đi ra đi vào chạm mặt nhau mà xem như không thấy, cảm giác đó rất khó chịu, rất không thoải mái.

Nhưng mà cũng chính vì thế, cậu mới phát hiện ở Vi còn rất nhiều bí mật. Tất cả những tổn thương nằm sâu thẳm trong lòng người con gái ấy luôn được giấu kín rất hoàn hảo. Một nụ cười thật tươi, một nét bất cần đời bất chấp mọi thứ khiến cho vỏ bọc của nhỏ trở nên kiên cố. Lẽ ran gay từ đầu Khánh phải phát hiện ra điều này chứ?

Từ ma nữ hoàn hảo trong mắt mọi người, nhưng thật ra thì chỉ có chính họ mới biết bản thân mình bị tổn thương đến mức nào, bị khoét sâu một lỗ trong tâm can. Bốn con người với bốn vỏ bọc kiên cố, trái tim yếu mềm và dễ lung lay hơn bất cứ ai chính là lý do vỏ bọc kia hoàn hảo. Hoàn hảo để làm gì? Để che giấu đi bản thân, che giấu đi vết thương mà chẳng ai trong họ muốn nhắc đến.

Gầm gừ đầy tức giận, Khánh như nói với chính mình:

- Hừ...em là đồ ngốc! Em liệu mà ngồi yên một chỗ, đừng bắt anh phải đi tìm em rồi kéo em về!

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 2.11

Một mùi thơm nức mũi đánh thức hần khỏi giường. Chớp chớp mắt mơ màng nhìn lên đồng hồ treo tường, đã gần 6g tối rồi sao? Chắc...chắc tại mệt quá nên ngủ say đây mà!

Hần thật sự chẳng biết nó muốn làm gì? Chỉ mới mới 10g sáng đã tổng cổ hần lên phòng, giao cho một núi tài liệu của KK để giải quyết hộ. Chật vật 5 tiếng đồng hồ, hần mới có thể giải quyết xong. Đang tính chạy xuống nhà tìm nó thì đã thấy nó đứng ngay trước cửa nhìn hần mỉm cười nhìn, ánh mắt gian gian.

Chưa kịp mở miệng nói nó đã xen ngang hần, tặng cho hần một cục tức to đùng. Nó bảo hần ngủ đi, khi nào nó kêu hần dậy rồi sau đó bỏ ra ngoài, chốt luôn khóa cửa. Ước chế chuẩn bị phá đi vật cản đường, nó lại đứng bên ngoài buông một câu bình thản: “Phá đi rồi tối ra sofa mà ngủ!”

Khựng người, hần đứng hình tròn mắt nhìn chăm chăm cánh cửa, một lúc sau mới hậm hực leo lên giường nhắm mắt ngủ. Hừ...lúc này xông ra ngoài thì làm được gì chứ? Thôi thì chịu khó nghe lời nó để tối còn được lên giường ôm người đẹp ngủ dù có hơi ấm ức.

Và tất nhiên, chưa đầy 5ph sau, hần chẳng còn có thể tức được nữa vì đã...ngủ mất tiêu! Chớp mắt đến dậy đã gần 6g tối, đây là lần đầu tiên hần ngủ trưa nhiều đến vậy.

Mang quần áo vào phòng tắm vsen rồi thay đồ hần bước xuống nhà với quần short jeans và áo thun trắng.

Khịt...khịt...

Hần hơi chep miệng. Mùi này rõ ràng là thịt nướng. Mà tại sao trong nhà lại có mùi thịt nướng? Là nó làm?

Lò dò theo mùi hương ra sau vườn, hần nhìn theo tấm lưng nhỏ nhắn đang đứng quay lưng về phía hần kia.

Một chiếc bàn gỗ trải khăn trắng thêu hoa, trên bàn là chén đĩa được bày sẵn đẹp mắt. Không có bóng bay, ánh nến lãng mạn thường hay có trong mấy bữa tiệc valentine thường gặp. Hần cứ nghĩ nếu làm bữa tiệc, nó sẽ không thiếu chi tiết đó chứ?

Bước từ từ đến gần thân hình nhỏ nhắn đang cặm cụi nướng từng miếng thịt thơm lừng, tay không ngừng trở đều trên vỉ nướng, nóng đến mức mồ hôi thấm đầy làm hần cảm động. Nó “nhót” hần trong phòng là vì muốn cho hần bữa tiệc bất ngờ này sao?

Một tay vòng lấy tấm eo thon, một tay đưa lên quệt đi mồ hôi trên trán nó đầy ân cần, hần mở miệng trách móc:

- Em không thấy nóng sao?

- He...một xíu thôi. Có chút này mà chịu không nổi thì làm được cái trò trống gì? - Nó cười nhún nhur.

- Nhưng như thế không tốt. Thôi em lên lầu tắm rồi thay đồ đi, mấy thứ này cứ để đó anh làm tiếp cho. – Hấn chau mày, đẩy nó ra xa khỏi bếp nưưng.

- Anh làm được không mà tranh? Em làm cực khổ lắm đấy...đừng bắt em phải nhịn. – Nó nhìn hấn nghi ngờ.

- Này...em xem thường anh? – Hấn hất mặt.

- Hừ...ai mà thèm! Kiêu căng! – Nó trề môi rồi ngúng nguẩy đi vào trong, nhìn cái mặt nghênh nghênh kia thấy phát ghét! (Có thật là ghét được không???)

Hấn nhìn theo nó mỉm cười, đúng là trẻ con! Đây là người con gái hấn yêu...không đúng, vốn dĩ trước giờ đó vẫn là người hấn yêu, chỉ là cái tính cách kia là chính là con người thật sự của người đó trước khi mất đi một mảnh kí ức (Thật không??? @@).

Khẽ thờ dài, hấn chẳng buồn nghĩ thêm mà quay đầu chăm chú vào đám thịt nướng nhìn ngon mắt kia.

...

Nó ngẩng lại mình trong gương, một chiếc quần short jeans bạc màu, áo phông đen cùng với chùm tóc màu đỏ cột cao phía sau nhìn rất năng động. Dù gì thì cũng chỉ là ở nhà, không cần quá cầu kì vào chuyện ăn mặc.

Vui vẻ bước ra phía sân sau, nó vừa đi vừa hát vu vơ một điệu nhạc5m tâm trạng cực kì thoải mái. Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại chọt reo.

Nó nhìn vào màn hình sang nhấp nháy của điện thoại, hơi nhúu mày, lại chuyện gì nữa?

“Alo...lại xảy ra chuyện gì?” - Nó nhấc máy.

“Mọi thứ đã xong rồi.” – Từ đầu dây điện đàm trả lời.

“Xong rồi? Nhanh như vậy đã xong? Có chắc là mọi thứ ổn thỏa?” – Nó nhún mặt,

“Đã ổn, chắc chắn không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.”

“Tốt...tôi sẽ trực tiếp tìm cô ta để lo phần còn lại. Việc của anh đến đây là xong. Tôi cúp máy trước.” – Nó gạt đầu, đang tính nhấn nút tắt thì đầu dây bên kia lại chặn.

“Khoang đã!”

“Hừm...còn chuyện gì sao?” – Nó hơi khó chịu.

“Còn...Em có biết...Ropez hiện tại...đang ở đâu không?” – Đầu dây bên kia khó khăn nói.

“Ropez?” – Nó nhấc lại, khóe môi chọt vô thức cong lên khi nghe thấy cái tên này từ miệng của người kia.

“Phải. Em biết không?” – Anh chàng xác nhận.

“Tìm chị ấy có việc gì?” – Nó đứng dựa lưng vào bức tường, nhàn nhã hỏi, hai tay khoanh trước ngực.

“Chỉ là...anh thấy cần tìm cô ấy thôi.” – Người kia hơi ấp úng trả lời.

“Cần? Tại sao cần tìm?” – Nó chep miệng rồi kặc đầu.

“Có một số chuyện riêng cần giải quyết, thế em có biết Ropez ở đâu không?”

“Biết thì sao mà không biết thì sao? Nếu muốn gặp anh chị ấy đã chẳng mất công chơi trò trốn tìm hể này rồi.”

“Nhưng anh cần tìm cô ấy. Rốt cuộc thì Ropez đang ở đâu?” – Chàng trai có vẻ rất kiên nhẫn.

“Hừ...muốn gặp chị ấy sao? Ok...cũng được thôi. Nếu tìm thấy Ropez thì vui lòng lấy mồi như từ tay chị ấy về, nói là mượn tạm rồi sẽ trả lại sau.” – Nó nhếch mép,

“Mồi như? Thứ gì?” – Chàng trai khó hiểu.

“Black Wings...”Chìa khóa...” – Nó bình thản nói.

“Black Wings? Sao nó lại nằm trong tay Ropez?”

“Đừng hỏi nhiều, anh chỉ cần biết như thế thôi. Ropez hiện tại đang ở London, tổng giám đốc của chi nhánh Hoàng gia.” – Nó vắn về lọn tóc.

“...”

“Thông tin anh cần biết tôi đã nói. Thế nhé...khi gặp Ropez thì nhớ chuyển lời hỏi thăm của tôi đến chị ấy. Và nhớ là...đừng tổn thương chị ấy, Kiệt!” – Nó chậm rãi dặn dò rồi gác máy ngay.

Ngon tay thon dài miết nhẹ lên bức tường trắng, vẽ thành những hình thù không xác định. Nói ra điều này với Kiệt, liệu có là tốt cho Ropez hay không? Ropez cứ luôn miệng bảo mình không tránh né Kiệt nhưng chính bản thân chị lại hiểu rõ, bản thân mình sợ phải đối mặt đến mức nào. Sợ cái không khí gượng gạo, sợ lòng thương hại, sợ cái chữ “trách nhiệm” mà Kiệt phải vì chị gánh lấy. Ropez thật sự chẳng muốn thế.

Cuộc tình của hai người đó cứ luẩn quẩn một vòng chẳng tìm thấy lối thoát. Một người đã chấp nhận, vậy tại sao cả hai vẫn chưa khỏi dây dưa? Vậy rốt cuộc, cái đích đến của chuyện tình này là ở đâu mà tại sau nỗi đau cứ mãi kéo dài thế này?

Mang theo một bụng tâm trạng đi về phía sân sau, nó suýt bật cười vì cái hành động lén lút, vụng trộm của hân.

Hân đang vừa nướng vừa...ăn! Mà hình như cái tốc độ ăn còn nhanh hơn cái tốc độ nướng. Không phải chứ? Hân mà cũng có cái mặt đáng yêu này sao?

- Này...anh đang ăn vụng đấy! – Nó nhẹ nhàng nhắc nhở.

- Hờ...ừm...Á...? – Hân quay lại nhìn nó gật đầu rồi ăn tiếp. nhưng mà miếng thịt vừa đưa lên tới miệng đã khựng lại. Nào bộ hân đã phân tích xong, người mới nói là nó!

- Haiz...thế đấy! Ăn tới mức còn chẳng nhận ra em... - Nó lắc đầu đầy cảm thán.

- Á...Tiểu An! – Hân cười trừ.

- Hừ...cười cái gì? Anh nói với em là anh nướng thịt mà? Em nhớ lúc này anh đâu có bảo là sẽ ăn? – Nó nhướn mày.

- Tại...tại nó hấp dẫn quá...nên...nên...anh...

- Anh ăn chứ gì? – Nó hất mặt.

- Hừ...thì thế đấy! Nướng ra là để ăn, sớm muộn nó cũng vào bụng thôi. Có cần phải quan tâm? – Hân hậm hực.

- Anh thật là...dối rồi hả? Em đã nói gì anh đâu? – Nó bật cười, chạy lại ôm hân, đầu dụi dụi vào khuôn ngực rắn chắc kia.

- Thế ý em là gì? – Hân thờ hất ra, cũng vòng tay lại ôm nó.

- Chẳng ý gì cả? Chỉ thấy bộ dạng ăn vụng của anh rất dễ thương. – Nó lắc đầu.

- Thật? – Hân hơi nhướn mày.

- Em không đáng tin? – Nó ngẩn đầu nhìn hân, nhiu mày.

- Không...ý anh không phải thế... - Hân vội vàng, đáng vẻ sợ như nó chuẩn bị giận.

- Thế thì tốt...không tin em thì tối nay anh chịu khó ra sofa mà ngủ. – Nó gật đầu hài lòng, môi cười nhẹ nhàng.

- Hỳ...sao anh dám... - Hân cười gượng.

- Biết rồi...thịt sắp khét! – Nó gật đầu, hất mặt về phía lò nướng.

- Á... - Hân giật mình quay người về phía bếp lò đang bập bùng cháy, lật đặt trở mặt từng miếng thịt thơm lừng.

Nó ngồi xuống bàn, hai tay chống cằm nhìn người con trai đang vì mình mà chịu khó mà nướng từng miếng thịt khi. Hơi nóng từ bếp than bốc lên, phả vào mặt hân nhỏ từng giọt mồ hôi.

Môi hơi mím cười khi thấy hân bê cái đĩa thịt thật to, thật nóng và thật thơm nức mùi tới gần, nó nhanh nhẹ tới giúp hân đặt lên bàn.

Đưa tay lên quạt mồ hôi của hân, nó mở miệng hỏi thăm:

- Thế nào? Nóng lắm hả?

- Không có gì...chỉ một chút thôi. – Hân lắc đầu, tay cầm chai rượu vang đỏ Pháp năm 1984 hảo hạng rót ra 2 chiếc ly thủy tinh.

- Ừm...cứ nghĩ là làm bữa tiệc này tặng anh, ai ngờ lại phải nhờ anh nướng chút thịt. – Nó hơi cúi đầu.

- Có gì đâu... chỉ cần ngồi cùng em ở đây là được rồi. Valentine vui về! – Hấn giờ ly rượu lên, cười nhếch môi.
 - Valentine vui về... hy vọng anh thích bữa tiệc. – Nó đáp lời, đưa ly rượu lên nhấp miệng.
 - Tất nhiên anh thích. Có điều anh thấy cũng hơi tiếc... hôm nay anh chưa thể tặng quà valentine cho em. – Hấn gật đầu rồi bồng thờ dài.
 - Sao thế? Chưa tặng kịp quà cũng chẳng sao, có gì mà phải thờ dài? Nhưng mà sao lại chưa thể tặng vậy? – Nó lắc đầu cười khổ, có một chút như thể mà cũng phải xin lỗi. Bộ hấn nghĩ nó nhỏ nhen đến thế à?
 - Ừm... khẩu súng em thích, anh đã cho người đi lấy được rồi. Có điều họ vẫn không chắc chắn nên cần anh sang đó xác nhận lại, nếu đúng thì mang về, còn không thì sẽ tiếp tục săn lùng. – Hấn giải thích.
 - Nhanh thế đã lấy được rồi? Thật không thể phủ nhận năng lực làm việc của anh rất khá! – Nó hơi bất ngờ rồi tán thưởng.
 - Ý em là trước giờ anh làm việc không tốt? – Hấn hơi cau mày.
 - Không phải... chỉ là thấy nên khen thì khen thôi. – Nó lắc đầu phủ nhận.
 - Haiz... vậy lần này phải mất công sang Mĩ một chuyến rồi. Anh không muốn xa em... - Hấn xụ mặt làm nũng.
 - Xí... anh lảm điều thật nhá. Miệng lưỡi bắt đầu dẻo rồi rồi đó, học tập ai thế? – Nó nhìn hấn nguyền dài, gương mặt tỏ rõ vẻ khinh thường.
 - Anh có học ai đâu?
 - Thì thôi, mà anh khi nào sang Mĩ? – Nó nhún vai.
 - Ừm, để nhanh nhanh trở về, anh tính ngày tới nay sẽ bay. – Hấn hơi trầm tư.
 - Gấp thế làm gì? Huỷ vé máy bay tới nay đi. – Nó mỉm cười.
 - Huỷ? Thế em muốn khi nào anh đi? – Hấn hơi bất ngờ, chẳng phải nó rất thích khẩu súng kia sao?
 - Để từ từ rồi đi cùng với em. – Nó nháy mắt đầy ẩn ý.
 - Đi cùng em? Em tính sang Mĩ? – Hấn nhìn nó chăm chú.
 - Phải. Cuối tuần sau tại Las Vegas, ở casino của Dương gia tổ chức một buổi đấu giá đá quý. Những loại đá quý trong đó có bao gồm rất nhiều thể loại, từ nhiều thời đại khác nhau, chắc chắn sẽ tạo ra một làn sóng lớn. Quan trọng hơn, Killing và Monster cũng đã nhận được thiệp mời. Dù sao cũng là trong một giới xã hội đen, dù mình mạnh nhưng cũng phải cho người khác mặt mũi. Huống hồ thế lực của Dương gia cũng không kém chúng ta, thời điểm này tốt nhất là nên tạo mối quan hệ hoà bình chứ không phải là tạo hiềm khích. – Nó nói một tràng.
 - Vậy là em quyết định tham gia? Anh không nghĩ lý do chỉ đơn giản như thế? – Hấn hơi nhướn mày.
- Nó nghĩ hấn đơn thuần không hiểu lý do nó tham dự buổi đấu giá này? Hấn không tin với thế lực của dòng họ Kiwasato, Dương gia lại dám làm cản. Khẳng định có thể đây là nó lợi dụng cái cơ này để sang Mĩ làm nhiệm vụ. Thậm chí hấn vẫn còn đang có suy nghĩ, việc nó nhờ vả Dương gia tổ chức ra cuộc đấu giá này thực sự không phải là không có khả năng.
- Nó nhìn gương mặt hấn, môi không chủ động khẽ cong lên cười. Nó không phải không biết hấn nghĩ gì, từ câu nói đó của hấn cũng không khó đoán ra ẩn ý sâu xa bên trong. Đúng là chỉ có hấn hiểu nó rất rõ, kể cả thủ đoạn của nó cũng dần dần nắm bắt.
- Nhưng mà... dần dần nắm bắt thôi vẫn chưa đủ. Để theo được suy nghĩ của nó chưa từng có lấy một ai. Không phải vì lỗi suy nghĩ của nó khiến người khác không thể theo mà là cách để nó thực hiện cái lỗi suy nghĩ đó lại không giống với những suy nghĩ lúc đầu.
- Đừng nhìn em như thế. Đúng... buổi đấu giá đó là do em tạo ra. – Nó hơi ngả người dựa vào sau ghế.
 - Lý do? – Hấn thắc mắc.
 - Nằm trong phán đoán của anh? Nhưng xin lỗi, hiện tại em vẫn chưa thể nào phổ biến nhiệm vụ, đợi sáng ngày mai họp em sẽ nói luôn một thể. – Nó hơi cười.
 - Tuỳ em. Thôi, ngày valentine, đừng nhắc mấy chuyện đó nữa. – Hấn xua tay.
 - Ok! – Nó gật đầu cảm cúi xuống thưởng thức những miếng thịt nướng chắc đầy công sức của mình.

Cả hai cùng nhau thưởng thức bữa tối, một khoảnh sân vườn im lặng bây giờ lại náo nhiệt hẳn lên, tràn ngập tiếng cười hạnh phúc.

Đơn giản như thế thôi, chẳng cần hoa hồng, ánh nến lãng mạn, chẳng cần bóng bay hay nhà hàng xa hoa. Bên cạnh nhau như thế là đã đủ, là đã ngọt

ngào.

...

Chiếc xe Bugatti Veyron đỗ lại xa xa căn biệt thự trắng muốt xa hoa, nằm cách biệt và đối diện với mặt biển. Địa thế đẹp, khẳng định căn biệt thự kia cũng tốn kém không ít tiền đồ vào đó.

Khánh đứng bên cạnh tựa lưng vào cửa xe, chăm chú nhìn vào thân ảnh nhỏ nhắn đang đứng trên ban công kia hóng gió. Thật sự là chẳng biết vì sao, Khánh lại cảm thấy tất cả mọi cảnh đẹp trên đời đều không đẹp được như thế, cứ như tranh vẽ. Là tiên nữ? Không, thậm chí còn đẹp hơn!

“Tạch...tạch...”

Mưa bắt đầu đổ xuống từng hạt nặng nề, mới đầu chỉ là mưa phùn nhưng từ từ lại lớn lên. Chết tiệt! Sao lại mưa lúc này?

Khánh cau gắt. Mưa đã bắt đầu lớn, thế tại sao Vi vẫn chưa chịu đi vào nhà? Nhỏ tính để mặc cho cảm lạnh luôn chắc. Cứ đứng chờ xem bao giờ Vi mới trở vào trong, đến khi Khánh chịu không nổi tính xông ra đuổi Vi vào lại thì nhỏ ngoảnh mặt bước vào trong.

Thấy điều đó, Khánh thở phào nhẹ nhõm nhưng mà...Vi đi vào rồi, làm sao cậu ngấm? Ngấm lại tự dưng thấy luyến tiếc rất nhiều. Cả tuần lễ không nói với nhau câu nào, xem nhau như không khí khiến Khánh thấy nhớ. Không có tiếng nói dịu dàng, nhõng nhẽo, mè nheo, không có những hành động thân mật, gần gũi, những cái ôm. Cảm thấy thật nhớ...

Khánh cứ như thế đứng yên trong cơn mơ mà gặm nhấm cơn nhớ, suy nghĩ thật nhiều đến mức chẳng cảm thấy lạnh. Là do không để ý hay do những cảm giác ấm áp kia đã lấn mất cái lạnh giá của mưa?

Bỗng dưng, Khánh cảm thấy nước mưa không còn thấm vào cơ thể nữa, không còn nước tấp vào mặt chảy xuống từng giọt. Là hết mưa sao?

Không phải! Rõ ràng vẫn còn nghe tiếng mưa cơ mà, vậy là sao?

- Anh là đồ ngốc sao? Không sợ cảm lạnh? – Vi đứng đằng sau tay cầm chiếc ô trong suốt che cho cả hai, giọng nói có chút lạnh nhạt, có chút trách móc nhưng cũng có chút lo lắng.

- Vi? – Khánh bất chợt gọi theo bản năng, đang tính quay người thì bị Vi chặn:

- Đừng quay lại! – Vi hơi lớn tiếng, có chút hoảng loạn. Nhỏ chưa thể đối diện ngay lúc này.

- Vi? Em làm sao? – Khánh hơi lo lắng, cũng chịu đứng yên không quay lại nhìn hình dáng đó.

- Em...xin lỗi! – Vi lặng lẽ cúi mặt, nước mắt lăn dài.

- Không...là anh... - Khánh lại chuẩn bị quay người thì phải khựng ngay.

Vi buông cái ô xuống, hai tay vòng qua eo Khánh ôm chặt từ đằng sau, vùi mặt vào tấm lưng rộng kia mà nức nở.

Nhỏ...nhỏ không dám! Là nhỏ quá mềm yếu. Nhỏ sợ phải đối diện Khánh. Là nhỏ sai, sai ngay từ đầu. Đáng lẽ không nên làm thế mới đúng.

Chỉ...chỉ là...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 2.12

Hai bàn tay từ từ nắm chặt trước ngực áo sơ-mi của Khánh, bàn tay nhỏ run run không theo nhịp điệu. Độ ẩm từ sau lưng truyền tới khiến Khánh cảm thấy có chút gì đó...thỏa mãn, cảm thấy được sự hiện hữu rõ ràng từ đằng sau. Trái tim từ bức bối cũng dần dần chuyển sang hài lòng, đã một tuần rồi chưa nhận được hơi ấm ấy khiến cậu thấy thật chịu không nổi! Thật không hiểu từ lúc nào bản thân lại phụ thuộc vào người con gái này như vậy?!

Đưa bàn tay lên xoa xoa đôi tay nhỏ nhắn của Vi, cử chỉ thật nâng niu như báu vật. Khánh thở nhẹ ra một hơi, mở miệng:

- Vi...em đừng khóc nữa. Là lỗi của anh, đáng lẽ phải hỏi ý kiến em. – Khánh cố gắng dỗ dành Vi.

- Không...là em hành động thái quá. Chỉ vì...em...em sợ... - Vi ngập ngừng nói.

- Em đừng nói thế. Rõ ràng vì anh hành động quá lỗ nên em mới phải như thế. Là tại anh nên em đừng khóc nữa. – Khánh cứng chiều dỗ dành Vi.
- Không...em... - Vi đang tính phản bác lại thì bỗng dưng Khánh xoay người lại, chặn câu nói tiếp của Vi.
- Ừm... - Vi khó khăn muốn kêu lên nhưng bất lực.

Ngọt quá!

Là hương vị thiếu mất mấy ngày vừa qua khiến Vi điên đảo vì nhớ nhưng, khiến nhỏ khó lòng để mà chống cự lại được.

Môi lưỡi dây dưa mang theo hơi ấm không được cảm thụ nhiều ngày, khiến nụ hôn càng lúc càng sâu, càng quyến luyến mê đắm.

Khánh đẩy người Vi dựa vào thành xe, hai tay chống hai bên giam nhỏ trong lồng ngực. Nụ hôn ngọt ngào giữa cơn mưa trước căn biệt thự đối diện bãi biển. Thật sự cũng chưa từng tưởng tượng hai người lại có thể có phút giây ngọt ngào, lãng mạn này.

Hết hơi, Vi đẩy nhẹ Khánh ra, liếc mắt nhìn tên lưu manh trước mặt đã sắp trở thành dã thú, Vi trong lòng chợt cảm thán: “Thật sự mình thích cảm giác đó đến như vậy sao?”

- Em rất hư...chạy lung tung báo hại anh phải ra tận đây tìm. Các thiết bị liên lạc, dò tìm cũng đều chẳng tìm thấy em. Nếu không phải do Đăng báo tin, chắc anh cũng chẳng nghĩ đến việc em ở nơi này. – Khánh vẫn chưa chịu buông tha, lướt qua lướt lại trên môi Vi.

- Hừ...là em cố tình tránh mặt anh, còn để anh tìm được? Đứng đắn một chút đi, không phải trong nhà! – Vi thật có chút cau có vì bản thân cảm thấy mình bắt đầu có chiều hướng phụ thuộc vào người đàn ông trước mặt quá nhiều. Chỉ mới một tuần mà đã nhớ đến thất kinh bát đảo thế này.

- Tránh mặt anh? Em muốn đón valentine một mình? Không sợ cô đơn sao? – Khánh trêu chọc.

- Nếu sợ thì đã chẳng làm. Hừ! – Vi hất mặt.

- Rồi rồi...là chỉ có mình anh không chịu được nên mới phải đi đến tận đây tìm em. Là anh nhớ chứ em không có. Bảo Vi...thật sự một tuần qua anh rất nhớ em! – Khánh thờ dãi, nhượng bộ Vi rồi âm trầm nói.

- Em... - Vi bất chợt chẳng biết phải trả lời thế nào. Là nhớ bắt nguồn cho cuộc chiến tranh lạnh này.

- Đừng nói gì hết. Chỉ cần ở cạnh anh là đủ. Một tuần qua cứ tỏ ra làm người xa lạ, anh đã rất sợ. Anh sợ cứ tiếp tục như thế, chúng ta sẽ đẩy nhau ra xa, không thể quay lại. Kì thực là anh chịu không nổi, nhớ đến mức bị nỗi nhớ đó dày vò, gặm nhấm cực kì khó chịu. Em có hiểu cảm giác của anh không? Cũng từ đó anh mới phát hiện, không có em anh thật sống không nổi, tất cả mọi hoạt động của anh đều phụ thuộc vào em mất rồi. Anh không dám tưởng tượng, nếu một ngày không có em bên cạnh nữa anh sẽ ra sao? Sẽ chết? – Khánh gục mặt vào vai của Vi, giọng trầm trầm nói. Những ngày qua thực là cực hình, Khánh đã bắt đầu hình thành một nỗi sợ mơ hồ, nếu một ngày thật sự Vi không còn bên cạnh, cậu còn có thể hô hấp nổi để tiếp tục sống?

- Anh rõ ràng là đồ ngốc! Chính em khiến mọi chuyện xảy ra như vậy thì cần gì anh phải xin lỗi? Em không nhỏ mọn nên em biết rõ ai mới chính là người sai. Nếu em không trái lời anh tới bar thì chúng ta đã không dẫn tới tình huống đó, sẽ không giận dỗi nhau. Là em sai! – Vi đẩy Khánh ra, nếu cứ tiếp tục để Khánh vờn như thế, cả hai không biết sẽ làm gì tiếp theo.

- Em không sai, là ai quá đáng, kìm kẹp không cho em đi chơi nên em mới phải trốn đi. Là anh. – Khánh lắc đầu, tay giữ chặt cằm của Vi.

- Không. Anh sợ bọn sói già làm hại đến em nên mới cấm. Em không trách anh, chỉ là em có chút nông nổi. – Vi không chịu.

- Là anh sai! – Khánh chau mày, mặt dán sát mặt Vi.

- Không phải, là em. – Vi cũng không chịu thua.

- Là anh...em đừng nói nữa! Nếu em cứ tiếp tục cãi, anh cũng chẳng ngại mà mang em lên giường đâu. Em thích giận dỗi thì giận, lúc đó anh không quan tâm. – Khánh đe dọa.

- Anh!? Em không nói nữa là được... - Vi tròn mắt nhìn Khánh nhưng rồi cũng chịu thỏa hiệp.

- Thế mới ngoan chứ. – Khánh dùng hai bàn tay ôm gọn khuôn mặt Vi, dùng mũi cọ xát.

- Hừ... - Vi dẫu môi, nơi đáy mắt hiện lên ý cười. Cả tuần lễ rồi mới có thể như thế này, thật là rất nhớ!

Cả hai cứ thế đứng trong cơn mưa, nói chuyện rất vui. Cơn mưa lạnh nhưng trái tim ấm áp đã lấp át tất cả. Hương vị ngọt ngào len lỏi trong tim mỗi người. Đơn giản chỉ cần như thế thôi. Yêu nhau rồi giận dỗi là chuyện thường tình nhưng chỉ cần một câu xin lỗi đơn giản là mọi thứ lại được xóa bỏ.

Valentine có mưa.

...

“Kính coong”

Chuông cửa reo, Trang lật đật chạy ra, trong lòng thật mong chờ một chút gì đó. Làm ơn đi, cô nhớ đến phát điên rồi! Chỉ cho Trang nhìn một chút thôi, không cần lâu đâu để thỏa nỗi nhớ đó, để khắc sâu hình ảnh đó vào tim một lần nữa.

Nhưng mà...

Lại thất vọng...

Trước mặt Trang chỉ là một nhân viên chuyển phát nhanh rất bình thường.

Anh chàng chuyển phát viên như sững sờ trước thiên thần trước mặt, nhìn chăm chăm mãi vào Trang cho đến khi cô lên tiếng. Trang khó chịu vì ánh mắt đó, nó làm cô nhớ tới lý do hai người giận nhau.

- Anh mang gì tới sao? – Trang cau mày, giọng nói lạnh nhạt pha và phần khó chịu.

- À...ừ...có người gửi bưu phẩm cho cô. Của cô đây. Phiên cô kí giúp tôi. – Anh chàng chuyển phát viên như giật mình bừng tỉnh khỏi cơn mộng, lật đật giao chiếc hộp cho Trang rồi chìa cho cô tờ giấy xác nhận.

- Xong rồi, anh có thể đi! – Trang nhanh tay đặt bút kí tên rồi bỏ vào thùng trong nhà, không thèm nhìn lại khiến anh chàng thất vọng.

Nhìn chiếc hộp vừa nhận được, Trang có chút xót xa, nước mắt đã dâng lên chực trào. Bưu phẩm là một chiếc hộp hình chữ nhật màu đỏ bắt mắt cùng dây nơ ruy băng màu trắng có ren. Món quà này làm Trang nhớ tới cái ngày mà Minh mở lời yêu cô. Cũng là một hộp quà màu đỏ dây ruy băng trắng. Cho đến bây giờ, Trang vẫn giữ chiếc hộp cất giữ yêu thương ấy rất cẩn thận.

Chốt cửa phòng, Trang nhẹ nhàng đặt chiếc hộp lên mặt bàn làm việc. Bàn tay run run kéo sợi dây ruy băng rồi mở nắp hộp. Thử bên trong khiến Trang muốn ngã bệt xuống đất.

Trang một tay chống vào bức tường bên cạnh để đứng vững, một tay che miệng để tránh bật ra tiếng khóc. Hoa hồng đỏ! Trang thích hoa hồng đỏ và thứ hoa ấy đang hiện diện bên trong hộp. Từng bông hoa được cắt mất thân, sắp đều nhau che kín hết trong hộp. Trên lớp hoa hồng đỏ rực đẹp đến vậy là một cuộn giấy, luôn qua một...một chiếc nhẫn pha lê trong suốt như giọt nước.

Hai bàn tay nâng niu, run run cầm cuộn giấy lên, Trang từ từ kéo cuộn giấy ra khỏi chiếc nhẫn. Sao lại không biết chứ? Trang nhận ra chiếc nhẫn này...

Cách đây 5 năm, lúc vừa quen nhau, Trang và Minh từng đi vào một tiệm trang sức. Với gia thế này, Minh chẳng khó khăn để mua cho Trang một chiếc nhẫn thật đẹp và thật có giá trị. Nhưng cuối cùng chính Trang đã ngăn Minh lại. Cô nói: “Đừng mua lúc này, em muốn chiếc nhẫn này là chiếc nhẫn cưới của chúng ta. Nếu chúng ta kết hôn thì hãy mua nó chứ lúc này vẫn chưa cần. Chỉ cần hứa là anh sẽ không quên những điều em vừa nói là được. Em chỉ muốn chiếc nhẫn này làm nhẫn cưới.” Trang cười vui vẻ nhìn Minh.

Và hiện tại, trước mặt Trang...là chiếc nhẫn của năm nào mà...Trang cứ một mực là nhẫn cưới!

Bàn tay nâng niu chiếc nhẫn, mang vào ngón áp út. Vừa như in! Như thể nó từ lúc được làm ra đã định là của cô. Vui sướng không thể kìm nén trở thành những giọt nước mắt lăn dài trên bờ má.

Đứng tựa lưng vào tường, Trang dùng một tay ôm chặt nơi con tim đang đập rất nhanh. Một cảm xúc mãnh liệt trào dâng. Tư vị ngọt ngào len lỏi vào từng tế bào lí tí, niềm hạnh phúc vỡ òa trong những cơn xúc động không ngừng.

Là thật sao?

Không phải mơ?

Có phải hay không cô là người hạnh phúc nhất?

Đưa mắt về phía bàn, là tờ giấy bên trong chiếc nhẫn. Trong đó viết những gì?

Trang vội vàng đọc từng nét chữ quen thuộc, tuy không đẹp nhưng có thể nhìn. Quan trọng hơn là do chính tay người con trai đó viết từng câu từng chữ trau chuốt dành cho cô. Dù thật sự là lời ong bướm nhưng dù sao Trang cũng là con gái, cũng liêu xiêu theo những lời nói ngọt ngào đó.

“Gửi vợ yêu, Thảo Trang!

Chắc em giận anh lắm nhỉ? Cũng đúng thôi, là chính anh đã không yên tâm về em, là vẫn chưa có thể đặt hoàn toàn đặt niềm tin vào em. Anh xin lỗi vì điều đó. Anh thực sự hối hận, rất hận bản thân. Đáng lẽ anh phải tin em nhiều hơn nữa vì giữa chúng ta có tình yêu, mà tình yêu thì vĩnh viễn không thể thiếu sự tin tưởng. Chỉ vì em là tâm điểm chú ý của biết bao người đàn ông, anh chỉ sợ họ sẽ cướp mất thiên thần của anh. Anh rất sợ. Thực sự rất sợ! Nỗi sợ đó đeo bám anh mãi như một nỗi ám ảnh!

Anh xin lỗi!

Anh không nghĩ những lời nói trong lúc tức giận đó lại khiến em tổn thương sâu đến vậy. Anh là thằng tò phải không? Vì không thể tin chính người con gái của mình mà ngược lại còn đẩy cả hai ra xa. Anh thật là không xứng đáng với sự tin tưởng của em!

Nhưng mà...anh yêu em. Yêu em. Rất yêu em. Yêu em đến phát điên, như thể nó còn quan trọng hơn cả anh. Nếu em đồng ý với điều kiện của anh, hãy kí tên vào tờ giấy kèm theo. Anh thật sự mong rằng em không từ chối. Làm ơn...đừng bỏ lại anh phía sau em!

Chúng ta kết hôn nhé!?”

Kèm theo còn một tờ giấy khác, là: “Giấy đăng kí kết hôn”.

Trang bất ngờ. Đến nỗi hô hấp dường như cũng quên mất. Cô chưa từng tưởng tượng đến một ngày cả hai sẽ chính thức trở thành vợ thành chồng, cùng bước đi trên một con đường mãi mãi cho đến khi chết đi. Cũng bởi vì Trang chỉ muốn đắm chìm trong hiện tại, không dám nghĩ tới những thứ xa xôi hơn. Con đường của cô đi là thế nào, tất nhiên cô hiểu.

Khái niệm tương lai không có đối với những kẻ như cô. Hôm nay mình giết ai đó, ai có thể nói trước ngày mai sẽ không có người quay lại giết cô? Thế nên thay vì suy nghĩ về những thứ quá xa xôi ấy, Trang chỉ muốn hưởng thụ trọn vẹn những ngày tháng còn lại cùng Minh.

Nắm chặt tờ giấy trong tay, Trang do dự rồi run run đặt bút xuống tạo thành một chữ kí rất đẹp. Có ai nhìn vào mà biết được, bên trong chữ kí đó là những hạnh phúc, ngọt ngào, những xúc động và tình yêu quá mức sâu sắc.

Buông cây bút, Trang bật khóc nức nở. Cố gắng kìm nén hết những tiếng nấc vào trong, Trang chạy tới cửa phòng mở toan ra.

Người đứng bên ngoài dường như hơi bất ngờ khi cánh cửa mở, càng bất ngờ hơn khi Trang đã chồm người kéo đầu mình xuống, ấn lên môi một nụ hôn thật mặn vì mùi vị nước mắt.

Đưa cái lưỡi vào khuấy đảo, Trang gần như phát điên.

Không bất cứ một hành động chống cự, hai người dây dưa với nhau giữa hai hơi thở nóng ẩm.

- Minh... - Trang thều thào kêu.

- Anh đây... - Minh nhẹ nhàng đáp lời cô, môi lưỡi vẫn tiếp tục quấn quýt.

- Em yêu anh... - Trang có chút chật vật nói.

- Anh cũng thế. - Minh đáp lời Trang.

- Em đồng ý... làm vợ... anh... - Trang ôm chặt cổ Minh, nhắm mắt tận hưởng tư vị ngọt ngào.

- ... - Minh không trả lời, im lặng đẩy Trang vào bức tường trong phòng rồi nhanh tay đóng cửa, khóa trái.

...

Thảo Anh đứng ngoài cổng biệt thự nhìn vào, môi nở nụ cười yên tâm. Vậy là xong. Có lẽ hai người đó làm lành với nhau rồi. Với cương vị là một người em, Thảo Anh hạnh phúc khi chị mình đã hoàn thành được tình yêu mà chính cô vun đắp.

Nhìn vào lại màn hình điện thoại, Thảo Anh bất chợt cười một tiếng. Thật không ngờ, Minh lại leo cổng vào nhà để tìm Trang, anh muốn cho Trang bất ngờ nên không nhân chuông đành phải làm cách đó. Vậy là để an toàn vào trong, Minh phải gọi điện thoại cho Thảo Anh, nhờ cô nàng gỡ bỏ hệ thống an ninh tạm thời một lúc. Thật là!

Cắt điện thoại vào trở lại túi xách, Thảo Anh nhìn đồng hồ trên tay, cũng đã 8g tối.

Nhìn lên bầu trời đêm, thật khó thấy sao vì đèn đường. Cùng như không thể giới này, Thảo Anh chẳng thể dễ dàng tìm thấy Thiên giữa biển người mênh mông.

Valentine năm nay, ai cũng buồn và chính bản thân Thảo Anh cũng thế. Rất buồn.

- Em suy nghĩ gì vậy? - Thiên đứng sau lưng Thảo Anh, dựa vào bức tường cổng biệt thự.

- Hừm? Anh theo em từ lúc nào? - Thảo Anh hơi giật mình quay đầu nhìn rồi lại ngược lên nhìn trời.

- Từ lúc có một cô gái rất ngốc nghếch, đi dạo phố một mình rồi lại khóc. Vì sao phải làm vậy chứ? - Thiên nói, giọng khàn đặc như kim nén.

- Anh thấy sao? - Thảo Anh hơi mím môi nhưng vẫn không nhìn Thiên.

- Ừm... - Thiên ậm ừ.

- Vậy đi theo em làm gì? Em không bảo anh đi theo. - Thảo Anh hỏi.

- Vì anh lo cho em. Valentine...thật sự em có nghĩ bản thân muốn một mình? – Thiên hơi trầm tư một chút rồi hỏi.

- Có lẽ là không. Em không thích cảm giác cô đơn một mình đi trên phố như sáng nay. Nó mang em trở về những cảm giác ngày đó...ngày em vẫn chưa có anh bên cạnh...vẫn còn là người đi phía sau anh. Đến khi nhớ lại những cảm giác đó, em không hiểu sao từng ấy thời gian mình lại có thể chịu đựng nổi nhỉ? Hay là vì thời gian qua đã phụ thuộc vào anh quá nhiều? Đến mức chỉ cần thiếu vắng là ngạt thở sống không nổi? – Thảo Anh chậm rãi nói, thanh âm trầm xuống khiến Thiên chẳng thể đoán ra được cảm xúc của cô nàng.

- Vậy tại sao không nói chuyện với anh? Em không nói chuyện làm anh cảm thấy rất nhớ. – Thiên ôm lấy Thảo Anh từ đằng sau.

- Chẳng phải anh giận em? – Thảo Anh cau mày hỏi.

- Không hề. Chẳng giận đối gì cả, chỉ là anh thấy lúc Minh và Trang cãi nhau, ánh nhìn của em làm anh nghĩ em hiện tại chẳng muốn gặp anh. – Thiên thành thật thú nhận.

- Thật vậy sao? – Thảo Anh nắm lấy bàn tay anh.

- Thật. Vậy thì giờ em có muốn đi chơi không? Valentine, chẳng lẽ em muốn chúng ta chỉ đứng đây tâm tình? – Thiên cười nhẹ, hôn lên mái tóc Thảo Anh.

- Không đòi nào. Em còn rất nhiều kế hoạch cho ngày hôm nay của chúng ta. Đầu tiên sẽ đi ăn tối trước, rồi sau đó xem phim, rồi lại đi ăn kem... - Thảo Anh huyền thuyên, tay kéo Thiên rời khỏi đó.

Thiên mỉm cười ấm áp nhìn người con gái đi trước kéo tay anh theo. Đây mới chính là Thảo Anh của anh, một cô gái chỉ đơn thuần trong tình yêu mà thôi.

Ngày Valentine năm nay, thật sự buồn nhưng đổi lại sau những giọt nước mắt... là nụ cười thật sự, là hạnh phúc trọn vẹn mà ai cũng khao khát.

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 3: Las Vegas - Quỷ Kế Đa Đoan

Chap 3:

LAS VEGAS – QUỶ KẾ ĐA ĐOAN

Nó ngồi trước bàn làm việc trong căn phòng bí mật sau chiếc tủ rượu ở phòng bếp, một tay cầm điện thoại áp vào tai, một tay gõ gõ lên mặt bàn kính, lâu lâu lại lướt trên màn hình cảm ứng của chiếc laptop trước mặt tìm một ít thông tin cần thiết.

Tại thành phố Paris xa hoa của Pháp, tại một căn phòng trên tòa cao ốc cao có một cô gái với mái tóc đen truyền thống của người châu Á, trên người quấn một chiếc khăn tắm khá ngắn. Hơi nước đọng trên làn da trắng nhẵn mịn thật khiến cho người khác thèm khát. Cô gái tay cầm điện thoại đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ngắm tháp Eiffel đã lên đèn sáng rực rỡ đối diện qua khung cửa kính.

“Alo...” – Cô gái lạnh nhạt nói, tay còn lại day day huyết thái dương.

“Xin chào. Khỏe không?” – Giọng nói của nó vang lên, có vẻ cợt nhả.

“Phải, rất khỏe. Nhờ phúc một số người mà đây sống rất khỏe.” – Cô gái có hơi cau mày trả lời.

“Hahaha...thế sao? Vậy thì tốt rồi. Tôi cứ sợ cô không khỏe.” – Nó bật cười, tiếng cười truyền sang đầu dây bên này khiến cô gái có chút tức giận.

“Hừ...cuối cùng là có chuyện gì? Thiết nghĩ nếu không có vấn đề quan trọng, rỗng sẽ không đến tìm tôi.” – Cô gái thờ ơ hất ra.

“Đừng nói giọng điệu như thể tôi đang lợi dụng cô.” – Nó nhếch mép.

“Chẳng phải sao? Chuyện sắp diễn ra tại Las Vegas có dính tới Dương gia, không phải cô làm thì ai làm? Đừng nghĩ tôi không rõ thủ đoạn của cô, ai không thể hiểu chứ tôi thì dư khả năng đấy. Cô đừng nghĩ chỉ có mỗi mình mình là tài giỏi.” – Cô gái có hơi bất đắc dĩ, chán nản nói.

“Cũng phải...nếu cô không đoán ra được ai là người làm việc đó, cô không xứng đáng là Dương Nhã Ngọc mà tôi từng biết.” – Nó liếm nhẹ môi.

“Kiwasato Bảo An! Tôi hỏi cô, cuối cùng là cô muốn dùng Dương gia của tôi làm gì? Hình như cô đã quên, Mĩ và Pháp và địa bàn của tôi, chứ không phải của cô.” – Nhã Ngọc có chút nhắc nhở.

“Không cần nói, điều này tôi chưa từng quên.”

“Thế thì cô muốn làm gì? Dù chúng ta mãi mãi là đối thủ, tôi cũng không ác độc đến mức dồn cô vào bước đường cùng” – Nhã Ngọc cười bí hiểm.

“Haha...quả thật, trên thế giới này, người có thể làm đối thủ của tôi chỉ mình cô. Chủ nhân của nhà họ Dương quả thật là một người không hề tầm thường, tôi chỉ mới chuẩn bị mà giờ đã thấy cô nắm bắt tin tức này rồi.” – Nó bật cười. Chính xác, người con gái nó đang nói chuyện là con người không hề đơn giản, cũng giống như nó. Chỉ số thông minh cả hai xấp xỉ nhau, thủ đoạn cùng lối suy nghĩ cũng gần như tương tự. Có thể nói, con người kinh khủng này là đối thủ chưa từng phân biệt thắng thua với nó trong 5 năm qua. Cũng may, người này là bạn, tuy là đối thủ nhưng cũng có tình bạn ở giữa. Nó thật không dám nghĩ, nếu à kẻ thù, cuộc chiến này sẽ kéo dài bao lâu?

“Cô khen tôi thật sao?” – Nhã Ngọc có chút cao hứng.

“Phải...nhưng mà có điều...hình như cô đã quên? Tôi là Venus...không cần đến cô tôi cũng vẫn còn rất nhiều cách để đạt được mục đích của mình.” – Nó mỉm cười.

“Đúng rồi nhỉ? Sao tôi không nghĩ ra? Nếu đã vậy thì tôi tin chắc, những kẻ sàh1 còn lại của cô không hoàn hảo bằng cách này, nên cô mới lựa chọn nó?” – Nhã Ngọc bật cười.

“Không...tôi tìm cô không chỉ còn công việc mà còn về vấn đề khác nữa.” – Nó có chút bất đắc dĩ thờ dãi.

“Vấn đề khác? Lại là chuyện đó sao?” – Nhã Ngọc hơi nhướn một bên mày, cô cũng đã đoán ra chuyện ngoài lề mà nó muốn đề cập.

“Phải...cô vẫn tuyệt không muốn nói ra?” – Nó nhú mày.

“Tôi vẫn sẽ không thay đổi câu trả lời của mình.”

“Tại sao cô lại không muốn nói? Nhất thiết phải giấu tôi việc ấy? Từ đó thời gian không tra ra được một chút thông tin nào, thực hết cách nên mới phải hỏi cô. Tôi không tra ra nhưng tôi biết cô chắc chắn biết rõ. Nói cho tôi, Bảo Khang đang ở đâu?” – Nó gần từng tiếng.

...

Dương Nhã Ngọc (18t): Hiện tại là chủ nhân của Dương gia – một gia tộc hắc đạo đã ba đời buôn bán vũ khí. Cô cùng tham gia khóa huấn luyện của D.E.A.T.H cùng với nó. Có thể nói, trên đời này, đây mới chính là đối thủ mà nó lúc nào cũng rất quan tâm. Cả hai tuy là đối thủ nhưng không xem nhau là kẻ thù, có thể gọi là bạn. Hiện tại đã rút khỏi D.E.A.T.H vì lý do còn phải quản lý gia tộc, đồng thời cũng là cháu của Tịnh Cát, em họ Kiệt. IQ: 298/300.

Tất cả mọi người hiện tại đang tập trung tại căn phòng bí mật, ngồi xung quanh chiếc bàn dài nhìn nó, trước mắt cả lũ đều là laptop đã khởi động sẵn.

Cả đám im lặng theo dõi từng chuyển biến cảm xúc trên gương mặt nó. Đáng tiếc là chẳng thể nào phát hiện ra bất cứ thứ gì. Là một khuôn mặt lạnh tanh, không một chút cảm xúc này. Đã thật lâu rồi chưa nhìn thấy bộ mặt đó của nó khiến mọi người cảm thấy thực ngỡ ngàng.

- An...có chuyện gì xảy ra với mày sao? – Vì rụt rè lên tiếng.

- Không. – Nó trả lời cụt ngắn.

- Thế thì đừng trưng ra bộ mặt đó nữa. Mày muốn đóng băng hết cả mọi người ở đây à? – Vì đập hai tay xuống bàn, đứng bật dậy.

- Từ lúc nào mà mày quên phép tắc ở đây hết rồi vậy? – Nó lạnh tanh nói.

- Tao không quên phép tắc, chỉ là muốn nhắc nhở mày thôi. – Vì gằn giọng.

- Thôi nào...hai người đừng cò như thế nữa. Rốt cuộc thì chúng ta lại có nhiệm vụ gì? – Thảo Anh lên tiếng xen ngang rồi lảng chủ đề, mắt nháy nháy cho Vi như bảo nhỏ ngồi xuống, bình tĩnh lại.

- Hừ... - Nó nhìn thấy ám hiệu của Thảo Anh dành cho Vi, không nói, tay chỉ lướt vào cái trên màn hình laptop cả mình để gửi thông tin thu thập được vào laptop mọi người.

Mọi thứ chìm vào im lặng, mọi người chăm chú xem xem đối tượng của nhiệm vụ này là ai. Thật ngoài sức tưởng tượng, Trang có chút cau mày, Thảo Anh có chút khinh bỉ, Vi thì nhìn những dòng thông tin với ánh mắt lạnh nhạt chẳng muốn quan tâm. Với những biến hóa đó trên gương mặt, bốn tên con trai chẳng nói bất cứ thứ gì, biểu cảm vẫn như bình thường, cực kì bình thản.

Hai tay chống xuống mặt bàn làm điểm tựa, nó đứng nhìn mọi người, buông lời hỏi:

- Cảm thấy sự việc này thế nào? – Nó nhướn mày.

- ... - Bốn người con trai không trả lời, chỉ lắc đầu như thể không có ý kiến.

- Không khó để đoán ra. – Đến khi nó đưa mắt sang, cả Trang, Thảo Anh và Vi đều đồng thanh nói.

- Có vẻ mấy người sẽ đoán được người tên Jackie sẽ phản bội tổ chức? – Hấn nhướn mày.

- Ừm... mọi hành động của ông ta bị tụi này quan sát từ lâu rồi. Thái độ tăng bốc của lão già đó không phải là thầy không nhận ra. Hấn lúc đầu mới làm chỉ là một nhân viên hành chính bình thường, nhờ chút thủ đoạn nên mới leo lên thành người kề cạnh của Tịnh Cát. Đáng tiếc, thầy cho hấn leo lên vị trí đó không phải vì năng lực của hấn mà là để tiện theo dõi. Ngay từ đầu, thầy đã nhìn ra con người ấy sớm muộn gì cũng sẽ phản bội lại tổ chức. – Trang giải thích.

- Ra thế. – Hấn gật đầu tỏ ý hiểu.

- Vậy kế hoạch lần này là gì? Yêu cầu của tổ chức? – Khánh lên tiếng.

- Giết cũng được, mang về tổ chức cho họ xử tội cũng được, miễn sao tóm gọn không để hấn ta trở thành mối nguy hại. – Nó chậm rãi từng tiếng.

- Ok. Phổ biến kế hoạch đi. – Trang gật gù.

- Trước mắt, chúng ta sẽ lên đường đi Las Vegas, thời gian cụ thể là 4 ngày nữa, mong mọi người chuẩn bị. Mục tiêu sẽ là cuộc đấu giá đá quý của casino lớn nhất của Dương gia, chắc chắn hấn sẽ đến đó.

- Dương gia? – Gần như tất cả mọi người đều đồng thanh, trừ hấn và Khánh là không.

- Có chuyện gì sao? – Hấn cảm thấy có điều không ổn.

- Dương gia? Vào casino của họ ư là hơi khó. Dương gia vốn dĩ là một gia tộc thuộc hắc bang, chuyên mua bán vũ khí. Thật sự thì nhắc đến tên thì khá nhiều quan chức cấp cao cũng phải e sợ. Nếu đã là một cuộc đấu giá, chắc chắn mạng lưới bảo vệ rất nghiêm, làm sao chúng ta vào? – Khánh nói ra suy nghĩ.

- Anh bị ngốc sao? Cuộc đấu giá lần này mở ra, tất cả các bang hội xã hội đen lớn đều được mời tham dự. Anh mạng Killing với Monster vút vào xó nào rồi hả? – Vi lên giọng dạy dỗ Khánh.

- Anh đâu biết? – Khánh tỏ vẻ vô tội.

- Thế chúng ta sẽ dùng danh phận đó tiến vào hội trường đấu giá sao? Nhưng mà rút cuộc, ở buổi đấu giá đó lại có thứ gì để dụ dỗ hấn chứ? Tin là đá quý tầm thường cũng chẳng là gì trong mắt hấn. – Thảo Anh hơi xoa cằm.

- Phải... đối với hấn, những viên đá đó không hề có giá trị. Nhưng thứ hấn muốn tìm lại là thứ khác. Đạo gần đây đã hình thành nên tin đồn, tại buổi đấu giá ấy sẽ xuất hiện một viên đá đặc biệt: Black Wings. – Nó hơi cong môi.

- Black Wings? – Cả đám gần như thét lên trong phòng. Có lẽ mọi người không đoán ra được, cuối cùng sẽ thành công? Theo những gì kế hoạch nó đã trình bày, cơ hội thành công rất thấp. Ai mà biết được, sự thật là... toàn bộ kế hoạch vẫn chưa được nói hết?!

...

Cuối tuần, Las Vegas

Trên đất Mỹ, 9g chưa thể gọi là tối vì cuộc chơi... giờ mới chính thức bắt đầu!

Trên chiếc Lamborghini Aventado vừa đậu lại trước cổng casino lớn bậc nhất Las Vegas, một nụ cười âm hiểm xuất hiện.

Tất cả mọi người nhìn vào chiếc xe cũng thừa sức đoán được người bên trong hấn là người không hề tầm thường, phải là gia sản kết xù mới có thể tậu được một chiếc siêu xe như thế này.

Từ ghế lái của chiếc siêu xe, một chàng trai cao lớn, tướng mạo đẹp cùng với gương mặt tựa như điêu khắc bước xuống khiến biết bao nhiêu cô gái đứng gần xa cũng phải điên đảo vì ánh hào quang tỏa ra từ người chàng trai. Áo sơ-mi đen, vest đen, quần tây đen và giày da đen bóng, chàng trai vừa bước xuống đỗ tòi ra một sát khí bức người, hấn là đang cau có bức bối chuyện gì đó.

Và nguyên nhân của sự cáu bẳn sắp xuất hiện!

Chàng trai vòng qua bên ghế phụ, mở cửa. Từ bên trong, một cô gái xinh đẹp bước xuống khiến mọi người còn choáng hơn. Vẻ đẹp này, thực không tưởng lại có người có thể sở hữu. Da trắng má hồng, mày liễu mắt to tròn, lại còn là màu tím long lanh rung động lòng người, mỗi mòng lúc nào cũng hơi

cong lên như ý cười.

Cô gái mặc trên người một bộ sườn xám Trung Quốc màu đen có thêu hình hoa hồng bằng chỉ vàng bắt mắt ngấn ngang nửa đùi. Bộ đồ ôm sát lấy từng đường cong chuẩn đẹp mê người cô gái, khiến nó toát ra một khí chất khác lạ, tao nhã nhưng cũng thật nguy hiểm. Chân đi giày cao gót đen, mái tóc màu hung đỏ được vắn lên cao thành một búi, có cài một chiếc trâm có ngọc trai đen thật xa xỉ. Có điều, những thứ đồ xa xỉ ấy khi mang lên người cô gái này khiến người ta không thấy tiếc mà lại thấy xứng đáng.

Hàng tá đàn ông đứng đó như bị hấp hồn trước vẻ đẹp tuyệt vời này, cô diễm nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Chàng trai liếc mắt, ném cho tất cả những tên đàn ông ở đây một ánh nhìn chết chóc, hung hăng vòng tay ôm lấy eo cô gái, kéo mạnh cho nép sát vào người:

- Chết tiệt! – Chàng trai buông tiếng chửi tục.

- Bình tĩnh nào. – Cô gái mỉm cười nhẹ nhàng, dùng bàn tay ngà ngọc vuốt nhẹ ngực chàng trai ý bảo anh ta hạ hỏa.

- Hừ...ai bảo em quá đẹp khiến tất cả bọn sói già kia phải nhìn chứ? Anh đã nói rồi, em đừng mặc bộ đồ này! Thực là quyến rũ chết người đấy Tiểu An. – Hấn cau có.

- Thôi nào Đăng...nếu đã thế thì anh phải cảm thấy may mắn khi mình là người đàn ông của em chứ? – Nó nhếch mép.

- Phải...là may mắn! – Hấn gật gù, thật sự phải cảm ơn là số phận của hắn quá may mắn khi ông trời đẩy cô gái xinh đẹp này vào tay mình.

- Được rồi...chúng ta cùng vào. – Nó gật đầu.

Nghe lời nó, hấn ôm eo cùng nó tiến vào. Đưa tầm thiệp mời dành cho Monster cho tên vệ sĩ đứng canh ngay cổng, anh ta xem kỹ rồi lại ngược nhìn cả hai như đánh giá. Sau lại cúi người cung kính với cả hai:

- Ngài cùng tiểu thư theo tôi.

Người vệ sĩ dẫn cả hai lên tầng cao nhất của casino, nơi diễn ra cuộc đấu giá. Cung kính mời họ đi vào, tên vệ sĩ nhanh chân rời khỏi đó. Nơi đây không tới lượt anh ta có thể vào, thậm chí là liếc mắt.

Rất nhiều người đang đứng uống rượu ở quầy bar, một số lại tụ tập nói chuyện. Thực là ngoài những chuyện như hợp tác thì nó cũng chẳng nghĩ ra lí do gì khác để bọn họ nói chuyện với nhau.

Hấn thấy nó chăm chú nhìn mọi thứ xung quanh, liền kéo nhẹ tay nó một cái:

- Kun và Ellie đâu? Họ chưa tới? – Hấn hỏi.

- Ừm...trước khi đến đây Ellie phải ghé một nơi trước lấy “hàng”. – Nó gật đầu.

- “Hàng”? – Hấn nhướn mày, việc này có trong kế hoạch sao? Mà thứ “hàng” nó nói là thứ gì?

- Phải...chỉ là mấy món đồ chơi phòng bắt trắc thôi. Ellie thích nên em để cho nó lấy. – Nó nhún vai.

- Thế khi nào họ tới?

- Em không rõ nhưng chắc cũng sắp. Anh ở đây uống rượu rồi đi bắt chuyện với một số người đi, biết đâu sẽ mở rộng thêm mối quan hệ hay...tìm ra chút thông tin gì đó thú vị? – Nó nhếch môi nhìn hấn xong quay lưng đi.

Có điều, nó chỉ mới bước đi được một bước đã bị hấn níu tay lại. Hấn nhăn mặt:

- Em muốn đi đâu?

- Đi toilet chút thôi, và lại cần phải chuẩn bị một vài thứ. – Nó mỉm cười, đưa tay lên vén ra sau tai vài sợi tóc mái lòa xòa trước mặt.

- Cần thận. – Hấn nhíu chặt mày một lúc rồi nói.

- Biết rồi! – Nó cười nhẹ, nhón chân lên hôn nhẹ vào má hấn một cái rồi bước đi về hướng nhà vệ sinh.

Nó bước khi khuất tầm mắt của mọi người, khi vừa đến trước cửa nhà vệ sinh lại vòng đi về hướng lối thoát hiểm vắng tanh không có người.

Tránh tất cả những hệ thống camera, nó như con mèo nhỏ luồn lách đến trước cửa phòng theo dõi. Dùng tay vuốt lại tóc và chỉnh lại quần áo, nó mở cửa bước vào đây tự tin.

Bên trong phòng theo dõi đặt những màn hình truyền hình ảnh từ camera khắp casino tới, có điều hiện tại không có lấy một người bảo vệ nào ở đây cả. Thay vào đó là một cô gái rất xinh đẹp đang ngồi ở ghế sofa, mái tóc dài màu đen óng xoắn lộn, mày kiếm mắt to tròn màu đen, mũi cao, môi đang cười

giương giương tự đắc nhìn nó.

Thấy con người trước mặt, nó chẳng tỏ ra bất ngờ là mấy, như thể đã đoán trước được. Cũng phải thôi, nơi đây là nhà cô ta, cô ta có ở đây cũng chẳng lạ. Cô gái nhìn biểu hiện của nó, giọng uể oải đầy chán nản:

- Hình như cô không thấy bất ngờ? Tôi cố tình muốn tạo bất ngờ cho cô đấy.

- Hừ...kiểu cách. Cô nghĩ tôi đoán không ra cô ở đâu? – Nó nhướn mày.

- Có lẽ vậy. – Cô gái nhún vai, gác thẳng hai chân lên chiếc bàn trà đối diện, nhìn không ra đâu là dáng vẻ của thực nữ.

- Nhã Ngọc...cô đang tự phá hủy hình tượng thực nữ với kiểu ngồi đó đấy. – Nó khéo léo nhắc nhở.

- Hừ? Tôi không phải là thực nữ. – Nhã Ngọc hơi liếc nó rồi mới trả lời. Có thể nói đây là một ví dụ điển hình cho kiểu người lười nói chuyện.

- Có thể?! – Nó nhún vai.

- Thế cuối cùng là làm sao cô biết tôi ở đây? – Nhã Ngọc vờ về lộn tóc.

- Cô quan sát tôi được bằng camera thì tôi cũng có thể hack camera để xem cô đang ở đâu. Ngoại trừ nơi này, những nơi khác đều bị theo dõi. Không thấy cô trên màn hình chỉ có hai trường hợp: một là cô chưa tới, hai là chỉ có thể ở đây. – Nó nhàn nhã giải thích, đi tới ngồi xuống ghế sofa, tự rót cho mình một chén trà như nơi vô chủ.

- Chắc...đúng là Venus. – Nhã Ngọc tặc lưỡi, cũng chẳng để ý mấy đến những hành động của nó.

- Cảm ơn đã khen. – Nó nhấp một ngụm trà rồi mỉm cười đáp.

- Haiz...thế rốt cuộc là muốn tôi giúp thế nào? – Nhã Ngọc bật người ngồi thẳng dậy.

- Là thế này... - Nó chồm người tới nói nhỏ vào tai Nhã Ngọc vài câu, gương mặt cô dần dần chuyển sang thích thú rồi cười to:

- Hahahaha...Quý kè! Đầu óc cô thật chỉ chứa những thứ quý kè! – Nhã Ngọc cười, ánh mắt lộ rõ tia khát máu.

- ... - Nó không nói gì, chỉ nhìn Ngọc rồi cũng cười nhẹ.

Quý kè? Quả thật là như vậy. Trong đầu nó mà không chứa thủ đoạn thì chắc đã không leo lên được vị trí ngày hôm nay. Mà còn cô gái bên cạnh, so với nó thủ đoạn cũng trăm cái, không cái nào là hai bên thua nhau. Thế mới bảo là đến bây giờ vẫn chưa phân được thắng bại.

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quý - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 3.2

Nhã Ngọc chậm rãi đứng dậy, sửa sang lại đầu tóc rồi bước gần tới phía cửa sổ, mở toan ra. Gió lùa vào thật lạnh, những ngày đầu năm ở Mỹ thật có chút rét.

Nhìn thấy gương mặt thắc mắc như muốn hỏi của nó, Ngọc lười nhác phải giải thích nhưng vẫn buộc phải mở miệng:

- Bảo vệ đang tới, cô muốn để họ bắt gặp đang lộn vồn xung quanh khu vực cấm này? Bên trên là nhà sinh cùng tầng lầu nơi diễn ra buổi đấu giá.

- Hi...không ngờ cô quan tâm tôi?! – Nó bật cười, cũng bước về phía cửa sổ.

- Tất nhiên, cô chết tại nơi này cũng hơi tiếc, dù sao cô cũng là đối thủ của tôi. Nếu cô chết, chẳng ai xứng để tôi so sánh. – Nhã Ngọc đứng dựa người vào tường.

- Vậy tôi cảm ơn, việc còn lại mong cô giúp đỡ. – Nó nhún vai.

- Cô học được thói khách sáo từ bao giờ thế? Chẳng qua tôi cần phải giúp cô lúc này thôi. Tôi và cô luôn chung kẻ thù, kẻ thù của cô cũng như là của tôi. Tôi cũng giống bạn Bảo Vi đối với cô, chỉ là...họ đối với cô không đối nghịch, còn tôi với cô lại là đối thủ. – Nhã Ngọc vén mái tóc lòa xòa ra sau

tai.

- Tôi biết...nhưng dù sao cũng phải cảm ơn. Tôi đi trước, gặp nhau tại hội trường. – Nó nháy mắt, nhanh nhẹn leo qua khung cửa sổ mở toan, phóng lên trên.

Nhã Ngọc ló đầu ra ngoài nhìn, dù biết rõ bản lĩnh của nó chẳng thua kém bản thân nhưng cũng cảm thấy lo lắng. Đây có thể là giải pháp câu nói: “Anh hùng tiếc anh hùng” hay không?

Nó thuận tiện luôn thân người nhỏ nhắn qua cửa thông gió của nhà vệ sinh trên tầng lầu. Cũng may thời điểm hiện tại, buổi đấu giá đang chuẩn bị bắt đầu nên không có ai bên trong.

“Cộp”

Nó đứng vững trên mặt đất, tiếng giày cao gót va chạm nền gạch vang lên đầy âm u.

Nhìn vào trong tròng, nó sửa sang lại quần áo, đầu tóc. Thấy tất cả mọi thứ đã ổn, miệng nó nhếch lên cười rồi bước ra ngoài.

Hướng chân về phía hội trường diễn ra buổi đấu giá, nó dáo dác ngó xung quanh để tìm vị trí hẳn ngồi.

Thật không khó để nhận ra Đấng trong hàng vạn khách mời ở đây. Thứ nhất, hẳn từ đầu là luôn có một ánh hào quang bao trùm lấy bản thân, rất dễ dàng nhận thấy. Thứ hai, Monster và Killing là những bang phái đứng đầu, tất nhiên vị trí ngồi cũng phải đặc biệt, là hàng ghế đầu. Vậy chỉ cần lướt qua hàng ghế đầu là đã có thể tìm ra.

Bước chân đầy tự tin tới bên cạnh chỗ ngồi còn trống cạnh hán, nó nhẹ nhàng ngồi xuống.

Vừa thấy nó bên cạnh, hán đã không biết vì sao mà lòng dưng như buông được gánh nặng, nhẹ thò ra một hơi. Lâu quá chưa thấy nó trở lại, hẳn cứ sự đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ thấy nó lành lặn trở về, tâm tình bỗng dưng được thả lỏng.

- Em đi đâu mà lâu vậy? Xảy ra chuyện? – Hán hỏi thăm

- Không có chuyện gì. Chỉ là ngồi lại nói chuyện một chút với một người. – Nó lắc đầu.

- Ai?

- Chủ nhân của Dương gia. – Nó thò ra một hơi, ánh mắt có tia buồn. Mất một lúc tra hỏi Nhã Ngọc xem tung tích hiện tại của Bảo Khang đang ở đâu, kết quả là cô ta chung thủy không tiết lộ dù chỉ một chút.

- Cô ta không nói chuyện đó à? – Lúc này Killer đi tới, vừa vặn nghe câu nói của nó cũng đủ hiểu là có chuyện gì.

Có điều anh thắc mắc, tại sao lại phải đi gặp Dương Nhã Ngọc trong tình huống này? Đây là đang thi hành nhiệm vụ, thật sự không hiểu vì lý do gì mà nó còn tâm tình đi tìm cô ta tán gẫu, trừ phi là muốn mượn thế lực Dương gia nhưng tay vào chuyện.

Với tính cách của nó, Killer chắc chắn nó sẽ không chọn thời điểm này để hỏi về Bảo Khang. Nếu thế thì tại sao lại phải gặp nhau? Mà nếu là mượn thế lực theo những gì Thiên nghĩ thì không có khả năng. Rõ ràng lúc phổ biến kế hoạch tác chiến không có phần này. Rốt cuộc, có điều gì khó hiểu ở đây?

- Không...không nói. Là nhất định không. – Nó lắc đầu lia lịa.

- Có chuyện gì thế? Không nói? Là không nói chuyện gì? – Hán dờ mắt ra.

- Chuyện này nói ở đây không tiện đâu, về nhà rồi nói tiếp. – Vanessa đứng sau lưng Killer, kéo nhẹ tay anh. Chuyện của dòng họ Kiwasato, bên ngoài hoàn toàn chẳng thể soi mói được. Nếu tin tức cậu út của gia tộc này bỏ đi lọt ra ngoài, thật không biết sẽ có chuyện gì xảy ra? (Hehe...biết Bảo Khang là ai rồi nhii?? ^.^~)

- Haiz... - Killer thờ dài, gật đầu với ý kiến của người yêu.

- À...mà vẫn chưa thấy Ellie với Kun đâu nhii? Còn Jersey và David? – Nó nhìn nghiêng xung quanh.

- Hừ... tìm tao à người yêu? – Ellie từ sau lưng nó, đập mạnh tay tay xuống vai Venus

- Mày... - Nó quay người nhử mày. Giật mình thì nó không có, chỉ là sao tự dưng lại giờ cái trò trẻ con này?

- Hehe...đừng nhìn tao thế. Tao với Kun ghé sang kia lấy chút đồ, mà ở đó có nhiều món mới lắm, tao phải thử một hồi với chọn được vài món tâm đắc nhất để lấy nên hơi trễ. Còn chị Jersey còn đang bên kia bố trí, chắc tầm 10p nữa mới sang tới đây. – Ellie trả lời nó rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Tới giờ bắt đầu rồi!

- Khả năng làm việc của chị ấy hình như dạo này xuống dốc nhii? Đã hơn 45p mà chưa xong? Cần thêm thời gian? – Nó khoanh hai tay trước ngực, giọng nói có phần thân nhiên nhưng chính Ellie và Vanessa hiểu rõ ý tứ trong câu nói ấy. 45p là quá nhiều thời gian! Đối với một sát thủ, thời gian là điều kiên kị. Phải tận dụng triệt để và rút ngắn khoảng thời gian bởi vì, ai mà biết được, nếu kéo dài thời gian ra thì nguy hiểm lúc nào sẽ bắt ngờ xuất hiện

chứ?

- Trục trục nhỏ. – Jersey bước lại gần, cúi người nói nhỏ vào tai nó.

- Chuyện gì xảy ra? – Nó nhướn mày.

- Bọn chúng thuê rất nhiều phòng của khu khách sạn đó. Thật không biết bọn chúng sẽ đặt người vào phòng nào thế nên cần không ít thời gian để xác định chính xác vị trí. Chúng ta không đủ người để canh hết số lượng phòng ấy. – Jersey lại tiếp tục nói nhỏ vào tai nó.

- Bao nhiêu?

- 16 phòng. – David nhăn mặt, anh chàng không ngờ bọn người này lại chịu chi đến vậy.

- Nếu huy động quá nhiều người sợ rằng sẽ “rút dây động rừng”. Tốt nhất vẫn là cẩn thận. – Jersey nói tiếp lời của David.

- Thế cuối cùng kết quả? – Nó có vẻ chăm chú.

- Xong rồi. Chỉ cần con mồi vào bẫy. – Jersey nở nụ cười quỷ dị.

- Ok... vậy đã phát hiện ra con mồi ở đâu chưa? – Nó gật đầu xong rồi hỏi, mắt nhìn cả bọn.

- Thấy ông ta rồi, nhưng đi cùng ông ta chỉ có 1 cô gái thôi. – Hấn trả lời nó.

- Một thôi sao? Cô gái đó có hình xăm ngôi sao mười cánh sau tai? – Nó nhíu chặt mày. Chuyện gì thế này? Nó đoán sai rồi sao? Nhưng mà không thể. Nếu nói nó đoán sai thì thật cũng có khả năng, nhưng mà đây là thông tin nó được nghe từ “nội gián”. Sao lại có sự nhầm lẫn được?

- Phải. Chỉ có một thôi. Cô ta mặc váy màu đỏ, tóc đen buộc cao. Gương mặt nhìn như người Nhật Bản. – Hấn gật đầu xác nhận.

- Tóc đen, gương mặt như người Nhật? – Nó nhắc lại, mày dần ra được một chút nhưng vẫn còn nhìn ra sự khó chịu.

- Sao thế được? – Kun đứng im lặng này giờ cũng lên tiếng.

- Làm sao mà không được? – Hấn ngược nhìn Kun.

- Lúc này tao cũng có thấy ông ta, nhưng lúc đó ông ta lướt ngang qua một cô gái váy xanh. Rõ ràng là lúc cả hai đi ngang nhau có liếc nhìn nhau. – Kun gật đầu, bộc bạch nói những điều mình thấy.

- Thì sao? Cô gái với ông ta đi ngang thôi mà? – Ellie nhéo một cái vào tay Kun.

- Áaa...á...đau...đau anh! Nhưng anh nhìn thấy chắc mà, sau tai cô gái đó cũng có hình xăm! – Kun rên nhỏ. Cậu chàng dù rất đau nhưng cũng chẳng dám hét toáng lên giữa chốn đông người thế này. Ellie ơi là Ellie! Dù sao móng tay nhỏ cũng đâu phải ngắn, lại còn sắc nữa! Đau chết đi được!

- Có hình xăm? – Hấn nhìn lại Kun.

- Phải! – Kun quả quyết.

- Có khi nào mày... – Hấn đang định nói gì nó thì nó cắt ngang.

- Về chỗ ngồi đi, sắp bắt đầu rồi. Việc đó giờ không còn quan trọng. – Nó phẩy tay.

- Ừm...nhưng mà...lát nữa, ai sẽ chặn bắt ông ta? – Vanessa chớp chớp mắt ngây thơ.

- Chuyện đó...đã có người làm hộ rồi. Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay...chỉ là đến đây xem chút kịch, diễn cho trót vở diễn này. Bằng chứng ngoại phạm phải tạo cho hoàn hảo bởi vì rắc rối sắp xảy ra sẽ đánh động tới côm. – Nó cười nhạt, mắt sẫm soi cái móng tay.

- Được. – Ellie, Vanessa và Jersey đồng thanh, quay lưng đi. Chuyện này thật sự chẳng nhất thiết phải hỏi nhiều làm gì. Nếu nó đã nói thế thì tức có chủ ý riêng không nằm trong kế hoạch. Hoặc là phần kế hoạch được phổ biến lần trước không hoàn chỉnh. Thật sự việc nói không nói kế hoạch gốc cho cả ba nghe không phải chỉ xảy ra một hai lần nên có ngu mới không biết. Nhưng dù sao cả ba vẫn không trách hay nói gì, đơn giản...những việc nó làm luôn có lý do.

...

Tất cả mọi người ổn định vị trí ngồi, dường như mọi ánh mắt đều hướng về phía căn phòng trên lầu kia. Đó là mà Dương chủ nhân sẽ ngồi theo dõi buổi đấu giá.

Nhã Ngọc ngồi trên chiếc ghế dựa to, hai chân bắt chéo, tay chống cằm cùng ánh mắt hồ hững đầy lười nhác. Đáng vẻ rất ư là nhàn nhã ấy không nghĩ lại khiến người khác rung mình, chỉ cần là một cái liếc mắt cũng rất đáng sợ.

Trái với dáng vẻ lười biếng kia là bang chủ của Killing. Một cô gái vô cùng xinh đẹp, đôi mắt tím to tròn thực thu hút. Có điều vẻ đẹp đó lại là thứ gây chết người không nên đụng vào. Cái danh của bang Killing không phải ai cũng không biết. Thống trị của một vùng xã hội đen châu Á chính là Killing, mà bang chủ của bang hội ấy chính là cô gái này.

Hai chân bắt chéo, một tay khoanh trước ngực, một tay gác lên cánh tay kia ngồi vãn về lộn tóc mai được uốn xoắn. Tất cả mọi hành động đều toát lên nét con nhà quý tộc. Đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng cứ cười thật nhẹ, rất nhạt như một nụ cười mỉm. Có điều nụ cười đó lại như muốn đóng băng tất cả. Như một vị nữ vương uy quyền.

Khí thế của nữ vương cùng khí thế bất cần nhưng đáng sợ ấy đối lập nhau, tạo thành một không khí rất quý dị.

Nhà Ngọc hướng tầm mắt về phía nó, mắt cũng chịu khó mở to hơn được một tí rồi thôi.

Về phía nó, ánh mắt hướng về phía đối thủ cùng chiến tuyến đêm nay của mình càng lấp lánh hơn, môi nhếch cao hơn một chút và nụ cười càng ngày càng sâu.

Người MC lúc này mới bước ra từ trong khán đài, trên tay là một xấp giấy. Chắc chắn đó là danh sách những thứ đá quý được đấu giá, kèm theo là niên đại của chúng.

- E hèm...tôi xin phép được bắt đầu buổi đấu giá hôm nay. Trước tiên, xin cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian, xem như là cho Dương gia của Dương chủ nhân một tí mặt mũi. – Người MC mở lời.

“Bốp...bốp...bốp...”

Tất cả mọi người vỗ tay. Nó thật sự hiểu trong lòng những người có mặt ở đây đang nghĩ điều gì. Cho Dương gia một tí mặt mũi là điều bắt buộc phải làm nếu không muốn mất đi một chỗ bợ đỡ. Quang trọng hơn nếu xem thường Dương gia, những kẻ hiện đang ở Mi và Pháp thậm chí có thể trong một ngày bị hất cẳng ra khỏi đất nước. Ai có thể không làm được nhưng Dương gia là chỗ không nên đụng. Đến cả quan chức của một quốc gia cũng phải xem xét mà cho họ mặt mũi chứ đừng nói tới ai!

- Và không làm mất thời gian của quý vị. Thứ đá quý đầu tiên trong đêm nay là... - Anh MC bắt đầu buổi đấu giá.

Từng loại đá quý bắt đầu lên sàn đủ các loại, từ rất nhiều niên đại khác nhau.

Tiếng hô giá cứ liên tục chen nhau khiến không khí như nóng hổi. Gì chứ đừng đến chuyện chi tiền bạc, ai ai cũng tính toán với nhau.

...

Tại một căn phòng khách sạn cách đó không xa, ngồi trên giường là một chàng trai đang cầm ipad rất chuyện chú nhưng trong lòng lại bức bối.

Haiz...tự dưng lại bị kéo sang đây vác cái của nợ này vào người. Đang ở Anh hưởng những ngày tháng rất êm đềm cùng người yêu thì đột nhiên bị vướn vào vụ việc rắc rối này. Thật tức chết!

Cánh cửa phòng tắm mở ra, một cô gái mặc áo choàng tắm màu trắng bước tới gần người con trai, ôm lấy cổ anh chàng:

- Thế nào? Có tin hiệu chưa? – Cô gái hôn nhẹ vào má chàng trai.

- Chưa. Anh thật rất muốn nhấn nút ngay, san bằng nơi đó thành bình địa rồi đi về ngay lập tức. Rõ ràng việc này không liên quan đến chúng ta, sao lại phải giúp?

- Hoàng à...lâu lâu đụng tay vào mấy việc này cũng có sao? Chỉ là chút chuyện nhỏ anh có cần phải suy xét?

- Hừ...anh không biết nên nói là em quá tốt bụng hay thích mua việc vào người đây nữa Thụy Dương? – Hoàng cau kinh.

- Tụi nó là em gái em – Thụy Dương tốt bụng nhắc nhở Hoàng.

- Thì sao? Nhưng tụi nó là Tứ ma nữ, không lẽ không tự lo được?

- Anh...! Dù sao thì cũng phải có lúc tụi nó cần giúp đỡ. Mà chính em bảo với tụi nó rằng lâu lâu có nhiệm vụ gì hay thì cho em làm chung. Nếu em không nói thế tụi nó cũng chẳng gọi điện thoại nhờ vả đâu! – Thụy Dương tức giận, đứng dậy quay lưng đi về phía vali.

- Này...em giận hả? – Hoàng kéo tay Dương lại.

- Hừ! – Thụy Dương quay mặt sang chỗ khác, không thèm nhìn anh chàng.

- Thôi mà...anh bức tại...họ phá chuyện tốt của anh! – Hoàng kéo Dương vào lòng, hai tay ôm chặt eo cô nhóc.

- Chuyện tốt? Lại chuyện gì? – Dương chán ghét chẳng thèm vùng vẫy.

- Haiz...anh hẹn pama ngày mai sẽ dắt em sang chơi. Nhưng mà với tình hình này thì không ổn nên anh dời lại ngày khác. Dù sao đây cũng là lần đầu em

và pama anh gặp mặt nhau, dời hẹn như vậy có vẻ không hay. – Hoàng thở dài.

- Sao chuyện này em không biết? – Thụy Dương mở to mắt giật mình.

- Anh sợ em biết rồi lại lo lắng nên không nói. – Hoàng vùi mặt vào cổ Thụy Dương.

- Anh thật là! Chuyện này lẽ ra phải nói để em còn chuẩn bị. Anh có tính độc tài từ bao giờ thế? – Dương thúc nhẹ tay vào bụng Hoàng.

- Hi...đau anh! Em có biết vì em anh mới chịu giúp bọn nó không? Báo hại anh lỡ mất một ngày đưa người em về nhà. Chuyện này em tính bồi thường thế nào cho anh? – Mặt gian nhân Dương.

- Anh! – Thụy Dương chẳng chút nể mặt người yêu, dùng sức đẩy Hoàng một cái rồi đứng dậy thay đồ, cứ y như con mèo nhỏ xù lông.

Cơ mà lại đáng yêu!

Nhìn dáng vẻ này của Thụy Dương, Hoàng lại càng thấy vui vẻ. Phải nắm thật chặt, không được buông tay. Biết người thật đông quá, chỉ sợ một cái lỏng tay cũng đủ để không tìm lại được nhau.

...

Sau hơn 3g đồng hồ của buổi đấu giá. Cả trăm viên đá quý đã được mua lại với giá cả trên trời. Và cuối cùng, mục tiêu cũng sắp được xuất hiện!

- Thưa quý vị, buổi đấu giá đêm nay chỉ còn lại duy nhất một sản phẩm cuối cùng. Có lẽ, nó chính là mục tiêu của rất nhiều người ở đây hôm nay! – Người MC giới thiệu rồi vỗ tay hai cái, từ bên trong khán đài có một người đẩy một chiếc xe ra, bên trên được phủ vải nhung màu đỏ.

Người MC gạt đầu ra hiệu cho người kia lui vào, bản thân đi đến gần bên chiếc xe đẩy, dùng hai tay cẩn thận vén tấm nhung đỏ lên để lộ vật bên trong.

Môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, một kế hoạch đã sắp chờ được đến lúc thu lưới!

Bên dưới lớp nhung đỏ là một viên đá quý to bằng cỡ bàn tay được đặt trong một chiếc hộp, là một viên kim cương đen nhưng trong suốt, không đục ngầu. Dưới ánh đèn vàng, viên kim cương phản chiếu ra nhiều màu sắc thật diễm lệ.

- Đây là viên đá lam điền đảo giới xã hội đen khắp các châu lục những tháng vừa qua. Viên Black Wings! – Người MC trịnh trọng nói.

“Xì xào...xì xào...”

Khắp các chỗ ngồi trong hội trường vang lên tiếng nói nhỏ nhỏ. Nhiều người còn chồm lên xem xem viên đá kia là thế nào.

Ngồi bất chéo hai chân, nó dùng ngón trỏ miết nhẹ trên môi, nét cười của nó càng sâu hơn. Chưa từng nghĩ mức độ ảnh hưởng của viên đá này lại lớn như vậy.

- Giá khởi điểm cho viên đá này là 130 triệu dollar. – Người MC nhẹ nhàng nói một câu.

Choáng!

Thật sự là rất choáng!

Chưa từng nghe có viên đá nào lại đắt đến như thế.

Khi tất cả mọi người đang do dự, một cô gái mặc váy xanh đứng dậy mở miệng:

- 200 triệu dollar!

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào cô gái ấy.

200 triệu dollar!

Đây là một số tiền không hề nhỏ, cô ta...

Chưa để bất kì ai tiếp tục hô giá, cô gái áo xanh đã nói tiếp:

- Nhưng trước hết tôi muốn kiểm tra xem viên đá đó là đồ thật hay đồ giả!

Sự im lặng tuyệt đối. Người MC nhìn lên phía Nhã Ngọc, chờ đợi ý kiến. Ngay sau khi nhận được một cái gật đầu thật nhật từ phía chủ nhân, người MC mới dám ra hiệu cho cô gái áo xanh bước về phía viên đá.

Cô gái cầm lên xem xét, ngón tay sờ nhẹ lên từng góc cạnh của viên kim cương. Xong, cô ta đặt viên đá lại trên xe đẩy, gật đầu hài lòng với anh MC, nói:

- Tôi thực hài lòng, đây là đồ thật!

Có điều, vừa dứt câu nói thì...

“Phụt”

Toàn bộ đèn trong hội trường đều vụt tắt. Một khoảng tối đen thật đáng sợ!

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 3.3

- Màn biểu diễn bắt đầu rồi. – Hoàng lướt nhẹ tay trên màn hình ipad.

- Thế nào? Có tín hiệu rồi? – Thụy Dương đứng bên cửa sổ, nhìn về hướng casino sáng đèn.

- Bắt đầu hành động. – Hoàng gật đầu.

- Được...bắt đầu thôi. – Thụy Dương cười nhẹ, bước tới gần Hoàng rồi cúi đầu xuống từ từ.

Khi hai gương mặt chỉ còn cách nhau 5cm, ngón tay thon nhỏ của Thụy Dương chạm nhẹ vào màn hình ipad trên tay Hoàng.

“Bùm...âm...”

Mặt đất hơi rung nhẹ, một âm thanh to vang lên muốn xuyên thủng cả màn nhĩ người khác.

Thụy Dương nhếch môi cười nhẹ rồi đứng thẳng người dậy, vén lại mái tóc rồi lấy cái nón lưỡi trai đen đặt trên bàn trà đội lên đầu, kéo sụp xuống che đi gương mặt.

Hoàng vội về mặt bất đắc dĩ, vòng tay sang eo Dương, kéo sát về phía mình:

- Sao em lại làm vậy?

- Em thích thế. Có như vậy con mới có thể rời khỏi vị trí ban đầu chứ? Em lúc này là thợ săn, con mồi vẫn đứng yên ngay chỗ nó chọn thì bắt lợi em hưởng sao? – Thụy Dương nói, về mặt hơi bất đắc dĩ.

- Em nên cẩn thận. – Hoàng dặn dò.

- Em hiểu, Nữ tước không chỉ là cái danh vô thực. – Thụy Dương hôn nhẹ lên trán Hoàng trấn an rồi ngoảnh bước ra khỏi phòng.

Đóng nhẹ lại cánh cửa, môi cô nhóc xuất hiện một nụ cười. Ở vị trí của một người thợ săn, mỗi cuộc săn bắt là một sự thú vị khó diễn tả. Cũng như lúc này, cảnh con mồi cố gắng chạy thoát khỏi tầm ngắm của kẻ muốn săn nó quả thực là một trò chơi rất thú vị.

Có điều ngay từ sớm, Thụy Dương đã rút chân ra khỏi cuộc chơi ấy. Không phải vì đã chán hay không lưu luyến gì mà bởi những con mồi đủ để khơi dậy hứng thú của cô không nhiều. Hầu hết toàn là những người ở cạnh. Nhưng mà xem ra, lần này phải đích thân Nữ tước ra mặt săn mồi, thật không thể nói trước chuyện gì có thể xảy ra...

...

Vài giây sau, ánh đèn trong hội trường buổi đấu giá lại vụt sáng. Mọi người lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Bản thân vốn là những người có máu mặt, ai mà có thể đoán trước được trong bong tối bản thân có xảy ra chuyện không may hay không?

Ai cũng nhẹ nhõm cho sự an toàn của bản thân mà không để ý rằng, trong hội trường đã vắng đi vài cái bóng. Tám ghế đầu tiên đã mất dáng vị chủ nhân của nó, cũng như ba ghế ngồi cuối hội trường cũng vậy. Đặc biệt hơn hết, Dương Nhã Ngọc cũng đã bốc hơi trong vài giây ngắn ngủi đó.

Rốt cuộc, chuyện gì sắp xảy ra mà nhiều gương mặt có máu mặt như thế lại đồng loạt biến mất chỉ trong vài giây điện mắt?

Người MC vội vàng đưa mắt về phía chiếc xe đẩy, viên Black Wings vẫn còn đó. Anh ta chợt thở ra một hơi, lo sợ trong lòng cũng giảm bớt hơn phân nửa rồi quay sang nhìn những vị khách đang từ ổn định mà không nhìn kĩ lại, trên mặt viên đá đỏ không hề có hình con bướm được tỉ mỉ khắc lên.

Đúng lúc đó...

“Bùm... ầm...”

Một âm thanh lớn vang lên đỉnh óc, kèm theo là đợt rung chuyển mạnh dưới chân, các bức tường kiên cố cũng muốn nứt toát cả ra đầy kinh sợ.

“Ế...Ế...Ế...”

Tiếng chuông báo cháy vang vọng kinh hoàng, khiến tâm vốn vừa được trấn tĩnh lại một lần nữa hoảng sợ cực độ.

Nơi đây là đâu mà chẳng khác gì địa ngục? Vài giây trước vừa thấp thỏm do điện mất, khi vừa trấn tĩnh được bản thân lại xảy ra nổ bom?

...

“Huych...huych...”

Tiếng bước chân chạy gấp gáp trên dãy hành lang vắng tanh le lói chút ánh sáng.

Một cô gái thân mặc chiếc váy đỏ kéo theo một người đàn ông khoảng 40 tuổi gấp rút chạy mà không biết vẫn luôn có một ánh mắt theo dõi họ.

“Viu...”

Một thứ gì đó xé gió phóng thẳng tới cả hai người bọn họ.

“Bốp”

Cô gái đẩy người đàn ông sang một bên khiến ông ta va vào vách tường vang lên một tiếng động, bản thân cô cũng nép người sang bức tường bên cạnh.

Là dao!

Được huấn luyện từ nhỏ một cách bài bản, việc nhìn thấy một thứ gì đó trong hoàn cảnh ánh sáng không đủ cũng không hẳn là khó khăn đối với bản thân cô gái này.

Có dao phóng tới, tức có người theo dõi! Là nguy hiểm rình rập.

Vấn đề, kẻ này chắc hẳn hơn cô một bậc mới có thể đi theo mà làm cả hai người không phát hiện. Cô cơ bản không nghe thấy hơi thở của kẻ kia!

- Kẻ nào đánh lén? Đi ra! – Cô gái quát lớn.

Cả không gian im lặng, không một tiếng trả lời. Mất một lúc sau, một giọng nữ cười ghê rợn phát ra vọng khắp các dãy hành lang khiến người khác bùn rùn tay chân mà sợ hãi:

- Ha...hahahaha...

Cô gái chợt chau chặt đôi lông mày thanh tú trong khi người đàn ông kia đã muốn ngất ngay tại chỗ, gương mặt ông ta tím tái lộ rõ sự sợ hãi.

Không chần chừ lâu, cô gái kéo tay người đàn ông quay đi chạy thực mạng. Ông ta cảm thấy rõ ràng được sự nguy hiểm nên dốc sức chạy, vừa chạy vừa thở dốc hỏi cô gái:

- Sao...phải chạy? Cô không...giết...kẻ đó?

- Lo mà chạy đi. Nếu tôi giết được thì cũng chẳng cần bỏ trốn thế này. Ông mà tuột ở lại tôi cũng chẳng thêm lo cho cái mạng già của ông đâu! – Cô gái hung hăng nói rồi tiếp tục chạy, đôi tai nhỏ hết sức tập trung nghe ngóng mọi âm thanh xung quanh xem xét điều bất thường.

Ông ta tái mặt. Người mà bọn họ chạm mặt rồi cuộc là ai mà đến cô gái đi cùng với ông cũng phải tháo chạy? Nếu theo như lời cô ta, ông không cố gắng hết sức mình, rất có thể năm mồ chôn thân ông ta chính là ở đây!

...

Đồng thời lúc đó, ngay tầng hầm nơi để xe của casino, có một cái bong nhỏ màu xanh, trên tay là chiếc túi xách đang chạy rất nhanh về phía chiếc Ferrari màu cam. (Casino là hai tòa nhà nằm cạnh nhau nhé. Tòa nhà thứ nhất là khu vui chơi như bao casino khác, khu thứ hai là khu vip, dùng để đón mấy đại gia cũng như khách quý của Dương gia và lần này là nơi tổ chức đấu giá bị nổ bom. Cô gái hiện tại đang ở tầng hầm khu 1).

Bản tay vừa chạm vào cánh cửa xe của cô gái đột ngột rút thật nhanh về. Cảm giác tê dại ở đầu ngón tay khi vừa chạm vào truyền đến từng tế bào, từng noron thần kinh.

Đây là bị điện giật!

Nhưng sao mà xe cô ta lại có điện được cơ chứ?

- Muốn trốn hả?

Cách đó không xa, trên nóc một chiếc Lamborghini màu trắng có một thân ảnh màu đỏ đầy diễm lệ ngồi, hai chân bắt chéo, một tay để trên đầu gối, một tay chống xuống xe nhìn rất cuồng ngạo. Là một cô gái với mái tóc vàng kim dài ngang vai uốn cúp vào đẹp đẽ, đôi môi đỏ nhô lên nụ cười đầy ý vị cùng đuôi mắt cong lên thành một đường đầy thích thú.

Cô gái vừa bị điện giật nhìn thân ảnh màu đỏ trước mắt mình dò xét. Bản thân cô hiểu, hẳn đây là một trong Tứ ma nữ huyền thoại, có điều gương mặt bọn họ mãi mãi là chủ đề bất cứ lúc nào cũng có thể mang ra mà bàn tán. Chung quy cũng là vì những gương mặt đó luôn bị che lại dưới lớp mặt nạ, tổ chức muốn như vậy để đảm bảo an toàn cho các sát thủ của mình.

Có điều, Tứ ma nữ thì ngược lại, việc tìm ra một người và biết gương mặt người đó thật sự không quá khó.

Phái người đi theo dõi, khoanh vùng đối tượng nghi vấn và loại trừ dần là phương pháp chẳng mấy khó khăn mà ai cũng có thể nghĩ ra. Ấy vậy mà nghĩ ra là một chuyện, chuyện quan trọng nhất là người nào được phái đi để cho đối tượng dù có là cao thủ cũng chẳng thể nhận biết được mình bị theo dõi mới là tất yếu. Hoặc đối tượng là người bất cần hơn một chút, vẫn có thể dùng công nghệ thông tin để điều tra.

Ellie chăm chú nhìn gương mặt kẻ kia, trong lòng lúc này thật cảm thấy chẳng mấy dễ chịu. Vì biết cô ta. Là Sarah – Đông quản lý, người dưới quyền của Vanessa.

- Cô muốn rời khỏi đây? – Ellie hơi nghiêng đầu hỏi.

- Cần xin phép? – Sarah biểu lộ rõ vẻ lạnh tanh của mình, ánh mắt kiên định nhưng giọng nói có phần hơi căng thẳng mà chính cô ta cũng không hề biết.

- Tôi không giết cô, không cần căng thẳng. – Ellie lắc nhẹ đầu.

- Cô... dựa vào cái gì cho là tôi căng thẳng? – Sarah hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại bản thân. Cô ta hiểu rõ rằng trước mặt con người này, chỉ cần một sự sợ hãi cơ hồ chỉ thoáng qua trong chốc lát của mình cũng dễ dàng lọt vào con mắt ai kia.

- Tôi tin cô biết tại sao tôi biết điều đó. Nếu cô muốn đi, tôi không cản. Nhưng mà trước hết, bỏ lại thứ cô lấy thì cô mới có cơ hội toàn vẹn ra khỏi đây. – Ellie cười híp mí mắt.

- Ý cô là sao? Tôi chẳng lấy thứ gì không phải của tôi. Mà nếu đã thế thì tại sao tôi phải trả những thứ của mình? – Sarah quay sang giọng chất vấn.

- Có phải đồ của cô hay không, tôi và lòng cô hiểu rõ chuyện đó. Viên Black Wings... vốn dĩ thuộc về người khác. – Ellie nhảy xuống khỏi nóc xe.

- Black Wings? Viên kim cương đen ấy? Cô có nhầm không vậy? An ninh của casino này rất tốt, cô bảo tôi trộm được viên đá chẳng khác nào đang tát vào mặt Dương gia một cái. – Sarah cẩn thận từng câu nói của mình, tuyệt đối không chịu nhận tội.

- Thế cô có dám cho người của tôi kiểm tra túi xách của cô? – Ellie nhìn Sarah đầy thách thức, búng tay một cái “tách”, gần 10 người mặc đồ đen bước ra đứng cạnh Ellie. Mười người này, thật sự là không tầm thường, có thể nói họ là tâm phúc của một Dương Nhã Ngọc đầy thủ đoạn.

- Cô... có biết đây có thể quy vào tội xâm phạm đồ cá nhân của người khác? Xét túi của tôi trong không cô không có quyền được làm như vậy? – Sarah khôn ngoan trả lời, lấy pháp luật ra làm sức ép. Cả đời cô ta chưa từng nghĩ, một kẻ giết người như mình lại lấy luật pháp ra làm lá chắn chối tội.

- Cứ tự nhiên, Mĩ là quốc gia tự do, hưởng hờ các viên chức của các quốc gia này cũng phải nể mặt mũi của Dương gia không hề ít. – Ellie nhếch mép.

- Hừ... cô là đang uy hiếp tôi? – Sarah cười lạnh.

- Chẳng dám. Giờ thì cho chúng tôi xét túi của cô. Nếu chứng minh được cô trong sạch thì cô có thể ra khỏi đây dễ dàng, còn ngược lại... - Ellie nói một hồi thì ngừng, tin chắc nếu nhỏ không nói tiếp Sarah vẫn có thể đoán được về sau.

- Hừ... - Sarah nghiêm mặt, ném chiếc túi xách tới trước mặt 10 tên vệ sĩ.

Được sự ra hiệu của Ellie, một người trong số họ cầm chiếc túi xách lên mở từng ngăn nhỏ ra kiểm tra rất kĩ.

Có điều xem xét vài lần vẫn không tìm thấy!

Người vệ sĩ chán nản lắc đầu với Ellie làm nhỏ nhãn mặt, ánh mắt tối sầm lại còn Sarah thì khoái trá. Nghĩ cô ta dễ dàng chịu thua như thế sao?

Ellie ngược mặt lên trừng trừng ánh mắt nhìn Sarah, trong lòng thật đang cố gắng phân tích mọi chuyện. Rốt cuộc... viên đá đang nằm ở đâu?

...

Trong một căn phòng có bộ sofa đắt tiền, một tủ trưng toàn những loại rượu quý cùng với màn hình TV tinh thể lỏng để quan sát hình ảnh được truyền từ chiếc camera ở tầng hầm, có cả thầy ba người đang ở trong đó.

- Viên đá không cánh mà bay? Xem ra kế hoạch của cô lần này có chút sơ hở. Mà có điều vận cô xui, bị bọn chúng nắm thóp được sơ hở ấy rồi. – Nhã Ngọc hơi hơi chau mày, dù miệng vẫn cười, nói những câu như chọc tức nó nhưng ánh mắt kia rõ ràng là đang tức giận.

- Bình tĩnh đi nào. Nếu dễ dàng thất bại như thế, tôi đã không làm đối thủ của cô được trong suốt 5 năm qua. – Nó khép hờ mắt.

- Vậy viên đá, cô biết nó nơi nào sao? – Nhã Ngọc chột sáng mắt.

- Tôi tin cô biết nó nằm ở đâu, không cần tôi mở miệng chỉ. – Nó chán nản, nhắm mắt mở một con mắt lên liếc nhìn về phía Ngọc.

- Hừm...thì ra... - Nhã Ngọc đảo mắt một vòng rồi như chợt phát hiện ra điều gì, gạt gù cái đầu.

- Màn kịch vẫn còn rất dài, mà xem ra bọn cóm cũng sắp truy tới cửa rồi. Trái bom kia nổ, tính thời gian đến bây giờ cũng đã hơn 7p. – Nó thờ dãi.

- Cô sợ cóm?

- Cô biết là không phải mà. – Nó hung hăng mở mắt nhìn Ngọc.

- Chỉ thuận miệng nói thôi. – Ngọc nhún vai.

- Chắc...cô thật...mà Bảo Khang, sao cô mãi vẫn không nói cho tôi biết nó ở đâu? – Nó tặc lưỡi rồi nói tiếp, giọng chùng xuống.

Nét cợt nhả trên gương mặt Ngọc thoáng chốc biến mất, thay vào đó là con ngươi đen nhìn không thấy đáy, từ người thấp thoáng một lớp băng tỏa hàn khí.

Cùng lúc đó, khi cái tên này thoát khỏi miệng của nó thì có một kẻ đang đứng sẫm soi tủ rượu cũng khựng cả người. Hẩn nhủu mày, Bảo Khang? Cái tên này đối với hắn quả thực không xa lạ nhưng mà...đường như đã lâu rồi không còn được nghe thấy.

Nó nhìn phản ứng của Nhã Ngọc, len lén thờ dãi. Thế nào Ngọc cũng sẽ chọn cách im lặng mà thôi!

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 3.4

Cô gái mặc áo đỏ đứng trước thang máy, đập mạnh vào nút nhấn, gương mặt đầy vẻ bức tức. Thật là tức chết! Sao lại lâu đến như vậy?

- Hahaha...tiếng cười đáng sợ đó lại một lần nữa vang lên, vọng vào các bức tường khiến âm thanh càng thêm khủng khiếp.

Người đàn ông bên cạnh cô gái mặt vốn đã tím tái vì sợ, nay còn khó coi hơn. Thật sự nếu có thứ gì bất ngờ xuất hiện lúc này, ông ta không dám chắc là bản thân còn đứng vững nổi không.

"Tink"

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, vội càng, lần cô gái và người đàn ông đang cố gắng nhanh chóng bước vào thì lại khựng người sững sờ.

- Hừ...

Từ trong thang máy, một bóng dáng mảnh mai bước từng bước thật nhẹ nhàng. Khoé môi xinh đẹp cong lên thành một nụ cười hút hồn, rất lạnh nhạt.

Quần đen áo ba lỗ bằng da, giày cao gót đầy đơn độc, trên đầu là chiếc nón lưỡi trai với hình cây quyền trượng bao quanh bởi gai nhọn được thêu bằng chỉ trắng đầy nổi bật.

Cô gái mặc áo đỏ như thể là bản năng vội vàng bước giật lùi trước nguy hiểm.

Người ngoài nhìn vào không biết, nhưng đối với cô, biểu tượng kia là vô cùng quen thuộc.

Biểu tượng của Nữ tước!

Nữ tước cũng như Tứ mã nữ, là một con ác mộng mà bất kì ai nhắc tới cũng cảm thấy run sợ. Nữ tước giết người vô cùng ngoan độc. Như thể người thợ săn vòn con mồi của mình giống một trò tiêu khiển. Và tất nhiên, thứ làm nên cái tên Nữ tước huyền thoại là con mồi chết không thể nhắm mắt, chết trong đau đớn tột cùng, quằn quại mà ra đi.

- Nữ tước gác cổng địa phủ! - Cô gái mặc áo đỏ bật lên một câu nói. Người ta nhắc đến Nữ tước như nhắc đến người đứng gác trước địa ngục.

- Nữ...Nữ...Nữ tước... - Người đàn ông lắp bắp đầy run sợ. Cái tên này đúng là một ám ảnh đối với ông ta, nhắc đến là chỉ muốn ngất xỉu tại chỗ.

- Thật vinh dự cho tôi...tôi thật không ngờ các người lại nhận ra tôi sớm vậy. - Nữ tước chột khoát trá.

- Cô đến đây làm gì? Chẳng phải cô rút lui từ lâu rồi sao? - Cô gái áo đỏ mím môi.

- Chuyện đó...tôi không có bổn phận phải giải thích cho cô biết. Cô...là Linda? - Nữ tước nở nụ cười.

- Cũng như cô, tôi chẳng có bổn phận phải giải thích chuyện này. - Linda nắm chặt hai bàn tay, mồ hôi từ lòng bàn tay túa ra khá nhiều, chứng tỏ cô đang rất căng thẳng khi đối diện với người trước mặt.

- Haha...cô dám nhại lại lời nói của tôi? - Nữ tước bỗng dừng bật cười lớn.

- Làm sao tôi dám? - Linda ngày càng căng thẳng.

- Chuyện đó cũng chẳng quan trọng, tôi không phải là người nhỏ mọn, câu nệ tiểu tiết. - Nữ tước nhún vai.

- Thế rốt cuộc, cô muốn gì mà chặn đường chúng tôi? - Linda cảm thấy bất an, chắc chắn là có mục đích. Gặp nhau tại nơi vắng vẻ vào thời điểm này hoàn toàn không thể là sự trùng hợp.

- Chặn đường cô? Cô nghĩ tôi rảnh mà làm việc đó? - Nữ tước bật cười.

- Nếu điều tôi nói là không đúng thì cho tôi xin lỗi, phiền cô tránh đường cho chúng tôi. - Linda nheo mắt nghi ngờ một hồi rồi nói. Không phải chứ? Cô ta không có ý định nhắm vào hai người sao?

- Muốn đi? Cô nghĩ quá đơn giản rồi. - Nữ tước nhướn mày.

- ... - Linda cứng họng. Quả nhiên, ý định xuất hiện của cô ta không hề đơn giản. Nhưng mà là nhắm vào viên đá Black Wings, nhắm vào kẻ đang bị tổ chức truy nã hay...

Nữ tước không chút chần chừ, vẫn thong dong như thể chẳng có chuyện gì gấp gáp mà bước tới gần Linda. Bàn tay nhỏ bé khẽ nâng cằm cô gái trước mặt, Nữ tước cười như có như không.

- Tôi nghĩ cô là người thông minh, sẽ biết được mục đích của tôi hôm nay... - Nữ tước thì thầm vào tai Linda.

- ... - Linda căng thẳng, không mở miệng nói.

- Nhưng mà xem ra tôi đã đánh giá cô quá cao rồi nhỉ? - Nữ tước tiếp lời.

- Là cô muốn giết người đàn ông này? - Linda cắn chặt môi dưới.

- Haha...hoàn toàn không chỉ là như thế! - Nữ tước bật cười thật to.

- Viên đá? - Linda lại tiếp tục hỏi.

- Cũng không hẳn. - Nữ tước nhún vai.

- Không lẽ...mục tiêu của cô lại là tôi? - Như vỡ lẽ ra chuyện gì đó, Linda bắt chợt cười lạnh một cái. Hóa ra chung quy vẫn là muốn mạng của cô.

- Rất tốt! Lần này cô đoán cũng có phần đúng. Chỉ tiếc...giết cô lúc này vẫn không nằm trong kế hoạch của tôi.

- Hừ muốn gì thì giải quyết thật nhanh đi. Tôi và cô mất khá nhiều thời gian tán gẫu rồi đấy. - Linda lạnh nhạt.

- Tôi thích phong cách này của cô. - Nữ tước cười, thân thể bước nhanh ra sau vài bước để tạo khoảng cách thuận lợi.

"Vút"

Một âm thanh xé gió rất rõ ràng vang lên trong bóng tối.

"Huych"

Tiếng một thứ gì đó khá mềm đỏ ập xuống đất như thể một xác người, kèm theo đó là những giọt nóng ẩm ướt bắn lên tung toé mọi phương.

Tanh nồng xộc thẳng vào mũi khiến cả Nữ tước và Linda đều có chút không quen.

Qua khung cửa sổ, mượn ánh trăng để nhìn rõ mọi thứ trong bóng đêm mờ mịt, Linda thấy rõ bộ mặt kia, một cỗ sát khí đến kinh người mà e rằng mãi mãi cô vẫn không thể nào sánh nổi. Cỗ sát khí ấy rành rành là được tôi luyện theo năm tháng, là qua một quá trình đầy những đau khổ chứ chẳng phải ngày một ngày hai.

Nữ tước tay vung một roi hướng về phía Linda, thân thủ nhanh đến nỗi chóng mặt. Biết bản thân chẳng thể nào né tránh kịp đòn này, Linda nhanh tay kéo áo người đàn ông đến trước mặt che chắn.

Ông ta lúc này đã quá hoảng hốt, chẳng kịp phản kháng lại trước hành động của Linda mà chỉ biết chết sững, cả người chịu đòn.

Chiếc roi da chẳng chút chần chừ quật thẳng vào người đàn ông. Nó như kẻ không có mắt chỉ biết nhắm đến con mồi đã được định trước của mình.

Chỉ một lần vung roi như thế, người đàn ông đau đến mức trợn trừng con mắt mà ngã xuống chết. Những cái gai sắc nhọn trên chiếc roi cắm sâu vào da thịt ông ta đầy ghê tởm.

Đến khi Nữ tước thu lại roi, máu từ những chỗ bị gai đâm bỗng phụt ra, bắn tung toé khắp mọi nơi. Cái thứ chất lỏng nóng hổi ấy liên tiếp dính vào người hai cô gái.

- Cô sẵn sàng hy sinh đi kẻ bên cạnh mình để bảo toàn tính mạng? - Nữ tước cười khẩy.

- Một kẻ đã trở nên vô dụng thì còn giữ lại làm gì? Để hắn sống mà liên lụy đến tôi thì tất nhiên tôi sẽ giết. Dù sao nếu cô không giết hắn thì tôi cũng định sẽ kết liễu hắn ta ngay sau khi rời khỏi đây. - Linda chậm rãi đáp, tay cũng nhanh chóng rút hai con dao găm giấu ở đùi, bên trong lớp váy.

- Cô tính đấu với tôi chỉ bằng hai con dao? Cô nghĩ mình sẽ thắng?

- Cho dù không có cơ hội tôi cũng biến thành có. - Linda vung tay, ném con dao sắc nhọn về phía Nữ tước.

"Vụt"

Nữ tước nghiêng người tránh, lưỡi dao bén nhọn kia vô tình suýt ngang qua mặt để lại một vết thương dài nhưng không sâu. Máu ứa ra từ vết thương khiến Nữ tước cảm thấy gương mặt hơi xốt.

Cái camera đang hoạt động ngay góc hành lang, đèn hiệu cứ liên tục nhấp nháy, một phát đã bị con dao xé làm nửa, ngừng ngay tất cả mọi hoạt động truyền tín hiệu.

"Lộp...bộp..."

Vài mảnh vụn từ chiếc camera rơi xuống đất phát ra âm thanh khá vui tai.

Nữ tước nhú mi quay đầu nhìn về phía chiếc camera, tay thì nhanh chóng thu lại roi. Linda đảo mắt kiểm tra lại khắp hành lang, không còn lấy một cái camera nào nữa thì thở phào an tâm. Cất con dao về trở lại vị trí cũ, Linda dựa người vào bức tường, nhìn qua cửa sổ xuống dưới mặt đường.

- Còn đứng đó nhìn làm gì? Không mau rời khỏi đây? Người của Dương gia tới kịp thì không biết chạy đường nào? - Nữ tước kéo sụp xuống cái nón lưỡi trai đen.

- Dương gia đã là gì? Chẳng phải có Dương Nhã Ngọc rồi hay sao? Tin chắc cô ta cũng đã nhận được lệnh của Venus thả tôi rời khỏi đây. - Linda vén lọn tóc ra sau tai, bộ dạng âm trầm chứ chẳng còn chút vẻ sợ sệt như ban nãy.

- Đúng thật là Venus đã lo mọi chuyện chu đáo hết cả rồi. Nhưng mà cô ở đây lâu không sợ đồng bọn nghi ngờ? Vờ kịch vừa rồi che mắt được một lần nhưng khẳng định lần thứ hai sẽ bại lộ. - Nữ tước nhấp nháy đôi con ngươi.

- Lần sau sẽ là cách khác. Lấp liếm mọi chuyện, so với Venus chuyện này thực quá đơn giản. - Linda lắc nhẹ đầu.

- Cô hình như rất tin tưởng Venus? Cô chớ từng nghĩ mình bị lợi dụng? - Nữ tước hỏi, ánh mắt sâu không thấy đáy.

- Lợi dụng? Tôi nghĩ cô hiểu rằng Venus đủ thông minh để tìm cách giải quyết chứ không phải là tìm người lợi dụng. Mà dẫu sao, nếu có như thế thì tôi vẫn sẽ tin tưởng và phục tùng Venus. Tôi nợ cô ấy một lần được sống...hơn hết...nhờ cô ấy tôi mới hiểu yêu là thế nào đi kìa cuộc của nó không như những gì tôi mơ. - Linda cười nhạt, phảo, rất nhạt.

- Hừ...thôi. Không nói chuyện nữa...mau đi đi! - Nữ tước phẩy tay.

- Cô thật là...hợp tác với tôi xong lại đuổi sao? - Linda hơi cười mỉa rồi quay lưng nhấc thang máy rời khỏi.

Khi cánh cửa thang máy vừa mới đóng, gương mặt của Nữ tước chợt nhăn nhó. Lấy ngón tay quệt nhẹ lên vết thương trên mặt, gương mặt cô nhóc càng

thêm khó coi. Lúc này chỉ là thấy xót một chút, sao bây giờ mới cảm thấy đau như vậy? E là phải về nhà bôi thuốc nhanh thôi nếu không muốn bị để lại "tàn tích".

Lắc đầu, Nữ tước cũng nhanh chân quay người rời khỏi đó.

...

Gió thổi thoáng qua từng lọn tóc, mái tóc dài đen bóng tung bay nhẹ nhàng trong đêm của cái rét buốt đầu năm tại Mi.

Ngước mặt lên trời, để cho giọt nước mắt chảy xuôi xuống, thấm vào môi. Mặn chút... và cả đắng ngắt.

Thì thầm thật nhỏ, mong con gió kia sẽ mang nó tới bên cạnh một người nào đó:

- Em không cần anh tha thứ...chỉ cần anh chờ đợi và luôn nhớ rằng...em đã từng xuất hiện trong cuộc đời của anh.

...

Nó đưa mắt về lại màn hình trước mặt, không nhắc về con người tên Bảo Khang nữa. Đã bao nhiêu lần? Một trăm? Một ngàn? Hay là bao nhiêu lần mà chính nó còn không nhớ nổi là đã hỏi Nhã Ngọc. Nhưng mà cuối cùng vẫn thế, cô ta vẫn không trả lời nó.

Không khí trầm xuống hẳn, khác với sự tự nhiên ban đầu.

Hắn cảm thấy không khí như thế này thật khó chịu, lên tiếng trước:

- Viên đá... 2 người biết cô ta giấu ở đâu sao?

- Hừm...? - Nó nhướn mi, không lẽ hắn không biết viên đá ở đâu? Bài học của một sát thủ có bao gồm giấu đồ vật cùng để lại dấu hiệu. Chính là...Sarah đã áp dụng nó rất đúng lúc...dù rằng với nhằm người có thể chơi!

- Một chút thủ thuật...nhưng mà đảm bảo chẳng bao lâu nữa đâu sẽ bị Vi phát hiện ra. Cô ta là đang đánh cược mạng sống của bản thân. - Nhã Ngọc hít lấy một hơi thật sâu.

- Có lẽ...vậy chuyện đây tôi giao cho cô. - Nó nhún vai rồi đứng dậy.

- Tính đi đâu à? - Nhã Ngọc ngước mặt, hờ hững hỏi nó.

- Hawaii. - Nó đáp lại ngắn gọn.

- Em đến đó làm gì? Nếu em muốn đi thì để anh đi cùng! - Hắn đến gần nó.

- Không cần. Em về báo cáo thu hoạch nhiệm vụ này, tiện thể lấy chỉ thị của nhiệm vụ kế tiếp. Hôm qua thầy gọi, bảo là có chuyện hơi nghiêm trọng xảy ra. - Nó phẩy tay.

- Nguy hiểm? Đó là nơi kẻ thù của cô đang ở. Trên địa bàn của họ, cô khó có khả năng tránh được. - Nhã Ngọc nhắc nhở.

- Ha...việc ai gặp nguy hiểm còn chưa biết được đâu. Và lại...Nhật có thể là nơi bọn chúng đang ở. Nhưng thế thì đã sao? Nhật Bản vốn là đất nhà tôi, có gì mà phải sợ họ đuổi cùng giết tận chứ? - Nó cười lạnh một cái.

- Xem ra cô khá tự tin? - Nhã Ngọc lơ đãng hỏi, tự trách bản thân đã lo lắng thái quá. Đúng thật là cô đã quên mất một điều, Nhật Bản là nhà của Venus, có sao cô ta lại không có một phương trở về đó an toàn cho mình? Cô ta dám đi, tất chuẩn bị mọi chuyện chu đáo, sẵn sàng hết rồi.

- Vậy thì đi nhanh đi. Tàn cuộc ngày hôm nay tôi sẽ dọn dẹp thay cô. - Ngọc phẩy tay như đuổi đi.

- Phải. Em đi nhớ cẩn thận, tới nơi thì gọi cho anh. - Hắn tỉ mỉ dặn dò.

- Ok... Mọi chuyện ở đây giao hai người vậy. Bye! - Nó mỉm cười rồi mở cửa bước ra ngoài.

"Cạch"

Khép lại cánh cửa, đáy mắt màu tím của nó thoáng tia lạnh đầy chết chóc.

...

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 3.5

Sarah mỉm cười đắc thắng khi nhìn thấy gương mặt xám ngoét đầy tức giận của Ellie, trông cô nàng thật đáng sợ.

Quắc mắt lên nhìn Sarah, đôi mắt Ellie đảo liên tục, tích cực suy nghĩ xem kẻ như cô ta có thể giấu viên đá ở đâu được?

Dựa vào những đặc điểm như kích thước, màu sắc của viên đá thì...

Nheo mắt lại, một tia tinh quang xoẹt ngang đầu nhỏ.

Ngẩn mặt nhìn Sarah, Ellie liếm nhẹ bờ môi nhưn một bên máy:

- Rốt cuộc thì viên đá...cô giấu nó ở đâu? – Ellie vẫn gắng hỏi, xem như đây là ân huệ cuối cùng dành cho cô ta. Nếu cô ta mà còn không chịu nắm lấy thì đừng hòng nhỏ để Sarah rời khỏi đây được nửa bước.

- Tôi đã nói rồi, tôi không hề biết nó ở đâu. Sao cô cứ phải gán cho tôi việc ăn trộm viên đá thế nhỉ? Chúng ta chưa từng gặp mặt, cũng không thù không oán.

- Cô nói nhiều như vậy để làm gì? Xét một người có lấy trộm không đâu cần phải quen biết hay đã từng gặp mặt nhau? Vậy là cô vẫn không chịu thừa nhận? – Thật là khiến người khác mất kiên nhẫn, Ellie đã tự nguyện chọn cho cô ta một con đường thoát mà cô ta nhất quyết không đi thì sau này đừng có bao giờ trách nhỏ vô tình.

- Tôi không giữ nó. – Sarah vẫn quanh co chối cãi. Về việc viên đá...thật sự cô ta có giữ...vấn đề là...cô ta chẳng bị thiếu năng mà nói ra chuyện ấy!

- Hừ... - Ellie cười lạnh, bước tới gần Sarah.

Đi sát mặt mình và mặt cô ta, bàn tay Ellie bóp chặt cằm của Sarah.

Ánh mắt của Ellie khiến cô ta bất giác run sợ. Cái uy quyền như thế này...thật là bức người! Một ánh mắt như muốn thiêu sống cả con người nhưng lại vừa muốn đóng băng luôn cả kẻ trước mặt. Quả thật là một tâm thường. Ánh mắt ấy rất sâu...và không thể nhìn thấy đáy của nó là nằm ở đâu và ở nơi nào. Những suy nghĩ bên trong nó như bị một tấm màn đen phủ lại, che khuất hoàn mỹ.

Bỗng dung ánh mắt của Ellie sáng lên, điều này đối với Sarah chẳng có gì tốt đẹp.

Không phải chứ? Nhỏ đã biết cô ta làm gì với viên đá rồi? Hay là nhỏ tính làm gì cô ta đây?

Lòng bàn tay nắm chặt rịn ra mồ hôi rất nhiều, nét căng thẳng càng ngày càng hiện rõ trên khuôn mặt Sarah. Đối với một sát thủ, suy nghĩ trong lòng mà hiện rõ hết trên mặt như thế này...thực là cô ta đã quá thất bại rồi!

...

Đứng ngay góc khuất, Linda tựa lưng vào tường theo dõi diễn biến mọi chuyện. Thông qua cái tai nghe được kết nối từ chiếc máy nghe lén mà Linda đã cài lên người Sarah, tất cả mọi thứ đều đã được vạch rõ trong bộ não của cô.

Môi hơi cười khẩy, Linda neho mắt để ý nghĩ đi che lấp hoàn toàn. Sarah dùng cái thủ thuật chỉ có thể che được mắt con nít để giấu đi viên đá trước mặt của Ellie, thật sự là một ý định không chút nào được gọi là khôn ngoan. Nhưng mà Linda hiểu, trong tình thế cấp bách chỉ có thể làm liều hoặc chịu chết ấy, Sarah tất nhiên sẽ chọn phương án có tỉ lệ thoát khỏi cao hơn, dù nó chỉ là 1%.

Quay lưng rời khỏi căn hầm, mọi chuyện còn lại cứ để Ellie giải quyết, tin chắc là viên đá rồi cùng sẽ thuộc về chủ nhân của nó trở lại mà thôi.

...

Hắn cùng Nhã Ngọc ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm vào màn hình được thu tín hiệu từ camera. Đến lúc này thật sự hắn vẫn chưa hiểu, làm thế nào mà chỉ trong phút chốc viên đá lại không cánh mà bay đi mất như vậy?

- Viên đá đó cô ta có thể đem đi đâu? – Hắn vò đầu bức tóc tức tối.

- Hừm? Tôi tưởng chỉ số IQ của anh cao lắm, hóa ra cả một buổi rồi vẫn chưa nghiệm ra được điều gì sao? – Nhã Ngọc bĩu môi chán nản.

- Nghiệm ra được điều gì là điều gì? Rõ ràng lúc tối đó cô ta vẫn giữ viên đá, thế nào lại biến mất nhanh đến mức vô lý như vậy? – Hắn lăm bằm.

- Hừ...đừng nói nhỏ như thế, nghe chói tai lắm. Cũng đừng bảo tôi quá đáng với anh bởi vì nếu là Bảo An thì nó đã đá anh ra luôn khỏi phòng từ lâu rồi. – Nhã Ngọc chau mày, đầu óc tự dưng lại thấy ong ong cả lên.

- Thế thì cô nói thử xem, viên đá ở đâu? – Hắn gắt.

- To tiếng với phụ nữ, anh có phải là đàn ông không vậy? – Nhã Ngọc chẳng chút kiên dè quát lại, âm lượng có khi còn to hơn.

- ... - Hấn im lặng, chuyện hấn có phải đàn ông hay không thì thật sự chỉ có nó mới có thể kiểm chứng. (Eo oi... @@)

- Đồ dờ hơi lắm mồm. Không hiểu sao An lại có thể thích một kẻ như anh nhỉ? – Nhã Ngọc cảm thấy thực khó chịu với con người này. Không phải vì hấn này giờ vẫn không nghiệm ra được chuyện viên đá, không phải bởi vì hấn nói nhiều, cũng không phải bởi vì hấn phiền phức. Đơn giản... Nhã Ngọc ghét hấn vì nỗi đau dẫn đến sự mù quáng của người đối thủ của cô. Đối với Nhã Ngọc, nó là người thân, cũng vừa là đối thủ.

Dương gia là một gia tộc hùng mạnh tại Mỹ và Pháp, ai nhìn vào cũng chỉ thấy được cái cảnh cô sung túc trong váy lụa khăn gấm, nhưng mà thực chất có mấy ai nhìn thấy được sự tranh đấu giành quyền lực trong cái gia tộc vững mạnh này?

Bất cứ một thành viên nào trong gia tộc cũng lắm le nhòm ngó chiếc ghế chủ nhân của Dương gia, còn cô thì không ham. Chính vì những mưu cầu có lợi cho bản thân đó, con người không tiếc giẫm đạp, chen chúc và loại bỏ những kẻ ngang đường họ cho dù có là huyết thống đi chăng nữa. Bởi thế mới hiểu thời đại này, chữ “tâm” của con người bị tha hóa, đồng tiền mới là thứ điều khiển tất cả.

Cô gia nhập khóa huấn luyện của D.E.A.T.H trước đối thủ 2 tháng. Có điều đáng tiếc... hai tháng cô cố gắng phấn đấu ấy lại chỉ bằng lúc mà nó vừa đặt chân vào chốn này. Và kể từ đó, chẳng hiểu vì sao hai người trở thành đối thủ. Cô khơi dậy được hứng thú trong nó, cũng như nó mang lại nhiệt huyết cùng quyết tâm cho cô.

Hai con người như thế, dù là đối thủ nhưng khi hoạn nạn thì chia sẻ, hợp tác thì ăn ý. Đến lúc này, Nhã Ngọc cô mới tìm thấy được một chút ý nghĩa của cuộc sống. Cô cảm thấy ghen tị với Ellie, với Vanessa, với Jersey. Họ được bên cạnh cô gái này từ thuở nhỏ, được cùng nhau tạo thành một tình bạn đẹp biết đường nào. Có điều, người ta thường nói: “Tốt nhất là đừng tham lam, kéo không mất cả chì lẫn chài”. Cô là nên cảm thấy mình hạnh phúc vì đã được quen nó, dù muộn thì cũng là quen. Còn đỡ hơn là mãi mãi không biết đến nhau, làm cô mãi mãi sống trong bóng tối của sự tranh đoạt gia tộc.

Chính vì thế... đối với cô, hiềm khích với tên con trai trước mặt thực sự lớn. Một lần khiến Bảo An đau cũng đủ khiến cô hận hấn cả đời này!

Nhưng mà điều này, Nhã Ngọc cô đâu có quyền được quyết định? Tình yêu của An, cô không có quyền được làm chủ nó, bởi vì nó đâu phải của cô? Dù cho muốn nó rời khỏi hấn, mọi chuyện thực sự dễ như vậy? Aic ó thể không hiểu nó nhưng Ngọc thì không thể không hiểu, bản thân Bảo An cũng giống như cô. Trưởng thành từ trong những nỗi đau, che giấu nước mắt của bản thân chỉ là để cho mọi người không lo lắng. Còn bản thân chịu tất cả mọi thứ. Thực cảm giác đó rất mệt mỏi.

Chuyện ấy chung quy đến cuối... tình yêu là thứ gì đó rất đau khổ, một vòng lẩn quẩn. Trách? Trách ai bây giờ? Tình yêu này, nó không có tội... hấn cũng thế... chỉ là trái tim cái hai đã giam chặt hình bóng của nhau. Và cũng là vì số phận an bài hai cuộc đời này gắn kết với nhau mà thôi.

Nhã Ngọc thờ ắt ra, lắc đầu tỏ ý không muốn suy nghĩ tiếp nữa. Chuyện đó là chuyện riêng của hai người họ, cô có quyền gì mà phán xét hay suy nghĩ nhiều?

Lấy từ trong túi xách ra một bao thuốc và một cái bật lửa, Nhã Ngọc châm một điếu rồi đưa lên miệng rít một hơi thật dài.

- Phù... - Nhả ra một lớp khói mờ đậm đặc mùi thuốc lá, Ngọc đã dập ngay điếu thuốc không hút nữa. Là sở thích của cô, chỉ rít một hơi rồi thôi, không tiếp tục.

- Cô không thể thoải mái nói cho tôi biết chỗ viên đá sao? Thái độ của cô dường như không thích tôi? – Hấn cười khẩy.

- Phải... anh khiến tôi chướng mắt. Như thế thì đã sao? – Ngọc không vòng vo, trực tiếp thừa nhận.

- Tôi nhớ mình chưa từng đắc tội cô. – Hấn nhún mày.

- Tôi không quan tâm điều đó. Còn về chuyện viên đá... anh không thấy sao? Trước khi Sarah quay mặt lại nhìn Vi, cô ta đã chạm tay vào thứ gì? – Ánh mắt Ngọc hơi chùng xuống, sâu hun hút tới mức khó mà có thể nhìn thấy đáy.

- Thứ cô ta chạm vào? Mặt kính xe? – Hấn hơi trầm ngâm.

- Phải... mặt kính của chiếc xe kia là màu đen, đồng tông màu với viên đá. Anh nghĩ sao nếu cô ta để viên đá ở đó? – Nhã Ngọc tựa lưng vào ghế sofa, ánh mắt mơ hồ đầy chán nản.

- Để viên đá trên tấm kính xe? Tôi không nghĩ thị lực của Vi kém đến mức không thể nhìn thấy được điều đó? Như vậy có phải là quá vô lý hay không? – Hấn cười cợt.

- Đó là anh không hiểu. Trong tầng hầm, ánh sáng được thiết kế khá ít nên mọi thứ dường như chỉ là mù mờ, tất nhiên không thể thấy rõ mọi thứ. Ngoài ra, không ai lại nghĩ cô ta làm như thế. Việc này cũng giống như việc tắc kè hoa ẩn mình núp kẻ thù. Lúc lên kế hoạch vây bắt Sarah, Vi cũng chỉ nghĩ rằng cô ta sẽ để viên đá trong túi xách, nên từ đầu tới cuối cũng chỉ chú tâm vào chiếc túi xách. Đó là do bộ não đã mặc định điều đó, theo đó điều khiển mọi hành động. Tôi tin chắc Vi bây giờ cũng nhận ra được mảnh khóa này. Thứ này lừa được con nít nhưng chẳng lừa được Vi lâu đâu. – Nhã Ngọc lắc đầu nhẹ, đáy mắt thoáng lên chút tinh ranh. Trò chơi đôi co qua lại nay chỉ vừa mới diễn ra được một nửa, thật sự chưa gì mà nó đã vội đi. Chẳng lẽ không thấy tiếc? Phần cuối tiết mục hoành tráng hôm nay là...

...

Bàn tay của Ellie đang bóp chặt cằm của Sarah bỗng dưng buông ra đột ngột, nhò đi lướt thẳng qua người cô ta.

Vị trí cái cằm kia của Sarah hiện tại đau buốt, tưởng chừng như muốn nứt cả khung xương. Trong đầu cô ta thoáng nghĩ ngò, có lẽ nào lại có thể? Bàn tay nhỏ đến thế, nhìn qua cứ tưởng như chạm nhẹ nhưng lực đạo thì thật đáng sợ. Sarah có thể dám chắc màn vừa rồi Ellie đã nương tay cho cô, không thì cái khung xương ngay cằm không chỉ có nứt mà còn có thể bị nghiền thành bột!

Tuy nhiên, cái suy nghĩ đó tồn tại trong đầu cô ta không được bao lâu, Sarah đã phát giác ra Ellie vừa đi lướt qua mình, đến chỗ tắm kính.

Không!

Không thể!

Ánh mắt lóe sáng, viên đá thật sự bị dùng keo gắn lên mặt kính xe màu đen trong. Độ màu cùng ánh sáng nơi tầng hầm này yếu khiến ngay từ khi bắt đầu, Ellie đã bị cò mũi. Nghĩ lại thật thấy chẳng còn gì tức giận bằng!

Đưa tay lên chuẩn bị cầm lấy viên đá, giác quan thứ 6 nhạy cảm của nhò bỗng dưng truyền đến một cảm giác ón lạnh. Rõ ràng là có cái gì đó đang tiến tới.

Sarah từ sau lưng Ellie tung một cú đá thẳng vào giữa lưng nhò. Ngón đòn này ra tay rất nhanh, rất chuẩn và đương nhiên, lực đạo đủ để xác định làm cho cột sống bị gãy đôi.

Ellie thụp người xuống, chân của Sarah trượt qua trên đầu nhò tạo ra một cơn gió nhẹ. Nhíu mày, Ellie biết nó nhanh và mạnh đến thế nào, đến mức chính nhò còn có thể nghe thấy tiếng gió trượt qua.

Không chút chần chừ hay dao động, Sarah vừa biết mình đã hụt liền nện thẳng chân xuống, bên dưới là cái đầu của Ellie.

“Huych”

Ellie lộn người lăn sang một bên tránh đòn tấn công vừa rồi. Nhìn mặt đất bị lõm xuống một lỗ nhò nơi gót của đôi giày cao, Ellie biết mình vừa may mắn thoát chết. Tường tượng kia là cái đầu của nhò, tuyệt đối sẽ không có chút cơ hội nào sống sót.

Ellie ngược mặt quan sát con người phía trước, cô ta quả thật không đơn giản. Lực đạo kia ai nhìn cũng phải thấy khủng khiếp, đến mười tên trợ thủ đắc lực của Nhã Ngọc đi theo Ellie cũng không khỏi trợn tròn mắt. Không phải chứ? Cô ta thật sự là con gái? Lực đạo kia đến đàn ông nhiều lúc còn không bằng!

Siết chặt lòng bàn tay, dây dưa lâu với Sarah không phải là mục đích chính của ngày hôm nay. Chồng hay bàn tay dưới đất, Ellie lấy thể quét chân của Sarah.

Thân thủ nhanh nhạy, Sarah nhảy bật lên tránh đòn nhưng mà lại bị giương đông kích tây. Lúc Sarah vừa nhảy lên, Ellie liền thu chân lại mà đứng dậy xoay người đá thẳng vào bên hông của Sarah một kích thật mạnh.

Do tránh không kịp, Sarah lãnh đủ. Cả cơ thể cô ta bay thẳng về hướng bức tường cách đó khoảng 3 mét rồi bật ra rơi xuống đất.

Đến lúc này, mười người của Nhã Ngọc càng khủng hoảng hơn. Đây là gì đây? Cô gái này...thực sự mạnh! Không...là quá mạnh! Đến bọn họ còn chưa dám khẳng định có thể sánh bằng nhò.

Sarah đau đớn nhăn nhó gương mặt thanh tú của mình lại, mặt tái xanh, trán đổ ra rất nhiều mồ hôi. Sarah cắn răng chịu đựng cơn đau nhức từ hông truyền đến. Thật chẳng mấy dễ chịu nếu không muốn nói là quá đau đớn! Cắn chặt môi để không bật ra tiếng kêu đau đớn của mình, Sarah chắc chắn nội tạng bên trong cùng nhờ cú đá đó mà bị tổn thương trầm trọng, thêm vào đó là gãy 2, 3 cái xương sườn.

Bước nhẹ từng bước chân lại gần, Ellie dùng chân đá Sarah thêm một cái nữa. Đây là hậu quả của việc đụng vào nhò. Đã cho một con đường sống ngay từ đầu, vậy mà không chịu nắm bắt. Nếu thế thì chết có gì oan uổng? Cái kết quả lúc này là do chính cô ta chọn lấy, đừng bao giờ đứng trước mặt Ellie mà nói là do nhò ép người quá đáng!

Sarah bị thêm một cú đá nữa vào bức tường, bật ho khan vào tiếng. Dùng tay che miệng, mùi tanh tươi trong khoang miệng thật khiến cho Sarah buồn nôn ngay lập tức. Cô ta ho ra cả máu! Điều này chứng tỏ vết thương chỉ từ một cú đá của Ellie cực kỳ nghiêm trọng!

- Ngủ giấc! – Ellie bật cười lạnh, đứng từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống gương mặt tái xanh của Sarah như một con dã thú khát máu muốn ăn thịt.

- Mày...khu...khu... - Sarah muốn lên tiếng chửi rủa nhưng vô dụng, một trận ho dai dẳng tiếp tục khiến máu từ họng trào ra ngoài. Dù máu không nhiều nhưng nhìn cũng thật đáng sợ.

- Còn muốn nói gì sao? Sao không lo giữ gìn hơi sức sống thêm vài phút nữa? Cô chê thời gian của bản thân còn quá dài? – Ellie nghiêng răng, gót giày cao gót nghiêng chặt trên ngực Sarah như muốn đâm thủng.

- Mày... - Sarah nói không ra tiếng, mỗi lần cô phát ra âm thanh, cổ họng lại đau nhức không thôi.

- Yên lặng chút nào....tôi không muốn nghe giọng của cô. Thứ như cô thật đúng là rác rưởi. .nếu ngay từ đầu biết khôn ngoan mà chọn con đường sống thì đâu đến nỗi phải sống dở chết dở như lúc này? – Ellie dùng chân đẩy đẩy gương mặt Sarah.

- Bỏ...ra... - Srah cố gắng hết sức nói ra hai tiếng rành mạch. Nhỏ vừa nói gì? Rác rưởi? Sarah như ta mà là thứ rác rưởi thì trên đời này có ai không là rác rưởi? Huấn luyện dưới tổ chức sát thủ D.E.A.T.H, Srah là một trong số vài chục học sinh xuất sắc nhất. Thua trận hôm nay không phải vì cô ta yếu, đơn giản là vì con người trước mặt quá ư là mạnh. So với con người thì còn kinh khủng hơn...quý...

Đúng lúc đó...

“Brùm...brùm...”

Chiếc Ferrari màu cam có viên đá bông dừng khởi động rồi phóng đi trong nháy mắt khiến tất cả không có cách nào kịp phản ứng. Sarah nằm dưới đất cười một nụ cười thỏa mãn, quý dị. Vậy là thành công đem viên đá đi, trận đấu hôm nay...phe cô ta giành chiến thắng!

Có điều, chính cô ta cũng rất bàng hoàng và sửng sốt. Ellie nhìn cảnh đó chỉ lặng lặng nhìn tiếp, không một hành động nào. Một lúc sau quay lại nhìn Sarah đang nằm dưới đất, Ellie trong đáy mắt có chút gì đó không thể đoán được.

- Hôm nay...cô...thua rồi... - Sarah cười mỉa mai, ánh mắt khinh miệt.

- Cô thật sự nghĩ vậy? – Ellie nhướn mắt, ánh mắt chợt lóe sáng.

- Viên đá...đã...bị...mang...đi... - Sarah đang nói, nụ cười đắc thắng trên môi chợt dần tắt ngấm khi nhìn thấy thứ trên tay của Ellie.

- Thế nào? – Ellie cười, nụ cười này còn quý dị hơn của Sarah ban nãy, trên tay cầm một thứ gì đó màu đen...viên Black Wings!

- Làm...làm sao... - Sarah tròn tròn mắt không thể tin.

- Hừ...cô tự tin hơi sớm đấy...trò chơi hôm nay, người thắng không phải cô rồi... - Ellie cười nhẹ, nụ cười mang theo hơi thở của tử thần.

...

Kéo chiếc vali tiến vào trong sân bay, nó đưa tay lên nhìn đồng hồ, sau đó lại rút điện thoại ra nhìn vào màn hình một cách chăm chú như đang chờ đợi điều gì đó.

“Reeng...”

Chưa để nó rung lên hồi chuông thứ hai, nó đã nhắc máy:

“Alo...”

“Chờ điện thoại của tôi?” – Giọng Nhã Ngọc vang lên ở đầu dây.

“Hừ...cô cũng biết tôi cần kết quả.” – Nó cười nhạt.

“Đều nằm trong dự liệu của cô, ngoại trừ việc Sarah chọc trúng nơi không nên chọc phải lãnh hậu quả không đáng có thì mọi chuyện vẫn ổn. Xem ra nếu bọn họ có muốn chọc vào cô một lần nữa thì phải cần thêm một khoảng thời gian khá dài để hồi phục tổn thất, chưa kể dưỡng thương.” – Nhã Ngọc nêu tình hình.

“Tốt. Việc này hoàn toàn có lợi...tôi còn chút chuyện phải làm nên nếu họ để cho chúng ta nhiều thời gian như vậy thật không biết phải cảm ơn như thế nào cho phải đây?” – Nó cợt nhả.

“Ok...vậy những thứ cô cần làm cứ làm đi. Việc cô nhờ tôi sắp có kết quả rồi. Khi nào xác định được cụ thể tôi sẽ báo sau. Lên đường cẩn thận, tôi phải đi săn con mồi ấy giùm cô rồi. Bye... một tháng nữa chúng ta sẽ gặp lại.” – Nhã Ngọc cười nhẹ.

“Được thôi...làm phiền cô tối nay bận rộn một chút. Bye...” – Nó trả lời rồi nhẹ nhàng gác máy.

...

Nhã Ngọc ngồi chống cằm tựa lên cửa sổ xe, tay còn lại nhịp nhịp trên vô lăng mà môi nở nụ cười thấp thoáng. Chuông điện thoại bỗng dừng báo tin nhắn. Một dòng chữ nho nhỏ xuất hiện: “Cẩn thận...cảm ơn vì đã giúp Bảo An.”

Lòng chợt thấy ấm áp hẳn, nụ cười trên môi Nhã Ngọc ngày càng sâu. Đôi lúc, quan tâm đến người khác là chỉ cần một từ ngữ thật bình thường hay một cử chỉ thật nhỏ bé cũng đủ để sưởi ấm trái tim. Đặc biệt hơn, những con người sống trong gió tanh mưa máu như bọn họ lại càng biết quý trọng điều ấy. Hạnh phúc và chút ấm áp ngọt ngào hôm nay, ngày mai liệu có còn? Chính bọn họ rất hiểu số phận của mình, hôm nay sống nhưng chưa chắc ngày mai mình liệu có còn có thể mở mắt được hay không?

Cắt điện thoại vào, Nhã Ngọc cảm thấy gặp Bảo An là hạnh phúc lớn nhất cuộc đời cô. Gặp được nó, cô có một đối thủ xứng tầm nhưng lại luôn quan tâm đến mình, có một niềm tin để tiếp tục sống trong cái gia tộc đồ sộ ấy, có một khả năng mà chưa chắc ai cũng có thể có...và cả cô được một tình yêu

mà cô chưa bao giờ có thể hình dung hết được những ngọt ngào!

Một quá khứ chẳng hề có tuổi thơ để đòi lấy một tương lai đầy những sắc màu giúp mình có đủ nghị lực để bám víu lấy cuộc đời, ông trời như vậy là đã ưu ái cô lắm rồi!

Bỗng dưng từ trong tầng hầm của casino phóng ra một chiếc Ferrari màu cam chói mắt phóng đi trên đường lớn tốc độ rất nhanh. Rút nhanh nhen, Nhã Ngọc cũng nhả ga phóng theo phía sau. Mối ánh lên nụ cười mĩa mai đầy khinh bỉ.

Trên con đường lớn đông đúc, người ta nhìn thấy một chiếc Bugatti màu xanh dương đậm chạy đuổi theo chiếc Ferrari màu cam, tốc độ không dưới 100km/h.

Tất cả mọi người đều nép sang một bên tránh né. Trên đất nước tự do này, tuy có nhiều thứ rất buông lỏng nhưng tuyệt đối nếu phóng quá tốc độ, ảnh hưởng đến người khác và có khả năng dẫn đến tai nạn thì chắc chắn bị bắt. Vậy mà hai chiếc xe kia lại chẳng bị ai cản trở, chứng tỏ người ngồi trong xe là những nhân vật không nên đụng tới mà nếu như không muốn nói là đến các nhà chức trách cũng phải né tránh để không chuốc thêm phiền toái vào người.

Nhã Ngọc vẫn duy trì một trạng thái đuổi bắt mà môi nở nụ cười nhàn nhạt. Lực lơi trong học lấy ra tai nghe, bàn tay còn lại đặt trên vô lăng đột nhiên đánh một vòng thật đẹp khiến chiếc xe rẽ cua thật gấp tới mức tóe lửa trên cả mặt đường. Chân tiếp tục nhấn mạnh ga nữa, tốc độ đang ổn định lại tiếp tục phóng vọt lên khiến kẻ trong chiếc Ferrari kia hốt hoảng.

“Thế nào? Tới chưa? Muốn dẫn cô ta tới đó thật khó... cô ta chỉ thích loanh quanh trong thành phố thôi...” – Nhã Ngọc đưa tay vén lọn tóc mai ra sau, giọng nói biểu lộ tâm tình khá chán nản.

“...” – Đầu dây trâm ngậm một chút, tựa như đang phân vân điều gì đó.

“Sao? Xảy ra chuyện gì?” – Nhã Ngọc cảm thấy có điều gì đó không đúng, mày liễu dán chặt lại.

“Cũng chẳng có điều gì là quan trọng, chỉ là cho đến bây giờ, 4 người bọn họ cũng chỉ mới xuất hiện 3. Thế cuối cùng người còn lại là đang ở đâu? Sẽ không giữa chừng xen ngang yểm trợ, phá hỏng chuyện tốt của chúng ta đó chứ?” – Giọng nói phát ra không tỏ rõ biểu cảm, chỉ là nghe khiến người khác cảm thấy có vài phần miễn cưỡng. Cũng đúng, chẳng là lo lắng... mà là cảm thấy phiền toái. Cả một kế hoạch mai phục đã gần đến phút chót, nếu bị phá hỏng vào phút này thật là bỏ công!

“Bảo An không nói người còn lại hiện tại có thể ở đâu sao?” – Nhã Ngọc chau mày, An vốn là người rất tỉ mỉ trong tất cả mọi kế hoạch, không thể nào chưa từng nghĩ tới vấn đề cốt yếu này!?

“Trước đó cũng có hỏi, bảo là tới lúc thích hợp, tự động cô sẽ biết người đó đang ở đâu. Bảo An từ đầu chí cuối vẫn không nói.” – Người đó nhè nhẹ đáp.

“Bảo An có nói là có thể người đó ở đâu không?” – Nhã Ngọc trấn định bản thân, ánh mắt xoẹt qua một tia kinh hãi.

“Có... có thể là trên chiếc Ferrari kia nhưng chuyện này không xảy ra, có thể cô ta không ở Las Vegas mà điều khiển mọi hành động từ nhưng khả năng này rất thấp, có thể cô ta đến khách sạn gần casino nhưng mà chuyện này không xảy ra. Nếu cô ta đến đó, người mà chị Trang cài vào trước đó đã thông báo rồi.”

“Khách sạn? Nếu như vậy thì ai quản lý việc theo dõi khách sạn?” – Nhã Ngọc vội vàng đảo vô lăng, khiến chiếc xe xoay một vòng tròn rồi lại tiếp tục nhả ga đi hướng ngược với chiếc Ferrari màu cam.

“Là Ropez! Sao thế?”

“Vậy hiện tại chị ta ở đâu?”

“Khách sạn Hoàng Gia.”

“Shit! Nghe đây... cô cùng Ellie và Jersey nhanh chóng tới đây truy đuổi chiếc xe này, tôi về đó!” – Nhã Ngọc chau mày, trong lòng tức tối đến mức buột miệng chửi bậy một tiếng.

“Sao? Có vấn đề phát sinh?” – Vanessa nắm chặt điện thoại trong tay.

“Chuyện này nói sau, mau tiếp tục truy đuổi trước khi mất dấu chiếc xe đó.”

Rup...

Nhã Ngọc cúp máy, bàn tay nhanh chóng lướt trên màn hình điện thoại.

Gọi lần đầu: “Tút...tút...” – Không nhấc máy.

Gọi lần hai: “Tút...tút...” – Vẫn không nhấc máy.

Gọi lần ba: “Tút...tút...” – Vẫn là không có ai nghe!

Không phải chứ? Có khi nào cô phát giác ra quá muộn rồi không? Đối tượng là Ropez nên có khả năng là chưa hề có chuyện gì xảy ra. Chỉ là bản thân cô đang cảm thấy rất lo lắng mà vội vàng thay đổi người gọi, ngón tay nhấn số của nó.

“Alo...” – Giọng nói nó vang lên, có vài phần trầm tĩnh cùng một mối.

“Cô lên máy bay chưa?” – Nhã Ngọc hỏi.

“Chưa, vừa mới làm xong thủ tục xuất cảnh.” – Nó hơi nhăn mặt, tay còn lại day day mi tâm.

“Vậy thì lập tức ra ngoài đi, tôi đón cô. Ropez gặp nguy hiểm rồi.” – Nhã Ngọc gấp gấp.

“Nguy hiểm? ...Anna vẫn chưa xuất hiện?” – Nó nhướn mày, trầm ngâm một chút rồi hỏi.

“Phải.”

“Nếu mục tiêu nhắm vào Ropez thì có khả năng thông tin cá nhân của chị ấy trong tổ chức đã bị ăn cắp. Bốn người bọn họ hoàn toàn chẳng biết dung mạo của của Ropez” – Nó chau mày, tay cầm vali nhanh chóng ra khỏi phòng chờ bước tới cổng sân bay.

“Không biết...nhưng nếu thông tin thật sự bị cắp...” – Nhã Ngọc thở hắt ra một cái, đang nói lại bỗng dung im lặng.

“Thì bọn họ vẫn có khả năng dò ra Tứ ma nữ!” – Nó nghiêng chặt răng.

“Ừm...” – Nhã Ngọc ậm ừ.

“Khốn nạn thật! Mau tới đón tôi.” – Nó trừng mắt rồi đập máy.

Tín hiệu bị ngắt. Nhã Ngọc cũng chẳng có thời gian mà tức giận chuyện nó đập máy trước mà nhanh chóng liên lạc về trụ sở của Dương gia ra chỉ thị:

- Nhanh chóng cho người phong tỏa khách sạn Hoàng Gia. Tôi không muốn có bất cứ hành vi bất thường của bất cứ ai xảy ra ở đó. Tăng cường theo dõi sát sao.

...

Chiếc Ferrari màu cam phóng bạt mạng trên đường cái mà người điều khiển thì gần như muốn hoảng loạn. Người lái chiếc Bugatti màu xanh dương kia kĩ thuật thực điều luyện, đã cố tình chen chúc trong những con phố động nghẹt thở mà vẫn có thể theo dấu mà đuổi bắt.

Thế nhưng cuối cùng, chiếc xe ấy lại quay đầu không tiếp tục truy đuổi. Tha cho một mạng? Lisa cô không tin rằng kẻ vừa rồi lại có lòng tự bi lớn đến thế. Chắc chắn là có chuyện, hoặc giả...đã đánh hơi thấy được hành tung của Anna chuẩn bị tập kích khách sạn Hoàng Gia nên mới vội vàng quay đầu.

Thế xem như cô hôm nay may mắn, nếu cứ tiếp tục rượt đuổi nhau thì Lisa không còn có thể nghỉ ngơi rằng mình tận số. Cô không có kĩ thuật giỏi đến thế.

Kết nối liên lạc, cô cần thông báo với Anna rằng đối phương có thể đã biết được kế hoạch của bọn họ:

“Thế nào rồi?” – Anna gấp rút hỏi kết quả.

“Đã lấy được viên đá. Đúng như dự đoán, có người đuổi theo nhưng giữa đường lại quay đầu, có thể đã biết mục tiêu của chúng ta là ai.”

“Hahaha...Thì sao? Vĩnh viễn là không kịp. Từ vị trí của cô đến chỗ tôi cần hơn 30p mà trong khi đó tôi đã kích hoạt trái bom hẹn giờ mất rồi, còn 14p38s.” – Anna cười khoái trá.

“Xác suất thành công chỉ 78%.” – Lisa nhún mày, vui lòng nhắc nhở.

“Vẫn là cao, ván cờ này Venus thua!” – Anna chẳng hề lo sợ, mạnh mẽ nói.

“...” – Hàng lông mày của Lisa vẫn chưa thể giãn ra. Có thật sự là ván cờ này bọn họ đã thắng? Cô cũng chẳng hề lạ với khả năng của Venus.

“Bụp...cạch...”

Hàng loạt âm thanh vang lên bên tai Lisa. Cái quý quái gì đây? Qua gương chiếu hậu, hai chiếc Audi đang đuổi theo cô. Nhưng mà...thứ đáng nói ở đây chính là cô gái ngồi trên thành cửa sổ chiếc xe, trên tay cầm một khẩu súng tự động hướng chĩa thẳng về Lisa.

Thấp thoáng, Lisa nhận thấy được nụ cười nhàn nhạt trên môi cô gái cầm súng đó. Nụ cười đó...khiến người khác không rét mà run cảm cập. Chỉ cần một nụ cười nhẹ như có như không lại có thể uy hiếp tinh thần người khác, cô gái này thật không đơn giản. Có khi nào lại là người trong Tứ ma nữ hay không? Xác suất đó không nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 3.6 4

Hàng loạt viên đạn như mưa vô tình xối xuống chiếc xe Ferrari. Kính xe cho dù có được lắp thành kính chống đạn cũng không thể cầm cự mãi dưới cơn mưa đạn được thế này. Sớm muộn, kính xe cũng sẽ bị vỡ. Hoặc là đạn lạc trúng bình xăng gây rò rỉ, tích điện và phát nổ, đều không thể loại trừ khả năng.

Dây thần kinh của Lisa căng lên như dây đàn. Rõ ràng là những người phía sau muốn lấy mạng của cô ta mà?!

“Cạch...cạch...”

Vanessa nhú chặt mày. Đúng lúc này tự dưng lại hết đạn, là muốn trên người kẻ khác sao? Killer hơi liếc mắt sang nhìn con người bên cạnh, vô tình lại bị đáng về chán nản nhưng đây kiểu ngạo kia thu hút:

- Anh thật phải công nhận...em dù ở tình trạng hay biểu cảm nào đều cũng có thể câu dẫn đàn ông. Thật chẳng hiểu tại sao ngày xưa anh lại ngu ngốc để em một mình ngoài đường mà không trực tiếp bắt về giam lỏng ở nhà đây nhỉ? – Killer lắc đầu đầy vẻ cảm thán.

- Hừ...anh thích nói đùa nhỉ? Trực tiếp đem về giam lỏng? Anh nghĩ mình có khả năng thần kì đó? – Vanessa lườm lườm Killer như kiểu muốn nói: “Ngày xưa chính anh là người đẩy em ra xa, giờ còn ở đó mà làm bộ mặt hối tiếc sao?”

- Hờ... - Killer nhìn ánh mắt của Vanessa, lại chẳng thể nói được gì đành thờ dài rồi ngậm mồm tiếp tục lái xe.

- Áp sát bên phải chiếc xe, Ellie áp sát bên trái. Jersey lập tức đi giải tán dân cư xung quanh đây, đừng làm kinh động đến phía chính quyền. – Vanessa vừa thay băng đạn mới, vừa ra lệnh qua bộ đàm.

“Ok...” – Nhanh chóng đã có tiếng đáp lại cô nàng.

“Venus vừa ra chỉ thị mới...Giết sạch, không cần chừa mạng lại cho họ.” – Jersey trầm giọng nói qua bộ đàm.

“Hừm?” – Vanessa lẩn Ellie đều sững sốt.

“Giữ bọn họ lại lúc này nguy hiểm. Thông tin cá nhân trong hồ sơ mật đã bị trộm, đồng nghĩa với nguy hiểm của Tứ hộ vệ và Tứ vương. Mục tiêu đầu tiên của họ là Bướm Đêm – Ropez.” – Jersey không nhanh không chậm trả lời. (Chú thích: Tứ vương bao gồm Bướm Đêm – Ropez, Nữ tước – Thụy Dương, Huyết Dạ - Kiệt, Hắc Vũ – Vương Hoàng :))))

“Rõ. Thay đổi kế hoạch.” – Ellie lạnh nhạt trả lời, không thể nào nghe rõ cảm xúc của nhỏ lúc này.

“Hiểu. Lập tức triển khai kế hoạch, đuổi cùng giết tuyệt.” – Vanessa nheo mắt một chút, đôi con ngươi màu đen đảo quanh một vòng rồi hơi dừng lại trên người Killer.

Cắt tín hiệu đường truyền liên lạc, băng đạn cũng thay xong. Vanessa không chán chừ bóp cò liên tục về phía chiếc xe Ferrari trước mặt.

“Pằng...pằng...pằng...pằng...”

Tiếng nổ súng của Vanessa ngày càng xối xả, chiếc xe được Killer điều khiển ngày càng áp sát với chiếc xe của Lisa ở phía bên trái, gần đến mức có vài lần va chạm vào nhau xẹt cả tia lửa điện. Cũng như thế, bên phải có xe của Ellie áp sát vào mục tiêu.

Bị hai chiếc xe áp sát vào, Lisa dù không muốn thì tốc độ vẫn phải chậm lại dần dần. Nhưng mà...nếu tốc độ cứ như thế mà giảm thì sẽ bị giết chết trong tay bọn họ không cần nghi ngờ.

Kéo cần số, chân nhấn mạnh ga tăng vọt tốc độ. Lisa là đang đánh cược mạng sống của mình vào chiếc xe!

Đúng lúc này, Ellie và Vanessa vội vàng tránh xa chiếc xe ấy. Tốc độ lập tức tăng vọt lên mà không có thứ ma sát kiềm hãm lại khiến Lisa lạc tay lái, hành động của bọn họ không nằm trong dự đoán của cô ta.

“Start!” – Ellie nói nhỏ qua bộ đàm, âm thanh của nhỏ truyền đến tai nghe của một ai đó cách đó cả trăm km.

“Cạch”

Không nhanh cũng không chậm, người đó nhấn ngón trỏ xuống phím Enter trên bàn phím laptop đặt trước mặt.

Đúng lúc này, Thụy Dương từ bên ngoài bước vào, bộ dạng vô cùng khẩn trương cùng động tác rất nhanh gọn.

- Lập tức thu xếp hành lý, chúng ta rời khỏi đây. – Thụy Dương không nói nhiều, lập tức mở tung tủ gỗ trong phòng lấy vài bộ đồ đã đặt trong đó ra cho vào vali.

- Sao gấp vậy? Chúng ta đi đâu? – Vương Hoàng đứng dậy khỏi ghế.

- Thông tin cá nhân bị trộm, Tứ vương cùng Tứ hộ vệ nay không còn là bí mật nữa. Mục tiêu đầu tiên của họ là Ropez, Venus ra chỉ thị Tứ vương lập tức tìm nơi an toàn lẫn tránh một thời gian trước sự truy lùng của đối thủ. Còn về vấn đề chúng ta sẽ đi đâu... thì chắc là Pháp. Một nửa cơ ngơi của Dương gia đặt ở đó. Trong hoàn cảnh hiện tại, Dương gia là lá chắn bảo vệ tốt nhất. – Thụy Dương không dừng tay thu dọn mọi thứ, miệng vẫn không ngừng giải thích.

- Vậy còn Ropez? Chúng ta không cần giúp? – Vương Hoàng nhướn một bên mày.

- Không. Venus yêu cầu chúng ta phải bảo vệ tốt cho bản thân, Ropez con sẽ bé cứu. Và lại, hiện tại Huyết Dạ cũng đang ở đây, không cần quá lo. Ropez mà có thể chết dễ vậy... đã không xứng đáng được xếp vào hàng ngũ của Tứ vương ngay từ đầu. – Thụy Dương cười nhạt.

Cả hai tiếp theo đó cũng không nói thêm câu nào, chỉ nhanh gọn thu dọn mọi thứ, thậm chí xóa sạch mọi dấu vết. Như thể họ chưa từng ở đây bao giờ.

...

Ngay từ thời điểm Vương Hoàng theo chỉ thị của Ellie khởi động, một âm thanh lớn phát ra cùng hơi nóng như muốn đốt cháy người khác xuất hiện phía trước mặt cả bọn.

“Bùm”

Ánh sáng chói mắt, sức công phá cũng thật khủng khiếp. Hơi nóng cùng con lốc đầy bụi lướt qua tứ phía, kèm theo những mảnh vụn của chiếc xe vừa mới đó mà đã bị phá hủy. Sai lầm của Tứ quân lý hôm nay chính là thế, cầm chắc được một thứ tựa Black Wings thì lập tức tháo bỏ phòng bị mà không đề phòng. Thực chất, bên trong viên đá được cấy vào con chip phát nổ được kích hoạt từ xa. Đây là sản phẩm mới được nghiên cứu của tổ vũ khí hạt nhân tại D.E.A.T.H, mà kẻ tổ trưởng của tổ nghiên cứu sản phẩm này không ai khác chính là Hắc Vũ – Vương Hoàng.

“Kích hoạt rồi?” – Giọng nói âm lãnh của nó vang lên trong bộ đàm, cả đám người đều nghe thấy.

“Đã nổ... nhưng không biết Lisa đã mất mạng hay chưa.” – Vanessa chăm chăm nhìn ra biển lửa trước mặt, đáy mắt loáng thoáng vài tia suy đoán.

“Hủy động lực hỗ trợ phong toả trong phạm vi 1km. Sống thấy người, chết thấy xác.” – Nó nâng cao âm giọng.

“Rõ. Chắc chắn sẽ mang xác cô ta về. Tao vẫn không thể chờ được ngày mang xác bọn họ đem tế cho Minh Quang và Hoàng Kỳ.” – Ellie tham gia cuộc nói chuyện, ánh mắt bộc lộ rõ sự giận dữ lẫn hận thù.

“Hôm nay là dấu chấm hết của Tứ quân lý.” – Jersey cười lạnh, phản bội Tứ ma nữ, chết như thế đã là nể nang tình nghĩa bao năm lắm rồi.

“Tốt, tới bar Wizard. Sarah đang hấp hối kia cần người chăm sóc tận tình. Có điều, nếu mọi người tới trễ thì dưới tay của Trent (hắn) không biết cô ta có còn sống hay không?!” – Nó nhướn mày nhìn màn hình laptop trước mặt, nụ cười giễu cợt trên môi lại càng sâu thêm.

“Được... tập trung tại Wizard.” – Ellie liếm môi, Sarah này cũng thực quá vô dụng đi? Nhỏ chi đánh vài cái mà đã sống dở chết dở như thế, thật chẳng đáng mặt một sát thủ chuyên nghiệp.

Nhìn một màn hoành tráng trước mắt, ba cô gái đều có vẻ mặt trào phúng, khinh miệt. Cái giả phải trả như thế thật nhẹ nhàng cho bọn họ, nếu muốn trừng phạt thật sự thì khiến chúng sống vật vờ, chết không xong mới là đau đớn tột cùng. Món quà tạm biệt này vẫn còn thật tốt!

...

Venus siết chặt nắm đấm bàn tay khiến móng đâm cả vào da thịt, gương mặt u tối cùng con ngươi sâu thẳm khiến những người xung quanh không rét mà run. Khí thế lạnh lẽo bức ra từ người nó thật sự rất dọa người, là một kiểu như thể xác chết sống dậy mang theo khí tức của địa ngục âm u.

Nhìn từng hàng dài số liệu hiện trên màn hình laptop trên tay, nó trầm ngâm đến mức Nhã Ngọc lái xe bên cạnh cũng chẳng thể nhìn ra nó đang nghĩ gì.

- Không xâm nhập được? – Nhã Ngọc dò hỏi, mắt, tay và chân vẫn điều khiển chiếc xe phóng như bay. Điều quan trọng nhất lúc này là đến khách sạn Hoàng Gia kịp thời gian.

- Là bom kích hoạt từ xa mà nguồn kích hoạt là điện thoại di động của Anna. Có thể xâm nhập ngắt kết nối giữa hai nguồn với nhau nhưng đáng tiếc... cô ta kích hoạt mất rồi. Chúng ta chậm một bước. – Nó đóng nắp laptop lại, mở từng ngăn tủ trong xe ra. Nó tin chắc trong xe Nhã Ngọc không bao giờ thiếu vũ khí, đặc biệt như những thứ thường dùng như súng ngắn, dao găm hoặc lựu đạn.

- Còn bao lâu thì nổ?

- Không quá 12ph nữa. Tôi cho cô 5 phút để đến nơi. – Nó lắp băng đạn vào hai khẩu súng ngắn màu đen tuyền mới tinh, đồng thời lắp thêm vào đó bộ giảm thanh.

- ... - Nhã Ngọc không trực tiếp trả lời trước mệnh lệnh của nó, 6km trong vòng 5ph, quả thật nó đã đem những kẻ xung quanh mình trở thành siêu nhân làm được tất cả mất rồi.

...

Ropez từ trong phòng tắm bước ra, hơi nước còn đọng lại trên thân thể đầy đặn nhìn vô cùng gợi tình. Nhưng mà chị thì hoàn toàn không để ý điều đó mà nằm phịch xuống giường.

Mất vài giây, Ropez bật dậy đi đến cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới. Hàng lông mày thanh tú chau lại, bên dưới chị thấy có tới vài chiếc xe đen kịt, mà người từ trong đó đều mặc vest đen đang túa ra tiến vào khách sạn.

Khoé môi giật giật, phong cách làm việc này thật giống. Chỉ có thể là người của Dương gia – Dương Nhã Ngọc. Nhưng mà thứ gì có thể khiến cô ta điều động một lượng lớn người như thế đến đây? Chắc chắn là đã có chuyện gì đó rất lớn xảy ra. Ropez cũng không phải là không biết Nhã Ngọc, chỉ có những chuyện lớn mới khiến cô ta làm vậy, còn những chuyện nhỏ nhặt, Nhã Ngọc thật sự rất lười động tay động chân quản lý.

Quay người vào, Ropez thay một bộ đồ rồi một tay mở laptop, một tay lôi hết đồng hồ đặt trong chiếc vali to tướng của mình.

Lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, Ropez rạch một đường dài ở đáy vali rồi dùng tay xé to ra. Bên dưới lớp vải được nguy trang kia là 1 khẩu súng tiểu liên, 2 khẩu súng bạc cùng một con dao găm. Ropez nhanh nhẹn lắp từng thứ lên trên người bằng một tay, tay còn lại thao tác thật nhanh trên bàn phím. Ngón trở như cứng lại giữa không trung, mất vài giây chị mới trừng to mắt chửi tục một tiếng:

- Khốn nạn!

Là bom loại hình mới! Từng đồng lớn chắc cao trong căn phòng bị bỏ hoang dưới tầng hầm, sản phẩm này là nghiên cứu mới của D.E.A.T.H nhưng vẫn chưa được đem ra thử nghiệm. Chết tiệt! Việc này không cần nói cũng biết là ai làm.

Bỏ mặc mọi thứ trong phòng, Ropez tông cửa xông ra ngoài, theo lối cầu thang thoát hiểm chạy xuống. Còn gần 4ph thời gian, không thể nào từ tầng 16 thoát ra ngoài, với tốc độ này, chỉ có thể đến tầng 4 là hết mức có thể.

Thời gian trôi ngược lại, đồng hồ nhích từng giây một đầy căng thẳng. Nhã Ngọc phanh gấp chiếc xe even đường đối diện trước cổng khách sạn, nhìn xung quanh toàn người của mình nhưng không thấy bóng dáng của Ropez. Cô cùng Venus hấp tấp mở cánh cửa xe nhưng lại ngay lập tức phải đóng sập cửa lại.

“Bùm”

Âm thanh vang dội, ánh lửa đỏ rực bốc cháy đầy hoang dã, hơi nóng toả ra xung quanh, nóng đến mức dù đã đóng cửa xe, cả hai vẫn cảm thấy muốn bỏng da.

Venus mở to đôi mắt nhìn chăm chăm đám cháy, cố gắng tìm một bóng dáng nào đó nhưng không thấy. Trong đầu bỗng dưng trống rỗng, đôi mắt nhìn không thấy tiêu cự, hai bàn tay siết chặt đến rỉ máu. Không phải chứ? Ropez hẳn là sẽ không sao đi chứ? Sẽ thoát ra được mà phải không? Ropez giỏi như vậy, chỉ một vụ nổ thế này, sẽ không làm khó được chị mà! Sẽ không...không sao...

Hốc mắt đỏ lên ứa nước, nó tuy tin tưởng năng lực của Ropez nhưng vẫn không ngăn được bản thân lo sợ. Tuy tin tưởng, nhưng là bản thân nó không rõ Ropez có phát hiện khách sạn bị gài bom hay không? Nếu không biết thì chẳng phải là...

“Cốc...cốc...”

Nhã Ngọc cùng Venus quay đầu nhìn cánh cửa bên chỗ ngồi của nó, than hình cứng lại trong giây lát.

Là Ropez!

Thật sự là Ropez!

Chị ấy không sao!

Venus, đẩy mạnh cửa, lao xuống ôm chặt lấy Ropez, tâm tình đang căng như dây đàn bỗng chốc cũng được thả lỏng đôi ba phần, nhưng ngay sau đó lại bị tiếng rên rất nhỏ làm cho căng trở lại:

- A... - Tiếng kêu thật nhỏ vang từ trong miệng Ropez.

- Chị...chị không sao chứ? – Nó vội vã buông tay, nhìn bộ dạng chật vật đến thảm thương của Ropez.

Ropez ôm cánh tay bị gãy, từ đuôi lông mày cho đến khoé môi bị rách một đường khiến máu chảy bê bết dính trên làn da trắng, quần dài bị rách vài chỗ,

hai đầu gối bị rách đến máu chảy thấm đượm theo từng bước chân.

- Chị... - Nó tròn to mắt nhìn Ropez, sao lại thành ra nông nổi này?

- Chạy theo lối thoát hiểm đến lầu 5, thấy không còn nhiều thời gian nên leo cửa thông gió nhảy xuống đất. Không nghĩ tới lại thảm thương đến mức này, may mà nhanh chóng chạy xa, nếu không bị vụ nổ ảnh hưởng, không biết bộ dạng còn thế thảm đến đâu? – Ropez cười khổ giải thích, giọng nói thều thào đến không nghe rõ.

- Em đưa chị đến bệnh viện, như thế này không được rồi. Bọn Anna trộm được thông tin của Tứ vương nên hiện tại chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây. Sau khi băng bó, chúng ta trực tiếp đến Pháp. Lúc này, Dương gia là nơi an toàn nhất. – Nó dìu Ropez ngồi vào xe.

- Chị không thể đi, Nguyệt Ân... - Ropez lắc đầu nguây nguẩy. Tứ vương bị truy sát, vậy có nghĩa là nếu đến Dương gia sẽ chạm mặt Kiệt. Ngày đó biến mất, chính chị đã nói rằng sẽ không xuất hiện trong tầm mắt của anh lần nữa. Sẽ không xuất hiện, nhưng mỗi lần ngoái đầu lại sẽ thấy Ropez đứng sau chõ. Còn thêm Nguyệt Ân, chị không thể xa con bé, cũng không thể để Kiệt thấy nó, chị muốn đưa con này là của riêng mình mà không phải là công cụ bắt Kiệt phụ trách cuộc đời hai mẹ con.

- Chị suy nghĩ nhiều những thứ vô ích đó làm gì? Nếu chị không môn gặp Kiệt, không ai có thể ép chị. Đến Dương gia chị chỉ cần an tĩnh ở trong phòng đừng ra ngoài là được, còn về phần Nguyệt Ân, em sẽ nhờ người chăm sóc con bé. Dương gia dù hiện tại có là nơi an toàn nhất cũng vẫn là không thích hợp với nó nên chị đừng lo. – Bước chân nó hơi khựng lại, sau đó thanh âm trầm xuống một chút.

- Chị... - Ropez cắn răng một chút.

- Đây là lệnh của tổ chức, dù cho chị không muốn đi cũng bắt buộc phải đi. Nguyệt Ân chắc chắn sẽ có người chăm sóc nó thật tốt thay chị. Đến Dương gia, chị an tâm dưỡng thương đi, rồi chuẩn bị tinh thần thật tốt, thời gian sau đó, chị có việc phải làm đấy. – Nó nhìn về mặt cứ do dự mãi của Ropez không chịu được, đến cuối cùng đành phải ép buộc. Dù không muốn ra lệnh cưỡng chế, nhưng với tình huống này... nó đẩy mạnh Ropez vào xe, cũng ngồi vào rồi đóng mạnh cửa.

- Bệnh viện thành phố! – Nó liếc mắt nhìn Dương Nhã Ngọc qua kính xe, tay thuận thực dùng bông băng có sẵn cầm máu cho Ropez.

Đòn đánh này quả là món quà đầy bất ngờ dành cho Tứ ma nữ và Tứ vương. Nhưng mà, haha...Anna, Tứ quân lí từ bây giờ chính thức biến mất. Linda là người của Tứ ma nữ, Lisa cùng Sara, một người bại dưới tay Ellie, một người mất mạng do Jersey và Vanessa. Bây giờ còn lại một mình cô, cô muốn làm gì tiếp theo?

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tái Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 4: Huấn Luyện

Chap 4HUẤN LUYỆN

An bày ỏn thỏa mọi thứ, nó đáp chuyến bay đi Nhật Bản. Ellie, Vanessa và Jersey theo lệnh nó đi điều tra những thông tin cần thiết còn bọn hấn thì đi theo Nhã Ngọc đến Pháp một thời gian ngắn. Tất nhiên là bốn người họ không bị quản giáo nghiêm như Tứ vương vì trong thời gian ngắn sắp tới, nó đã có hoạt động cho bọn họ thực hiện.

Vừa xuống máy bay, nó leo lên taxi, đi thẳng đến tập đoàn D.E.A.T.H.

...

Nơi nào đó ở Anh...

“ÀM”

“XOẢNG”

“CHOANG”

Từng âm thanh chói tai cứ liên tiếp vang lên, trong căn phòng hoa lệ, sàn nhà đầy những mảnh vụn thủy tinh, ngổn ngang các thứ bừa bộn. Cô gái điên tiết đập phá những thứ trong tầm tay, gạt hết chúng xuống đất vỡ tan, phát tiết nỗi uất hận trong lòng lên những đồ vật vô tri vô giác. Như thể âm thanh vỡ vỡ kia có thể xoa dịu cảm phần trong lòng cô ta.

Anna đỏ ngầu cả hai mắt, thù hận dâng cao nhưng tắc nghẹn, không có chỗ phát tiết.

Tại sao chứ? Tại sao??

Tại sao có thể thất bại được?

Chẳng phải mọi thứ đều hoàn hảo hay sao?

Vậy thì lý do gì mà đến cuối cùng, mọi thứ đều trở thành vô nghĩa?

Đây là ảo giác, không thể nào là thực được. Anna cô làm sao có thể thất bại?

- Hahahaha.....

Anna ngửa mặt cười to, má tóc đen rồi nùi khiến cô ta càng trở nên đáng sợ.

Cô ta thật sự hận! Rất hận!!!

Vì sao cơ chứ? Vinh quang của Tứ ma nữ, đáng lẽ là của cô ta mới đúng! Mọi thứ, cô ta lên kế hoạch cho ngày này lâu đến như vậy, từng bước từng bước tỉ mỉ, thiết kế bấy rập, từ việc gây cản trở trong bóng tối, cho người nào loạn trụ sở Tây, phái người do chính cô ta đào tạo đi ám sát nhằm cảm bước Tứ ma nữ. Thậm chí cho đến cái chết của Minh Quang lẫn Hoàng Kỳ, cũng hính do một tay cô ta tạo ra. Mọi thứ đang thuận lợi, sao lại đến thời điểm mấu chốt thì thất bại?

Cô ta không tin, không thể nào cô ta thất bại được. Đáng lẽ phải thành công, thành công, phải thành công chứ!!!!

Không được, không được rồi. Nếu người đó biết cô thất bại, nhất định sẽ phá hủy cô ta! Không! Cô không muốn, cô ta không muốn như thế, cô ta không muốn lại sống trong địa ngục. Cô ta sợ, vô cùng sợ hãi!

Địa ngục...máu...những cỗ máy...thuốc...những nghiên cứu...

Không!

Tại sao? Cô ta từ nhỏ đã là vật thí nghiệm, là người được cải tạo lại các tế bào não, là người được tạo ra có trí thông minh như một cỗ máy nhân tạo. Thế thì tại sao tồn ngăn đó thời gian, cô ta vẫn không thể nào hạ gục Tứ ma nữ, hạ gục Venus!?

Những thứ máy móc kia thật đáng sợ, rất đau, cô ta không muốn phải trải qua một lần nữa. Đầu thật đau, thật đau...

Anna ôm đầu, gục xuống mặt đất, co ro như chú chó con tội nghiệp...

...

Đến tập đoàn, nó trực tiếp dùng thang máy chuyên dụng đi lên tầng cao nhất của tòa nhà, vào thẳng phòng của chủ tịch.

Tịnh Cát sớm đã ngồi chờ nó, ông biết cô học trò này rất nhanh sẽ đến tìm ông.

- Thầy... - Nó khép cửa, chần chờ không biết nói gì. Nó biết tình hình bây giờ, người bất lợi nhất là ai.

Tịnh Cát vẫn không trả lời nó, ông tĩnh lặng thật lâu vẫn không có biện pháp để giải quyết. Hồ sơ bị trộm mất là chuyện lớn, bất kể vấn đề riêng tư nào cũng bị phơi bày, điều này nguy hiểm bao nhiêu, không cần nói ra ai cũng biết. Ông thậm chí cũng từng nghĩ dò theo đường truyền của tay hacker ấy nhưng không được, mọi thứ đều được xử lý sạch sẽ, không còn chút dấu vết nào. Biết bao nhiêu chuyên gia của Tổ chức cũng đành bó tay, không có đầu mối, ông cũng đành chịu.

- Con có kế hoạch gì? – Tịnh Cát đan hai tay đặt trên bàn kính, giọng ông trầm ổn, gương mặt giống như già đi hơn 10 tuổi.

- Thời gian. Chúng ta còn thời gian, một khoảng thời gian sắp tới khẳng định bọn chúng vẫn chưa dám động thủ. Lần hành động này của bọn họ thất bại, đánh chủ ý lên viên Black Wings nhưng không cướp được, thêm vào đó Lisa và Sarah mất mạng, Linda đứng vào hàng ngũ của chúng ta. Bây giờ thứ bọn họ còn sót lại chỉ có mỗi Anna, bất không được gà còn mất thêm nắm thóc. Con đề nghị trong thời gian này để Tứ ma nữ và Tứ hộ vệ đi huấn luyện thêm – Nó ngồi xuống ghế sofa, dựa lưng vào cái gối mềm kê sau lưng, đầu đầu xoa mi tâm.

- Huấn luyện, con muốn đi huấn luyện? – Tịnh Cát nhàu mày, thời điểm này là thời điểm nguy hiểm, chẳng lẽ nó không biết lúc này mà huấn luyện sẽ có hậu quả gì? Thông tin của Tứ hộ vệ cũng bị trộm mất, ai có thể chắc chắn trong thời gian bọn nó huấn luyện, bọn người kia sẽ không đâm cho một nhát sau lưng?

- Không có gì đáng lo. Đảm bảo bọn họ chưa dám động thủ ngay lúc này. Con không tin bọn họ tự tin đến mức vừa thất bại lại như con thiêu thân lao vào.

- Vậy hình thức huấn luyện?

- Dã chiến. Con muốn huấn luyện dã ngoại. – Nó ngồi bật dậy, cười híp mắt.

- ...Con muốn đi tới rừng nhiệt đới? Liệu Tứ hộ vệ có đủ khả năng vượt qua huấn luyện hay không? – Tịnh Cát hơi lo ngại. Rừng nhiệt đới, sức mạnh của tự nhiên hơn hẳn con người, nguy hiểm rình rập xung quanh, thú dữ đi theo bầy đàn, những con côn trùng động vật máu lạnh mang theo nọc độc... nếu có kinh nghiệm đi một vòng rừng nhiệt đới cũng đã bị lấy mất nửa cái mạng chứ đừng nói đến người từ trước đến nay chưa từng đặt chân bước vào.

- Con có suy tính hết rồi. Sẽ đi theo cặp, xuất phát từ bốn nơi khác nhau, ai lấy được tìm được lá cờ chiến thắng thì có quyền ra khỏi khu rừng. Thời gian giới hạn trong một tháng. – Nó nghiêng đầu.

- Tứ ma nữ không nằm trong quản lý của ta, con muốn làm thế nào thì làm, nhưng phải đảm bảo an toàn cho mọi người. – Tịnh Cát thở dài lắc đầu.

- Vâng. – Nó cười nhẹ.

- Vậy còn Tứ vương? Bọn chúng đang ở Dương gia? Con có sắp xếp gì cho bọn chúng không?

- Ừm...con sẽ để bọn họ lại phối hợp cùng mọi người lần theo dấu vết tên hacker. Con tin bọn họ đủ khả năng, không lâu thôi chúng ta sẽ có tin tức. – Nó nhíp ngón tay trên bàn trà.

- Tùy. Con cứ sắp xếp, ta sẽ không xen vào, chỉ cần báo ta kết quả là được. – Tịnh Cát phát tay.

- Vậy được ạ. Con về trước, con còn chút việc cần làm. – Nó đứng dậy.

- Mới đến đã đi? – Tịnh Cát nhú mày.

- Haiz...thầy thông cảm cho con đi chứ ạ? Con cũng rất nhiều việc cần làm đấy, không phải kẻ ăn no rừng mỡ được không? – Nó nhún vai, xoay người rời khỏi văn phòng chủ tịch.

Trong hành lang vắng lặng, nó cầm điện thoại:

“Xâm nhập vào máy chủ bọn họ, thả virus. Bọn họ lấy thông tin của chúng ta, vậy chúng ta tiêu hủy trước là được.”

“Chị không nghĩ rằng bọn họ đã sớm sao chép mớ tài liệu ấy sang nơi khác rồi sao?” – Linda thắc mắc.

“Vấn đề đó hiện tại không quan trọng, bọn họ trộm thông tin của chúng ta, khẳng định đã có chuẩn bị, cho nên không có cách nào tiêu hủy được mớ thông tin ấy. Nếu vậy thì chúng ta tốt nhất đừng làm những chuyện vô nghĩa ấy nữa, tra máy chủ bọn họ, thả virus ăn sạch hết dữ liệu, cho bọn họ một bài học.”

“Được, em đi tra.”

Bạn đang đọc truyện *Hot Girls Siêu Quậy - Ma Nữ Tài Sinh (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.